ALI HAZELWOOD

New York Times Bestselling Author
of *The Love Hypothesis*

Under One Roof

Bir çatı altında
Ali Hazelwood

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.

önsöz

Mevcut

Lavabodaki bulaşık yığınına bakıyorum ve acı bir idrake varıyorum: Kötüyüm.

Aslında, bunu kaşı. Zaten kötü olduğumu biliyordum. Ama yapmamış olsaydım, bu tam bir fiyasko olurdu: Bir kevgir ve on iki kirli çatala, kollarını göğsünde kavuşturarak tezgaha yaslanan Liam'ın koyu renk gözlerini görmeden bakamayacak olmam; Sert ama alaycı sesini duymadan bana, "Postmodern yerleştirme sanatı mı? Yoksa sabunumuz mu bitti?"

Eve geç gelmenin ve benim için verandanın ışığını açık bıraktığını fark etmenin izini sürüyor. Şu . . . oh, bu her zaman kalbimi yarı sevimli, yarı buruk bir şekilde hıçkırtır. Ayrıca kalp hıçkırıklarına neden olur: İçeri girdiğimde kapatmayı hatırlıyorum. Benden çok farklı ve muhtemelen sabahları işe geç kaldığımda bana kahvaltıda yaptığı chia tohumu çamurunun aslında beynimi daha akıllı hale getirdiğinin bir işareti.

İyi ki taşınmaya karar verdim. En iyisi için. Bu kalp hıçkırıkları, zihinsel veya kardiyovasküler sağlığım için uzun vadede sürdürülebilir değil. Ben bu pes etme olayında sadece mütevazi bir acemiyim, ama eskiden nefret ettiğin ve bir şekilde aşık olduğun bir adamla yaşamanın akıllıca bir

hareket *olmadığını güvenle söyleyebilirim.* İnan bana, doktoram var.

(Tamamen alakasız bir alanda, ama yine de.)

Pişmenin iyi *yanı ne* biliyor musun ? Sürekli sinir enerjisi. Bulaşık yığınına bakmamı ve mutfağı temizlemenin eğlenceli bir aktivite olabileceğini düşünmemi sağlıyor. Liam odaya girdiğinde, beklenmedik bir şekilde bulaşık makinesini beni taşıyabileceği yere kadar doldurma dürtüsüne kapıldım. Ona baktım, neredeyse kapı çerçevesini nasıl doldurduğunu fark ettim ve kalbime hıçkırık tutmamasını emrettim. Yine de yapıyor - hatta iyi bir önlem için bir çevirme ekliyor.

Kalbim bir ahmak.

"Muhtemelen bir keskin nişancının beni bulaşıkları silah zoruyla yıkamaya zorlayıp zorlamadığını merak ediyorsun." Gerçekten gülümsemesini beklemeden Liam'a ışınlandım çünkü—Liam. Okunması neredeyse imkansız, ama onun eğlencesini *görmeye* çalışmayı çoktan bıraktım ve sadece bunu *hissetmeme* izin verdim . Güzel, sıcak ve içinde banyo yapmak istiyorum. Kafasını sallayıp o ses tonuyla “Mara” demesini ve daha iyi karar vermesine karşı gülmesini istiyorum. Parmak uçlarımda yükselmek, uzanıp alnındaki koyu renk saç telini düzeltmek, teninin temiz, lezzetli kokusunu almak için göğsüne gömülmek istiyorum.

bunu istediğinden şüpheliyim . Bu yüzden süzgecin altında saklanan bir mısır gevreği kasesini durulamak için geri dönüyorum.

"Belgeselde gördüğümüz parazitik sporlar tarafından zihin kontrolü altında olduğunuzu düşündüm." Sesi alçak. Zengin. Onu çok *ama çok* özleyeceğim .

"Bunlar midyeydi - Bakın, yarı yolda uyuyakaldığınızı biliyordum." Cevap vermiyor. Hangisi iyi, çünkü—Liam. Birkaç gülümsemesi ve daha da az sözü olan bir adam. “Yani, komşunun köpek yavrusunu biliyor musun? Fransız bulldog mu? Yürüyüş sırasında kaçmış olmalı, çünkü onu caddenin ortasında bana doğru koşarken gördüm. Boynunda asılı tasma falan.” Bir havluya uzandım ve elim ona çarptı. Şimdi tam arkamda duruyor. “Oop. Afedersiniz. Her neyse, onu eve geri taşıdım ve çok tatlıydı. . ”

Bun durdum. Çünkü birdenbire Liam arkamda *durmuyor .* Lavaboya yaslanıyorum, tezgahın kenarı kalça kemiklerime bastırılıyor ve sırtıma yaslanmış uzun bir ısı duvarı var.

Aman Tanrım.

O mu . . . Yolculuk mu yaptı? Tökezlemiş olmalı. Bu bir kaza.

"Liam mı?"

"Bu iyi mi, Mara?" diye soruyor ama yerinden kıpırdamıyor. Olduğu yerde duruyor, önü sırtıma bastırılmış, elleri kalçalarımın iki yanında tezgaha dayalı ve. . . Bu bir çeşit berrak rüya mı? Bu kalp hıçkırığı kaynaklı bir kardiyovasküler olay mı? Beynim en utanç verici gece fantezilerimi halüsinasyonlara mı dönüştürüyor?

"Liam mı?" Fısıldadım çünkü saçımı karıştırıyor. Şakakımın hemen üstünde, burnu ve hatta belki ağzıyla ve kasıtlı görünüyor. Kaza değil. O mu-? Hayır. Hayır, kesinlikle hayır.

Ama elleri karnıma yayıldı ve bu bana bunun farklı olduğuna dair ipucu verdi. Bu, koridorda kazayla el çırpmalarından biri gibi gelmiyor, kendime takıntı yapmayı bırakmamı söylediğim o anlara. Bilgisayarımın kablosuna

takılıp neredeyse kucağına düştüğüm zamanki gibi hissetmiyorum ve ocakta yemek pişirirken baş parmağımı ne kadar yaktığımı kontrol etmek için bileğimi nazikçe tutuyormuş gibi gelmiyor. Bu hissettiriyor. . . "Liam mı?"

"Şşş." Dudaklarını şakaklarımda hissediyorum, sıcak ve güven verici. "Her şey yolunda Mara."

Karnımın dibinde sıcak ve sıvı bir şey kıvrılmaya başlıyor.

Bölüm 1

Altı ay önce

“Açıkçası, *yanan bir ev gibi yanıyorlar* , İngilizce'deki en yanıltıcı deyim. Hatalı kablolama? Isıtma ekipmanının yanlış kullanımı? Şüpheli kundakçılık? En azından *anlaşan* iki insanı çağrıştırmıyor. Yanan bir ev aklıma ne geliyor biliyor musun? Bazukalar. Alev makineleri. Uzakta sirenler. Çünkü iki düşmanın birbirlerinin en değerli eşyalarını üflemesinden daha fazla bir evde yangın çıkarma garantisi yoktur. Bir patlamayı tetiklemek ister misiniz? Oda arkadaşına iyi davranmak bunu yapmayacak. Öte yandan, gazyağı ile ıslanmış el yapımı yorganlarının üstüne kibrit yakmak..."

"Özlemek?" Uber sürücüsü dönüp kıyamet öncesi konuşmamı böldüğü için suçlu görünüyor. "Sadece bir uyarı - gideceğiniz yere yaklaşık beş dakika uzaklıktayız."

Özür dilercesine gülümsedim, *teşekkür ederim* ve telefonuma tekrar baktım. En iyi iki arkadaşımın yüzleri tüm ekranı kaplıyor. Sonra, üst köşede ben varım: her zamankinden daha asık suratlı (gerekçeli), her zamankinden daha hamurlu (bu mümkün mü?), her zamankinden daha zencefil (filtre olmalı, değil mi?).

Sadie şaşkın bir ifadeyle, "Bu tamamen adil bir yaklaşım Mara," dedi, "ve sizi, um, çok geçerli şikayetlerinizi Madame

Merriam-Webster'a veya bu konulardan sorumlu olan kişiye göndermeye teşvik ediyorum, ama . . . Kelimenin tam anlamıyla sana sadece cenazenin nasıl geçtiğini sordum."

"Evet, Mara -cenaze nasıl geçti-?" Hannah'nın görüşmesinin sonundaki kalite içler acısı ama işler her zamanki gibi.

Sanırım, lisansüstü okulda en iyi arkadaşlarınızla tanıştığınızda olan şey budur: Bir an bir midye kadar mutlusunuz, parlak yepyeni mühendislik diplomanıza sarılıyor, Midori ekşilerinin beşinci turunda kıkırdayarak ilerliyorsunuz. Sonra gözyaşlarına boğulursun, çünkü hepiniz ayrı yollara gidiyorsunuz. FaceTime oksijen kadar gerekli hale gelir. Görünürde sıfır neon yeşili kokteyller var. Biraz dengesiz monologlarınız, paylaştığınız dairenin mahremiyetinde değil, bir Uber'in yarı halka açık arka koltuğunda, çok, *çok* garip bir konuşma yapmak için yoldayken gerçekleşir.

Bak, zina konusunda en nefret ettiğim şey bu: Bir noktada, bunu yapmaya başlamalı. Sadie, New York'ta süslü eko-sürdürülebilir binalar tasarlıyor. Hannah, NASA'nın Norveç'te kurduğu bir Arktik araştırma istasyonunda kıçını donduruyor. Ve bana gelince. . .

Buradayım. Çevre Koruma Ajansı'nda bilim adamı olan hayalimdeki işe başlamak için DC'ye taşınıyorum. Kağıt üzerinde, ayın üstünde olmalıyım. Ama kağıt *çok* çabuk yanıyor. Yanan evler kadar hızlı.

"Helena'nın cenazesi . . . ilginç." Koltuğa sırtımı yaslıyorum. "Sanırım ölmek üzere olduğunu bilmenin iyi tarafı bu. İnsanları biraz zorlayabilirsin. Onlara, tabutunuzu

indirirken 'Karma Chameleon' oynamazlarsa, hayaletinizin nesiller boyunca onların soyuna musallat olacağını söyleyin.”

Sadie, “Son birkaç günde onunla birlikte olabildiğinize sevindim” diyor.

özlemle gülümsüyorum. "Son ana kadar en kötüsüydü. Son satranç oyunumuzda hile yaptı. Sanki beni hiç dövmeyecekmiş gibi.” Onu özledim. Aşırı bir miktar. Helena Harding, doktoram. son sekiz yıldır danışman ve akıl hocası, soğuk, uzak kan akrabalarımın asla umursamadığı bir aileydi. Ama aynı zamanda yaşlıydı, çok acı çekiyordu ve *tabiri caizse daha büyük projelere geçmek için can atıyordu* .

Hannah, “Sana DC evinden ayrılması çok hoştu” diyor. Daha iyi bir fiyorda taşınmış olmalı, çünkü sözlerini gerçekten anlayabiliyorum. "Artık ne olursa olsun olman gereken bir yer olacak."

Bu doğru. Hepsi doğru ve çok minnettarım. Helena'nın hediyesi beklenmedik olduğu kadar cömertti, kolayca birinin benim için yaptığı en nazik şeydi. Ama vasiyetin okunması bir hafta önceydi ve arkadaşlarıma söyleme fırsatı bulamadığım bir şey var. Yanan evlerle yakından ilgili bir şey. "Bunun hakkında. . ”

"Uh-oh." İki çift kaş çatılır. "Ne oldu?"

"Onun . . . karmaşık."

“ Karmaşıklığı *seviyorum* ” diyor. "Aynı zamanda dramatik mi? Gidip mendil alayım."

"Henüz emin değilim." Güçlendirici bir nefes alıyorum. “Helena'nın bana bıraktığı ev, anlaşılan o ki, aslında öyle değilmiş. . . sahip ol.”

"Ne?" Sadie bana kaşlarını çatmak için doku görevini iptal etti.

"Eh, o sahiplendi. Ama sadece biraz. Sadece . . . yarım."

diğer yarısı kimde ?" Sorunun özüne yaklaşması için Hannah'ya güvenin.

“Aslında Helena'nın ölen ve bunu çocuklarına bırakan erkek kardeşi. Sonra en küçük oğul diğerlerini satın aldı ve şimdi tek sahibi o. Peki, benimle." boğazımı temizliyorum. "Adı Liam. Liam Harding. Otuzlu yaşlarının başında bir avukat. Ve şu anda evde yaşıyor. Yalnız."

Sadie'nin gözleri büyüdü. "Vay be. Helena biliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok. Tahmin edersiniz ama Hardingler çok tuhaf bir aile." omuz silkiyorum. "Eski para. Onun çoğu. Vanderbilts'i düşünün. Kennedy'ler. Zengin insanların beyinlerinde neler oluyor?”

Hannah, "Muhtemelen tek gözlük," diyor.

Başımla onayladım. "Ya da budama bahçeleri."

"Kokain."

"Polo turnuvaları."

"Kol düğmeleri."

"Bekle," diye araya girdi Sadie. "Liam Vanderbilt Kennedy Harding cenazede bunun hakkında ne dedi?"

“Mükemmel soru, ama: o orada değildi.”

Teyzesinin cenazesine gelmedi mi?”

"Ailesiyle pek görüşmüyor. Bir sürü dram olduğundan şüpheleniyorum.” çeneme dokunuyorum. “Belki daha az Vanderbilt, daha fazla Kardashian?”

"Evinin diğer yarısının size ait olduğunu bilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Biri bana numarasını verdi ve ben de geleceğimi söyledim." Eklemeden önce duraklıyorum, “Metin yoluyla.

Henüz konuşmadık." Başka bir duraklama. "Ve gerçekten yapmadı. . . cevap vermek."

"Bundan hoşlanmadım," diyor Sadie ve Hannah aynı anda. Başka bir zaman onların kovan akıllarına gülerdim ama onlara hala söylemediğim bir şey daha var. Daha da az sevecekleri bir şey.

“Liam Harding hakkında eğlenceli bir gerçek. . . Helena'nın çevre biliminin Oprah'ı nasıl olduğunu biliyor musun?" Alt dudağımı ısırırım. "Ve her zaman tüm ailesinin, dünyayı büyük şirketlerin pençesinden kurtarmak için dışarı çıkan liberal eğilimli akademisyenler olduğu konusunda şaka yaptı mı?"

"Evet?"

"Yeğeni FGP Corp'un şirket avukatı." Sadece kelimeleri söylemek bile ağzımı gargara yapmak istememe neden oluyor. Ve diş ipi. Dişçim çok heyecanlanacak.

"FGP Corp - fosil yakıtları insanları mı?" Sadie'nin alnının ortasında derin bir çizgi belirir. "Büyük petrol mü? Süper binbaşılar mı?”

"Evet."

"Aman *Tanrım* . Senin çevre bilimci olduğunu biliyor mu?”

"Pekala, ona adımı verdim. Ve LinkedIn profilim sadece bir Google araması uzağınızda. Sizce zengin insanlar LinkedIn kullanıyor mu?”

“Kimse LinkedIn kullanmıyor Mara.” Sadie şakağını ovuyor. "Aman Tanrım, bu gerçekten kötü."

"O kadar da kötü değil."

"Onunla yalnız görüşmeye gidemezsin."

"İyi olacağım."

"Seni öldürecek. Onu öldüreceksin. Birbirinizi öldüreceksiniz."

"BENCE . . . belki?" Gözlerimi kapatıp koltuğa yaslandım. Yetmiş iki saattir paniğe kapılmaktan kendimle konuşuyorum - karışık sonuçlarla. Şimdi kıramıyorum. “İnan bana, birlikte bir ev sahibi olmak isteyeceğim son kişi o. Ama Helena yarısını bana bıraktı ve buna ihtiyacım var mı? Bir milyar öğrenci kredisi borcum var ve DC çok pahalı. Belki biraz orada kalabilirim? Kiradan tasarruf edin. Mali açıdan sorumlu bir karar, değil mi?”

Sadie yüzünü avuçladı, tıpkı Hannah'nın hırçın bir şekilde söylediği gibi, "Mara, on dakika öncesine kadar yüksek lisans öğrencisiydin. Yoksulluk sınırının biraz üzerindesin. Seni *o* evden atmasına izin verme.”

"Belki aldırmaz bile! Aslında orada yaşamasına çok şaşırdım. Beni yanlış anlama, ev güzel ama . . ” Gördüğüm resimleri, Google Street View'da çerçeveler arasında gezinip yeniden dolaşarak geçirdiğim saatleri düşünerek, Helena'nın *bana bir ev bırakacak kadar beni önemsediği gerçeğini kavramaya çalışarak uzaklaşıyorum* . Güzel bir özellik, kesinlikle. Ama daha çok bir aile konutu. Muhtemelen bir Avrupa ülkesinin yıllık GSYİH'sini faturalandırılabilir saat başına kazanan asil bir avukattan beklediğim şey değil. "Güçlü avukatlar, elli dokuzuncu katta altın bideler, konyak mahzenleri ve kendi heykelleriyle lüks çatı katlarında yaşamıyorlar mı? Bildiğim kadarıyla evde zar zor vakit geçiriyor. Bu yüzden ona karşı dürüst olacağım. Durumumu açıkla. Eminim bir tür çözüm bulabiliriz ki—”

"İşte geldik," dedi şoför bana gülümseyerek. Biraz zayıf bir şekilde iade ediyorum.

Yarım saat içinde bize mesaj atmazsanız, dedi Hannah, son derece ciddi bir tonda, Big Oil Liam'ın sizi bodrumunda tutsak ettiğini varsayacağım ve kolluk kuvvetlerini arayacağım.

"Ah, bunun için endişelenme. Üçüncü yılımızda aldığım kickboks dersini hatırlıyor musun? Ve çilek festivalinde, pastanı çalmaya çalışan adamın kıçına tekmeyi bastığım zaman?"

“Sekiz yaşında bir çocuktu Mara. Ve kıçını tekmelemedin - *ona* kendi turtanı verdin ve alnından bir öpücük verdin. Otuz içinde mesaj at, yoksa polisi arayacağım.”

ona bakakaldım. "Bu arada bir kutup ayısının seni soymadığını varsayarsak."

"Sadie New York'ta ve DC polisi hızlı aramada."

"Aynen." Sadie başını salladı. "Hemen kuruyorum."

Arabadan çıktığım anda gergin hissetmeye başlıyorum ve bavulumu yolda sürükledikçe daha da kötüleşiyor - ağır bir endişe yumağı yavaşça göğüs kemiğimin arkasına yerleşiyor. Derin bir nefes almak için yarı yolda duruyorum. Çok fazla endişelenen ve görünüşe göre bulaşıcı olan Hannah ve Sadie'yi suçluyorum. İyi olacağım. Bu iyi olacak. Liam Harding ve ben güzel, sakin bir sohbet edeceğiz ve tatmin edici olabilecek en iyi çözümü bulacağız. . .

Etrafımdaki sonbaharın ilk bahçesini alıyorum ve düşünce izim kayboluyor.

Bu basit bir ev. Büyük, ama budama sanatı boku, rokoko çardaklar ya da o ürkütücü cüceler yok. Ara sıra düzenlenmiş bir köşesi olan bakımlı bir çimenlik, tanımadığım bir avuç ağaç ve rahat görünümlü parçalarla döşenmiş büyük bir ahşap veranda. Öğleden sonra güneş

ışığında, kırmızı tuğlalar eve rahat, ev gibi bir görünüm kazandırıyor. Ve yerin her santimetre karesi ginkgo yapraklarının sıcak sarısı ile tozlanmış gibi görünüyor.

Ot, ağaç kabuğu ve güneş kokusunu içime çekiyorum ve ciğerlerim dolduğunda hafif bir kahkaha patlatıyorum. Bu yere çok kolay aşık olabilirim. Zaten öyle olmam mümkün mü? İlk görüşte ilk aşkım mı?

Belki de Helena'nın evi bana bu yüzden bırakmasının nedeni, yakın bir bağlantı kuracağımı bilmesiydi. Ya da belki beni burada istediğini bilmek, kalbimi ona açmaya hazır olmamı sağlıyor. Her halükarda, önemli değil: Burası evi gibi hissettiriyor ve Helena bir kez daha onun müdahaleci benliği oluyor, bu sefer öbür dünyadan. Ne de olsa, her zaman gerçekten ait olmamı nasıl istediğini söyledi. *"Biliyor musun Mara, yalnız olduğunu söyleyebilirim,"* derdi, ne zaman sohbet etmek için ofisine uğrasam. *"Sen nereden biliyorsun?" "Çünkü yalnız olmayan insanlar boş zamanlarında* The Bachelor serisi için hayran kurgusu yazmazlar." *“Hayran kurgu değil. Her bölümde ortaya çıkan epistemolojik temalar hakkında daha fazla bir üst yorum ve - blogumun çok* sayıda *okuyucusu var!” "Dinle, sen harika bir genç kadınsın. Ve herkes kızılları sever. Neden grubunuzdaki ineklerden biriyle çıkmıyorsunuz? İdeal olarak kompost gibi kokmayandır.” “Çünkü hepsi ev ekonomisi diploması almak için ne zaman okulu bırakacağımı soran ahmaklar mı?” "Mmm. Bu* iyi *bir sebep."*

Belki Helena sonunda *birisiyle anlaşmama dair herhangi bir umudun kayıp bir dava olduğunu anladı ve çabalarını bir yere* yerleşmeme yönlendirmeye karar verdi . Neredeyse onu

tatmin olmuş bir cadı gibi kıkırdayarak hayal edebiliyorum ve bu onu milyon kez daha fazla özlememe neden oluyor.

Kendimi çok daha iyi hissediyorum, bavulumu verandanın hemen önüne bırakıyorum (kimse onu çalmayacak, geek olduğu için üstü kapalı değil SAKİN OLUN VE GERİ DÖNÜŞÜM YAPIN ve İYİ GEZEGENLERİ BULMAK ZOR ve GÜVEN BANA, BEN BİR ÇEVRE MÜHENDİSİ çıkartmaları). Çok dağınık olmamasını umarak (muhtemelen öyledir) bir elimi uzun buklelerimin arasından geçirdim. Kendime, Liam Harding'in bir tehdit olma ihtimalinin düşük olduğunu hatırlatıyorum - sadece beni korkutamayan, sörf tahtası derinliğinde zengin, şımarık bir erkek çocuk- ve zili çalmak için kolumu kaldırıyorum. Ama ben daha kapıya varamadan kapı açılır ve kendimi kapının önünde dururken bulurum. . .

Bir göğüs.

Düğmenin altında geniş, iyi tanımlanmış bir sandık. Ve bir kravat. Ve koyu renk bir takım elbise ceketi.

Göğüs vücudun diğer kısımlarına bağlı, ama o kadar geniş ki bir an için tüm görebildiğim bu. Sonra bakışlarımı değiştirmeyi başardım ve sonunda gerisini fark ettim: Uzun, kaslı bacaklar takımdan geriye kalanları dolduruyor. Kilometrelerce uzanan omuzlar ve kollar. Kare bir çene ve dolgun dudaklar. Kısa siyah saçlar ve bir çift göz ancak bir ton daha koyu.

Anladığım kadarıyla bana sabitlenmişler. Benim de yaşadığım aynı hevesli, şaşkın ilgiyle beni incelemek. Adam, derin bir fiziksel düzeyde büyülenmiş gibi gözlerini başka yöne çeviremiyor gibi görünüyor. Bu bir rahatlama, çünkü ben de başka yöne bakamıyorum. istemiyorum.

Solar pleksusuma bir yumruk gibi, onu ne kadar çekici buluyorum. Beynimi karıştırıyor ve bir yabancının tam önünde durduğumu unutturuyor. Muhtemelen bir şey söylemeliyim. Hissettiğim sıcaklık muhtemelen uygunsuz.

Boğazını temizliyor, hissettiğim kadar telaşlı görünüyordu.

Gülüyorum. "Merhaba," diyorum, biraz nefes nefese.

"Merhaba." Tam olarak aynı geliyor. Birden ağzı kurumuş gibi dudaklarını ıslatıyor ve *vay be* . Bu onun için iyi bir bakış. "Yapabilirmiyim . . . Yardımcı olabilir miyim?" Sesi güzel. Derin. Zengin. Biraz kısık. Bu sesle evlenebilirim. Bu sesle yuvarlanabilirdim. Bu sesi sonsuza kadar dinleyebilir ve diğer tüm seslerden vazgeçebilirim. Ama belki de önce soruya cevap vermeliyim.

"Sen, um, burada mı yaşıyorsun?"

"Sanırım öyle," diyor, sanki hatırlayamayacak kadar şaşırmış gibi. Bu beni güldürüyor.

"Harika. için buradayım. . ” Ne için buradayım? Ah. Evet. "Ben Liam'ı arıyordum. Liam Harding. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Benim. ben oyum." Boğazını tekrar temizliyor. Kızarıyor mu? "Yani, ben Liam'ım."

"Ey." Oh hayır. Ah *hayır* . Hayır hayır. Hayır. “Ben Mara. Mara Floyd. . . . Helena'nın arkadaşı. Ev için buradayım."

Liam'ın tavrı *anında değişir* .

Trajik, aşılmaz bir haber verildiğinde olduğu gibi, kısaca gözlerini kapatır. Bir an için ihanete uğramış gibi görünüyor, sanki biri ona değerli bir hediye vermiş, ancak paketi açılır açılmaz elinden çalmak için. “Sensin” dediğinde, güzel sesinde acı bir ton var.

Arkasını döner ve koridorda ilerlemeye başlar. Ne yapacağımı şaşırarak bir an tereddüt ediyorum. Kapıyı kapatmadı, bu yüzden onu takip etmemi istiyor. Doğru? İpucu yok. Her iki durumda da evin yarısı benim, yani muhtemelen izinsiz girmiyorum? Omuz silkip arkasından acele ettim, çok daha uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalıştım, bir yaşam alanına ulaşana kadar çevremden hiçbir şey almadım.

Hangisi çarpıcı. Bu evin tamamı büyük pencereler ve parke zeminler - aman Tanrım, bu bir *şömine* mi? İçinde s'mores yapmak istiyorum. Bütün bir domuz yavrusu kızartmak istiyorum. Ağzında bir elma ile.

Nefes nefese Liam'a, Sonunda yüz yüze konuşabildiğimiz için çok mutluyum, dedim. Sonunda iyileşiyorum. . . ne olduysa kapıda Bileğimdeki bileklikle kıpır kıpır kıpır kıpır, bir kağıda bir şeyler yazmasını izliyorum. "Kaybın için çok üzgünüm. Teyzen benim tüm dünyada en sevdiğim insandı. Beni neden evi terk etmeye karar verdiğinden emin değilim ve bu ortak mülkiyet işinin biraz sol alandan çıktığını anlıyorum, ama . . ”

Kağıdı katlayıp bana uzattığında uzaklaşıyorum. O kadar uzun ki, onunla göz göze gelmek için bilinçli olarak çenemi kaldırmam gerekiyor. "Bu nedir?" Cevabını beklemiyorum ve açıyorum.

Üzerinde bir numara yazılı. Sıfırları olan bir sayı. Çoğu. yukarı bakıyorum, kafam karıştı. "Ne anlama geliyor?"

Bakışlarımı tutuyor. Birkaç dakika önce beni karşılayan telaşlı, tereddütlü adamdan eser yok. Liam'ın bu versiyonu soğuk bir şekilde yakışıklı ve kendinden emin. "Para."

"Para?"

Başını sallıyor.

"Anlamıyorum."

"Evin yarısı için," dedi sabırsızca ve birden aklıma geldi: Beni satın almaya çalışıyor.

kağıda bakıyorum. Bu, hayatımda sahip olmadığım ya da hiç sahip olamayacağım kadar çok para. Çevre Mühendisliği? Görünüşe göre kazançlı bir kariyer seçimi değil. Emlak konusunda pek bilgim yok ama tahminimce bu tutar evin gerçek değerinin çok üzerinde . "Üzgünüm. Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Ben -ben-" Derin bir nefes alıyorum. "Satmayı düşünmüyorum."

Liam ifadesizce baktı. " *Düşünmüyor* musun?"

" *Yapmıyorum* . Satmak istiyorum, yani."

Bir kez başını salladı, kısaca. Sonra "Daha ne kadar?" diye soruyor.

"Ne?"

"Daha ne kadar istiyorsun?"

"Hayır, ben evi satmakla ilgilenmiyorum," diye tekrarladım. "Yapamam. Helena-"

"Çift yeterli mi?"

" *Çifte* - nasıl *bile* - çiçek tarhlarının altına gömülmüş *cesetleriniz* var mı?"

Gözleri buz blokları. "Daha ne kadar?"

Hatta beni dinliyor mu? Neden bu kadar ısrar ediyor? Sevimli, çocuksu allık nereye gitti? Kapıda, sadece öyle görünüyordu. . .

Her neyse. Açıkça yanılmışım. "Sadece satamam. Üzgünüm. Ama belki önümüzdeki birkaç gün içinde başka bir şey bulabiliriz? DC'de kalacak bir yerim yok, bu yüzden bir süreliğine taşınmayı düşünüyordum. . "

Sessiz bir kahkaha atıyor. Sonra ciddi olduğumu anladı ve başını salladı. "Numara."

"Peki." makul olmaya çalışıyorum. "Ev büyük görünüyor ve..."

"Sen taşınmıyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Anladım. Ama maddi durumum çok tehlikeli. İki gün içinde yeni işime başlıyorum ve gerçekten çok yakın. Yürüyerek. Burası, tekrar ayağa kalkana kadar bir süre yaşamak için mükemmel bir yer."

"Sana tüm finansal sorunlarının çözümünü verdim."

ürküyorum. "Gerçekten o kadar basit değil." Ya da belki öyledir. Bilmiyorum, çünkü ortancaların üzerine konan ginkgo yapraklarını hatırlamaktan ve ilkbaharda nasıl görüneceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki Helena her mevsim bahçeyi görmemi isterdi. Eğer satmamı isteseydi, bana bir miktar nakit bırakırdı. Doğru? "Satmamayı tercih etmemin nedenleri var. Ama bir çözüm üretebiliriz. Örneğin, geçici olarak evimin yarısını sana kiralayabilir ve parayı başka bir yerde kalmak için kullanabilir miyim?" Bu şekilde, Helena'nın hediyesini hâlâ elimde tutuyor olurdum. Liam'ın yolundan çekilip yoksunluk eşiğinin üzerinde olurdum. Eh, *biraz* yukarıda. Ve gelecekte, Liam kız arkadaşıyla evlendiğinde (muhtemelen Dow 30'u piyasa değerine göre listeleyebilen ve *goop* bülteninde favori bir öğeye sahip olan bir Fortune 500 CEO'su), Potomac, MD'de bir McMansion'a taşınır ve başlar. politik-ekonomik bir hanedan, burayı tekrar ziyaret edebilirim. Helena'nın istediği gibi içeri gir. O zamana kadar zam alırsam ve su faturasını kendi başıma karşılayabilirsem, yani.

Adil bir teklif, değil mi? Yanlış. Çünkü Liam'ın cevabı:

"Numara." Oğlum, kelimeyi seviyor.

"Ama neden? belli ki paran var..."

"Bunun bir kez ve herkes için çözülmesini istiyorum. Avukatınız kim?"

iPhone'u çaldığında yüzüne gülmek ve "hukuk ekibim" hakkında bir şaka yapmak üzereyim. Arayanın kimliğini kontrol ediyor ve nefesinin altından usulca küfrediyor. "Bunu almam gerekiyor. Kıpırdama," diye emretti, benim zevkime göre fazla otoriterdi. Oturma odasından çıkmadan önce soğuk, sert gözleriyle beni iğneliyor ve bir kez daha tekrarlıyor, "Burası senin evin değil ve *asla olmayacak."*

Ve inanıyorum ki, bu.

Onu perçinleyen işte bu son cümle. Pekala, son iki dakika içinde benimle küçümseyici, otoriter, kibirli bir şekilde konuştu. Bu eve, verimli bir konuşma yapmaya hazır bir şekilde girdim. Ona birkaç seçenek sundum ama beni kapattı ve şimdi *sinirlenmeye başladım* . Burada olmaya onun kadar yasal hakkım var ve eğer kabul etmeyi reddederse. . .

Peki. Onun için çok kötü.

Boğazımdan öfke fışkırırken, Liam'ın bana verdiği kağıdı dört parçaya ayırdım ve daha sonra bulması için sehpanın üzerine bıraktım. Sonra verandaya geri dönüyorum, bavulumu alıyorum ve kullanılmayan bir yatak odası aramaya başlıyorum.

Bil bakalım ne oldu? Sadie ve Hannah'ya mesaj attım. Mara Floyd, Ph.D., yeni evine yeni taşındı. Ve kesinlikle yanıyor.

Bölüm 2

Beş ay, iki hafta önce

Bunun için zamanım yok.

İşe geç kaldım. Yarım saat sonra toplantım var. Henüz dişlerimi *ve* saçımı fırçalamadım.

Bunun için *gerçekten* zamanım yok.

Yine de, büyüdüğüm bir aptal gibi, ayartmaya boyun eğiyorum. Buzdolabının kapısını çarparak kapattım, arkamı döndüm, dayanabildiğim kadar tehditkar bir şekilde kollarımı kavuşturdum ve geniş açık mutfaktan Liam'a baktım.

"Kahve kremamı kullandığını biliyorum."

Boşa harcanan enerjidir. Çünkü Liam adanın yanında duruyor, tezgahın graniti kadar geçilmez, bir parça tost ekmeğine sakince tereyağı sürüyor. Karşılık vermiyor. Bana bakmıyor. Rahatsız etmeden tereyağı sürmeye devam ediyor ve “Yaptım mı?” Diye soruyor.

"Düşündüğün kadar sinsi değilsin dostum." Ona en iyi bakışımı atıyorum. "Ve eğer bu bir tür yıldırma taktiğiyse, işe yaramıyor."

Başını sallıyor. Hala rahatsız değil. "Polise haber verdin mi?"

"Ne?"

Aptal, geniş omuzlarını silkiyor. Takım elbise giyiyor çünkü *sürekli* takım elbise giyiyor. Ona mükemmel uyan üç parçalı bir kömür parçası - ama hiç de değil, çünkü gerçekten şeytani-şirket-işadamı fiziğine sahip değil. Belki zorunlu Kill the Earth eğitimi sırasında petrol kuyusu delici olarak staj yapmıştır? "Bu iddia edilen kahve kreması hırsızlığı sizi çok üzmüş görünüyor. Emniyete söyledin mi?”

Derin nefesler. Derin nefesler almaya ihtiyacım var. DC'de cinayet otuz yıla kadar hapisle cezalandırılabilir. Biliyorum, çünkü taşındıktan sonraki gün araştırdım. Yine, yaşıtlarımdan oluşan bir jüri beni asla mahkûm etmeyecekti - son haftalarda maruz kaldığım dehşetleri ortaya koymasaydım. Nefsi müdafaa olarak kesinlikle Liam'ın ölümünü yöneteceklerdi. Bana bir kupa bile verebilirler. "Liam, burada çalışıyorum. *Gerçekten* bu işi yapmaya çalışıyorum. Hiç durup bir pislik olup olmadığını merak *ettin mi?"*

Bu sefer yukarıya bakıyor. Gözleri çok soğuk, tüm vücudum titriyor. "Denedim. Bir kere. Ve tam bir atılımın eşiğindeyken, biri *Frozen* film müziğini tam sesle patlatmaya başladı.”

silerim. "Odamı temizliyordum. Evde olduğundan haberim yoktu."

"Mmm." Başını salladı ve sonra beklemediğim bir şey yaptı: Yaklaştı. Birkaç yavaş adım atarak, ultra modern aletlerin ve mutfağın klasik mobilyalarının güzel karışımından geçerek üzerime gelene kadar ilerliyor. Sanki uzun zamandır kurtulduğunu sandığı bir karınca sorunuymuşum gibi yere bakıyordu. Şampuan ve pahalı kumaş gibi kokuyor ve hâlâ tereyağı bıçağını tutuyor.

Bununla birini bıçaklayabilir misin? Bilmiyorum ama Liam Harding birini (yani beni) bir plaj topuyla öldürebilecek gibi görünüyor. "Duygusal destek kremin çevre için kötü değil mi Mara?" diye soruyor, sesi alçak ve derin. “Aşırı işlenmiş gıdaların etkisini bir düşünün. Toksik maddeler. Tüm o plastik.”

O kadar küçümseyici ki, onu ısırabilirim. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirip daha da yaklaştım. "Muhtemelen hiç duymadığınız bir şey yapıyorum - buna *geri dönüşüm deniyor* ."

"Böylece?" Bıçağı tezgahın üzerine koyuyor ve yanıma, ben taşındıktan sonra yerleştirdiğim kutulara bakıyor. Taşıyorlar, ama sadece onları merkeze getiremeyecek kadar meşgul olduğum için. Ve o *bunu biliyor* .

“Mahallede pikap yok. Ama ben arabayla gitmeyi planlıyorum - Nesin sen . . ” Liam'ın elleri belime dolandı, parmakları o kadar uzundu ki hem sırtımda hem de *göbek* deliğimin üstünde buluşuyorlar. Beynim duracak kadar kekeliyor. O da ne-?

Yerden süzülerek gelene kadar beni kaldırdı, sonra beni zahmetsizce buzdolabının yanına birkaç santim yaklaştırdı. Sanki bir Amazon teslimat kutusu kadar hafifmişim gibi, nedense içinde yalnızca tek bir deodorant çubuğu olan dev kutular. Elimden geldiğince öfkeyle tükürüyorum ama o bana hiç dikkat etmiyor. Bunun yerine beni ayağa kaldırdı, buzdolabını açtı, bir kavanoz ahududu kompostosu aldı ve son bir uzun, yoğun bakışla "Öyleyse gitsen iyi olur," diye mırıldandı.

O kadehine geri dönüyor ve ben onun evreninde var olmamaya geri dönüyorum.

Sevimli.

Homurdanarak odadan çıkıyorum, yarı telaşlı ve cinayete meyilli, avuçlarının topuklarının tenime baskısını hâlâ hissederek. *Uykusunda. Yemin ederim onu lanet uykusunda öldüreceğim. En beklemediği anda. Sonra da cesedine boş krema şişeleri atarak kutlayacağım.*

On dakika sonra öfkeden terliyor, Sadie ile acil bir havalandırma-görüntülü araması (ventocall) yaparken işe yürüyorum. Son haftalarda bunlardan çok oldu. *çok* .

". . . kahve bile içmez. Bu, ya bana gıcık olmak için sifonu tuvalete atıyor ya da su gibi ağzına atıyor - ve dürüst olmak gerekirse, hangi senaryonun daha kötü olacağını bilmiyorum, çünkü bir yandan, bir porsiyon altı yüz kırk kalori gibi. ve Liam hala vücut yağının sadece yüzde üçüne sahip olmayı başarıyor, ama diğer yandan, yoğun programından *beni kremamdan* mahrum etmek için zaman ayırması , hiç kimsenin asla yapmaması gereken benzeri görülmemiş bir zalimlik hareketi. . ” Şaşkın ifadesini fark ettiğimde geri çekildim. "Ne?"

"Hiç bir şey."

gözlerimi kısıyorum. "Bana tuhaf mı bakıyorsun?"

"Numara! Hayır." Başını vurgulu bir şekilde sallıyor. "Bu sadece . . ”

"Sadece?"

"Sürekli Liam hakkında konuşuyorsun" -tek kaşını kaldırıyor- "sekiz dakikadır Mara."

Yanaklarım yanıyor. "Çok üzgünüm, ben-"

"Beni yanlış anlama, bunu *seviyorum* . Seni dinlemek benim işim orospu, on üzerinden on tavsiye ederim. Seni hiç böyle görmemiş gibi hissediyorum, biliyor musun? Beş yıl

birlikte yaşadık. Genelde uzlaşma ve uyumdan bahsediyorsunuz ve *tüm insanları hayal edin* ."

Hayatımı sürekli alev saçan bir öfke halinde yaşamamaya *çalışıyorum* . Ailem muhtemelen çocuk sahibi olmaması gereken türden insanlardı: Kontrollü, sevecen değil, taşınmam için sabırsız, böylece çocukluk yatak odamı bir ayakkabı dolabına çevirebilsinler. Başkalarıyla birlikte yaşamayı ve çatışmayı en aza indirmeyi biliyorum, çünkü bunu on yedi yaşımdan, on yıl önce beri yapıyorum. *Yaşa ve yaşat* , paylaşılan herhangi bir yaşam alanında çok önemli bir beceri setidir ve bunda çabucak ustalaşmam gerekiyordu. Ve hala ustalaştım. Gerçekten yaptım. Liam Harding'in yaşamasına izin vermek *istediğimden* emin değilim .

"Deniyorum Sadie, ama lanet termostatı sürekli donduran ben değilim. Dışarı çıkmadan önce ışıkları kapatmayı kim istemez ki - elektrik faturamız *çıldırmış durumda* . İki gün önce işten sonra eve geldim ve evdeki tek kişi kanepemde oturan ve bana kendi Cheez-It'lerimi sunan rastgele bir adamdı. Onun, Liam'ın beni öldürmek için tuttuğu bir tetikçi olduğunu sanıyordum!"

"Aman Tanrım. O oldu?"

"Numara. Calvin'di—Liam'ın trajik bir şekilde ondan milyonlarca kat daha iyi olan arkadaşı. Mesele şu ki, Liam evde olmadığı zamanlarda sana haber vermeden insanları davet eden boktan bir ev arkadaşı. Ayrıca beni gördüğünde neden selam vermiyor? Ve psikolojik olarak dolapları kapatamıyor mu? Onu evi yalnızca siyah beyaz ağaç baskılarıyla dekore etmeye iten köklü bir travması mı var? Her dışarı çıktığında kapıyı çarpmak zorunda olmadığının farkında mı? Ve kesinlikle her hafta sonu aptal ahbap

arkadaşlarının gelip video oyunları oynaması mı gerekiyor...” Caddeyi geçmeyi bitirip ekrana bakıyorum. Sadie dalgın bir şekilde alt dudağını çiğniyor. "Neler oluyor?"

"Gidiyordun ve bana gerçekten ihtiyacın yokmuş gibi görünüyordu, ben de bir şey yaptım."

"Bir şey?"

"Liam'ı Google'da arattım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü haftada birkaç saat konuştuğum insanlara yüz vermeyi seviyorum."

Ne yaparsanız yapın , FGP Corp web sitesindeki sayfasına tıklamayın. Onlara isabet etme!”

"Çok geç. Aslında bakıyor. . ”

“Küresel ısınma ve kapitalizmin vücut geliştirme aşamasından geçen bir aşk çocuğu olması gibi.”

"Hım. . . Şirin diyecektim."

Gücenirim. "Ona baktığımda tek görebildiğim, taşındığım günden beri içtiğim kremasız kahveler." Ve belki bazen, sadece bazen, kim olduğumu bilmeden bana attığı o şaşkın, şaşkın bakışları hatırladım. Biraz yas tut. Ama kimi kandırıyorum? Halüsinasyon görmüş olmalıyım.

"Seni tekrar satın almayı mı teklif etti?" diye sorar Sadie.

“Gerçekten varlığımı kabul etmiyor. Şey, ara sıra onun bozulmamış yaşam alanını istila eden bir hamamböceğiymişim gibi bakmam dışında. Ama avukatı iki günde bir bana saçma sapan satın alma teklifleri içeren e-postalar gönderiyor.” Yüz metre ötede iş binamı görebiliyorum. "Ama yapmayacağım. Helena'nın bana bıraktığı tek şeyi saklayacağım. Ve finansal olarak daha iyi

bir yere geldiğimde hemen taşınacağım. Çok uzun sürmemeli, en fazla birkaç ay. Ve bu arada. . ”

"Siyah kahve?"

iç çekiyorum. "Bu arada acı, iğrenç kahve içerim."

Bölüm 3

Beş ay, bir hafta önce

sevgili Helena,

Bu garip.

Bu garip mi?

Bu muhtemelen garip.

Demek istediğim, sen öldün. Ve ben buradayım, sana bir mektup yazıyorum. Ahirete inandığımdan bile emin olmadığımda. Gerçeği söylemek gerekirse, lisede eskatolojik meseleleri düşünmeyi bıraktım çünkü beni endişelendirdiler ve sol koltuk altımın altında kurdeşenlere neden oldular (asla doğru değil; bunun nesi var?). Foucault ya da Derrida gibi büyük düşünürlerin ya da gür favorileri ve frengisi olan hecelenmesi zor Alman herifin gözünden kaçan bir gizemi asla çözemeyeceğim gibi.

Ama dalıyorum.

Bir aydan fazladır ortalıkta yoksunuz ve her şey aynı, aynı eski. İnsanlık hala kapitalist kabalların pençesinde; antropojenik iklim değişikliği olan yaklaşan felaketi yavaşlatmanın bir yolunu henüz bulamadık; Ne zaman koşuya çıksam "Arıları Kurtar ve Zenginleri Vergilendir" tişörtümü giyiyorum. Olağan. Çevre Koruma Ajansı'nda

yaptığım işi çok seviyorum (bu arada, bu bilgi mektubu için çok teşekkür ederim; sonrasında Sadie, Hannah ve beni hapisten kurtardığınız zamandan bahsetmediğiniz için çok minnettarım. Baraj karşıtı protesto. ABD hükümeti bundan hoşlanmazdı *). Altı kişilik* bir *ekipteki tek kadın olduğum ve birlikte çalıştığım adamların benim yumuşak kadın beynimin . . . Dünyanın küreselliği, sanırım? Geçen gün, ekip liderim Sean, otuz dakika boyunca kendi tezimin içeriğini bana açıkladı. Kafasına saat takmak ve kadavrasını küvetimin altına döşemekle ilgili çok canlı fantezilerim vardı ama muhtemelen bunların hepsini zaten biliyorsunuzdur. Muhtemelen tüm gün her şeyi bilen olarak bir bulutun üzerinde oturuyorsunuz. Trisküvi yemek. Bazen arp çalıyor. Seni tembel serseri.*

Sanırım asla ama asla okumayacağınız bu mektubu yazmamın nedeni, sizinle konuşmak istemem. Hayatım bir film olsaydı, arka planda Re minör bir kamu malı senfoni çalarken mezar taşına doğru yürür ve kalbimi açardım. Ama California'ya gömüldünüz (rahatsız edici, çok mu?), bu da mektup yazmayı mümkün olan tek seçenek haline getiriyor.

Bütün bunlar şunu söylemek içindir: Önce seni özlüyorum. Çok fazla. Çok büyük bir sürü. Beni burada sensiz nasıl bırakırsın? Utan, Helena. Utanç.

İkincisi: Bana bu evi bıraktığın için çok ama çok minnettarım. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi, en rahat yer, eller aşağı. Hafta sonlarımı güneşlenme odasında kitap okuyarak geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, güvenlik tarafından bina dışına çıkmadan, fuayesi olan bir

eve adım atacağımı hiç düşünmemiştim. Ben sadece . . . Daha önce hiç benim olan bir yerim olmadı. Ne olursa olsun orada olacak bir yer. İstersen güvenli bir liman. Eve geldiğimde varlığını hissediyorum, buraya en son ayak bastığınızda muhtemelen 70'lerde bir kadın kurtuluş yürüyüşünden dönüş yolunda olsanız bile. Endişelenme, peynire olan nefretini sevgiyle hatırlıyorum ve neredeyse " Kes şu boktan şeyi" dediğinizi duyar gibiyim *. Öyleyse yapacağım.*

Üçüncüsü ve bu daha az bir ifade ve daha çok bir soru: Yeğeninizi öldürsem sorun olur mu? Çünkü ona çok yakınım. Çok yakın. Biz konuşurken onu patates soyucuyla bıçaklıyorum. Her ne kadar şimdi aklıma gelse de, belki de tam olarak istediğin şey buydu. Ne de olsa seni tanıdığım bunca yıldır Liam'dan hiç bahsetmedin. Ve ana ürünü sera gazları olan bir şirkette çalışıyor, yani ondan nefret etmiş olabilir misin? Belki de tüm arkadaşlığımız, en sevmediğin akrabanın çayına fren hidroliği dökmemle sonuçlanacağını bildiğin uzun bir aldatmacaydı. Bu durumda, aferin. Ve senden nefret ediyorum.

Korkunçluğunun kapsamlı bir listesini verebilirim (Bir tanesini Notes uygulamamda küratörlüğünü yapıyorum) ama bunu Zoom aracılığıyla Sadie ve Hannah'ya uygulamayı seviyorum. Ben sadece . . . Sanırım, beni neden ülkenin en kıçından birinin yoluna koyduğunu anlamak isterdim. Dünyada. Lanet olası Samanyolu'nun tamamında. Bana nasıl baktığı - bana bakmadığı şekilde *. Açıkça benden üstün olduğunu düşünüyor ve...*

Kapı çalıyor. Cümlenin ortasında durup girişe koşuyorum. Bu da iki tam dakikamı alır, bu evin iki kişi için yeterince büyük olduğunu kanıtlamam.

Keşke Liam Harding'in ev dekorasyonu konusunda berbat bir zevki olduğunu söyleyebilseydim. İlham veren alıntıları kötüye kullandığını, Ikea'dan plastik meyve aldığını, her yere neon çubuk ışıkları yapıştırdığını. Ne yazık ki, ya oldukça güzel bir evin içini nasıl bir araya getireceğini biliyor ya da FPG Corp'un kan parası bunu yapan birini işe almak için ödedi. Mekan, geleneksel ve modern parçaların zarif bir birleşimidir; Onu döşeyen kişinin *palet* kelimesini bir cümlede doğru bir şekilde kullanabileceğinden ve koyu kırmızıların, orman yeşillerinin ve yumuşak grilerin parke zeminleri tamamlamasının tesadüften biraz daha fazlası olduğundan neredeyse eminim . Ve her yerin öyle göründüğü gerçeği var. . . basit. Bu kadar büyük bir evde, her odayı masalar, büfeler ve kilimlerle doldurmaya meyilliydim ama Liam bir şekilde kendini çıplak ihtiyaçlarla sınırladı. Kanepeler, birkaç rahat sandalye, kitaplarla dolu raflar. Bu kadar. Ev havadar, ışık dolu, sıcak tonlarda seyrek olarak dekore edilmiş ve bunun için daha da güzel. Ona bir video turu yaptığımda Sadie bana "Minimalist," dedi. "Gerçekten de iyi yapılmış." Cevabımın bir hırlama olduğuna inanıyorum.

Bir de duvarlardaki sanat var ki bu da hiç hoş karşılanmaz bir şekilde üzerimde büyüyor. Gün doğumunda göllerin ve gün batımında şelalelerin, sık ormanların ve yalnız ağaçların, donmuş toprakların ve çiçek açan tarlaların resimleri. Ara sıra vahşi hayvan, her zaman siyah beyaz olarak gününü yaşar. Neden bilmiyorum ama kendimi onlara

bakarken yakaladım. Çerçeveleme basit, konu sıradan ama onlarda bir şeyler var. Bu fotoğrafları kim çektiyse, ayarlarla gerçekten bağlantılı. Sanki onları gerçekten yakalamaya, bir parçalarını eve götürmeye çalışıyorlardı.

Fotoğrafçının kim olduğunu merak ediyorum ama imza bulamıyorum. Muhtemelen açlıktan ölmek üzere olan bir Georgetown MFA mezunudur. Sanattan anlayan biri tarafından satın alınacağını umarak ruhlarını diziye döktüler ve işte burada. Tam bir eşek tarafından sahiplenildi. Bahse girerim onları Liam seçmemiştir. Bahse girerim onun için sadece vergiden düşülebilir bir alışverişti. Belki de uzun vadede güzel bir koleksiyonun hisse senedi temettüleri kadar iyi olduğunu düşündü.

Kapıyı açtığımda UPS görevlisi bana "Bir imzaya ihtiyacım olacak" dedi. Sakız çiğniyor ve yaklaşık on beş yaşında görünüyor. İçimde yıpranmış hissediyorum. "Sen William K. Harding değilsin, değil mi?"

William *K.* Neredeyse sevimli. Nefret ettim. "Hayır."

"O evde mi?"

"Numara." Merhametle.

"O senin kocan mı?"

Güldüm. Sonra biraz daha gülüyorum. Sonra UPS'li adamın bana Batı'nın Kötü Cadısıymışım gibi gözlerini kısarak baktığını fark ettim. "Hım, hayır. Afedersiniz. O benim . . . oda arkadaşı."

"Doğru. Oda arkadaşın için imzalar mısın?"

"Elbette." Kaleme uzanıyorum ama zarfın üzerindeki FGP Corp amblemini fark ettiğimde elim havada duruyor.

Onları sevmem. Liam'dan nefret ettiğimden bile fazla. Haftanın bir günü SABAH saat yedi buçukta çimleri biçerken

beni sadece evde perişan etmekle kalmıyor, aynı zamanda profesyonel düşmanlarımdan biri için çalışarak yaralanmaya hakaret de ekliyor. FGP Corp, çevre kirliliğine yol açmaya devam eden devasa holdinglerden biridir - kahverengi pelikanları (ve insanlığın tüm geleceğini) tamamen göz ardı ederek biyotoksinleri dünyaya yayan 7 bin dolarlık takım elbiseli bir grup aşırı eğitimli adam. bunu hak edecek *hiçbir şey yapmayan* pelikanlara daha çok bağlı).

Kalın baloncuklu zarfa dik dik bakıyorum. Liam benim adıma bir EPA zarfı imzalar mı? Şüpheliyim. Ya da belki yapardı. Sonra arkadaşı Pennywise'ın sağladığı kırmızı balonlara bağlayacak ve gün batımında kaybolmasını izleyecekti. Çoraplarımı sakladığından yüzde 73 eminim. Tanrı aşkına, dört eşleşen çiftim var.

"Aslında." Gülümseyerek, kendi küçüklüğümün tadını çıkararak bir adım geri atıyorum. *Helena, çok gurur duyacaksın.* "Muhtemelen onun için imzalamamalıyım. Bahse girerim federal bir suç falandır."

UPS'li adam başını sallıyor. "Gerçekten değil."

omuz silkiyorum. "Kim söyleyecek?"

"Ben. Bu resmen benim işim."

"Takdire şayan bir performans sergiliyorsun." ışınlanıyorum. "Ama yine de zarfı imzalamayacağım. Bir fincan çay ister misiniz? Bir bardak şarap? Cheez-Onun mu?"

Kaşlarını çattı. "Yapmayacağına emin misin? Bu ekspres kargo. Birisi aynı gün teslimat için çok para ödedi. William K.'nin eve döner dönmez ihtiyacı olacak şey muhtemelen çok acil bir şey."

"Doğru. Eh, bu bir William K. sorununa benziyor."

O ıslık çalar. "Bu *soğuk* ." Kulağa hayran geliyor. Ya da sadece korktum. "Peki, zavallı William K.'nin nesi var? Klozet kapağını açık mı bırakıyor?"

"Ayrı banyolarımız var." üzerinde kafa yoruyorum. "Ama eminim öyledir. Çok uzak bir ihtimalde onunkini kullanıyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorsun, kız kardeşim üniversitedeyken nefret ettiği bir oda arkadaşı vardı. Ben savaştan bahsediyorum. Bütün zaman boyunca birbirlerine bağırırlardı. Bir keresinde telefonunda ondan nefret ettiği her şeyin tam bir listesini yazmış ve bu liste Hatırlatıcılar uygulamasını çökertmişti. O kadar *uzundu* ."

Ah-oh. Kulağa tanıdık geliyor. "Ona ne oldu?"

Parmağımı çarpıp cevabın olmayacağına karar verdim *. Yakınlardaki bir ıslah tesisinde, o uyurken saçını kazıdığı ve saç derisine "Ben kötü bir insanım" dövmesi yaptığı için ömür boyu hapis cezası çekiyor.* Yine de UPS'li adamın söylediği şey on kat daha rahatsız edici.

"Önümüzdeki Haziranda evleniyorlar." Başını sallıyor ve elini sallayarak arkasını dönüyor. "Git şekil."

* * *

Bir konser hayal ediyorum - kötü bir konser.

Müzikten çok gürültü, gerçekten. Liam'ın vinil formda sahip olduğu ve bazen arkadaşlarından biri birinci şahıs nişancı video oyunları oynamak için geldiğinde oynayacağı 70'lerin Alman elektronik saçmalığı. Gürültülü, iğrenç ve rahatsız edici ve saatlerce devam ediyor. Uyanıp üç şeyi anlayana kadar:

İlk olarak, korkunç bir baş ağrım var.

İkincisi, gece yarısı.

Üçüncüsü, gürültü-müzik aslında sadece normal gürültüdür ve alt kattan geliyor.

Hırsızlar bence. *İçeri zorla girdiler. Sessiz olmaya bile çalışmıyorlar - muhtemelen silahları var.*

çıkmak zorundayım. 911'i ara. Liam'ı uyarmalı ve onun...

Kaşlarım çatık bir şekilde oturuyorum. "Liam." Ama *tabii* .

Kendimi yataktan atıp odamdan çıkıyorum. Aklıma geldiğinde merdivenlerin yarısındayım: buklelerim her yerde, sutyen giymiyorum ve şortum on beş yıl önce ortaokul onları ücretsiz olarak verdiğinde zaten çok küçüktü. lakros üniformamın bir parçası. Peki. Çok kötü. Liam bununla ve "There Is No Planet B" tişörtümle uğraşmak zorunda kalacak. Ona bir şeyler öğretebilir.

Mutfağa ulaştığımda, önümüzdeki altı ay boyunca her gece uyurken ona gizlice yaklaşmak için bir kornaya tek tıklamayı düşünüyorum. "Liam, saatin kaç olduğunu *biliyor musun* ?" patlıyorum. "Sen de nesin. . ”

Ne beklediğimden emin değilim. Kesinlikle buzdolabının içindekileri tezgahın her santimini doldurmuş halde bulmamak; kesinlikle Liam'ın park yerini çalmış gibi bir kereviz sapını kesmeye niyetli olduğunu görmemek; onu kesinlikle çıplak görmemek , belden yukarısı *çok çıplak.* Giydiği ekose pijama altının beli düşük.

Çok düşük.

"Lütfen bir şeyler giyer misin? Bebek fok kürk manto gibi bir şey mi?”

Kerevizini doğramaktan vazgeçmiyor. Bana bakmıyor. "Numara."

"Numara?"

"Ben üşümüyorum. Ve ben burada yaşıyorum."

Ben de burada yaşıyorum. Ve kendi mutfağımda onun sandık dediği tuğla duvara bakmamaya hakkım var, bu da rastgele erkek meme uçlarına bakmadan yiyecekleri sindirebileceğim rahatlatıcı bir ortam olması gerekiyordu. *Yine* de konuyu akışına bırakıp aklımın bir köşesine itmeye karar verdim. Taşınmaya hazır olduğumda, zaten terapiye ihtiyacım olacak. Başa çıkılması gereken bir travma daha nedir? Şu an sadece tekrar uyumak istiyorum. "Ne yapıyorsun?" Soruyorum.

"Vergi beyannamem."

göz kırpıyorum. "Ben ne?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

sertleşiyorum. "Nasıl *göründüğünü* bilmiyorum ama sanki tavaları birbirine vuruyormuşsunuz gibi *geliyor ."*

"Gürültü, akşam yemeği hazırlamamın talihsiz bir yan ürünü." Kerevizle işi bitmiş olmalı, çünkü bir domates dilimlemeye geçiyor - bu *benim* domatesim mi? - ve beni görmezden gelmeye geri dönüyor.

"Oh, ve bu tamamen normal, değil mi? Hafta içi akşamları sabah bir yirmi yedide beş çeşit yemek mi pişiriyorsunuz?"

Liam sonunda gözlerini benimkilere kaldırdı ve bakışlarında rahatsız edici bir şey var. Sakin görünüyor. Sakin görünüyor, ama olmadığını biliyorum. *Öfkeli* , diyorum kendi kendime. *O gerçekten çok öfkeli. Defol buradan.* "Bir şeye ihtiyacın var mıydı?" Sesi aldatıcı bir şekilde kibardı ve benim kendimi korumam açıkçası yatakta hâlâ uyuyordu.

"Evet. Onu aşağıda tutmana ihtiyacım var. Ve bu benim domatesim olmasa iyi olur."

Yarısını ağzına atıyor. "Biliyorsun," dedi çiğneyerek, ağzı doluyken konuşmayı başararak, ancak yine de birkaç nesillik zenginliğin aristokrat ürünü gibi görünmeyi başararak, "genellikle yirmi sekiz yaşında uyanık olma alışkanlığım yoktur. sabah."

"Ne tesadüf. Seninle tanışmadan önce ben de değildim . ”

"Ama bugün, yani dün, yönettiğim tüm hukuk ekibi gece yarısından sonra çalışmak zorunda kaldı. Çünkü çok önemli bazı eksik belgeler var.”

gerginim. -

"Merak etme, belgeler bulundu. Sonunda. Patronum beni ve ekibimi parçaladıktan *sonra yeni bir tane.* Teslim edildiklerinde bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor.” İnsanları göz lazerleriyle yakabilseydi, uzun süre yakılırdım. Açıkça o benim küçük öğleden sonraki garezimle ilgili her şeyi biliyor.

"Dinlemek." Derin bir nefes alıyorum. “En gurur duyduğum an değildi, ama ben senin PA'n değilim. Ve gecenin bir yarısı evdeki bütün tencereleri çalmanı nasıl haklı çıkardığını anlamıyorum. Yarın uzun bir günüm var, yani..."

"Ben de öyle. Tahmin edebileceğiniz gibi bugün uzun bir gün geçirdim. Ve açım. Bu da onu aşağı tutmayacağım anlamına geliyor. En azından ben yemek yiyene kadar."

Yaklaşık on saniye öncesine kadar soğukkanlı ve makul bir şekilde kızgındım. Birdenbire, bıçağı Liam'ın elinden çekip şahdamarını kesmeye hazırım. Sadece birazcık. Sadece kanamasını sağlamak için. Yapmayacağım, çünkü hapiste başarılı olacağımı sanmıyorum ama bunun peşini bırakmayacağım. Güneş panelleri takmama izin vermeyi

reddettiğinde, patates kızartmamı "bataklık" koktuğu için attığında, ben kaçarken beni eve kilitlediğinde tepkileri ölçmeye çalıştım. Ama bu bardağı taşıran son damla. Bitirdim. Devemin arkası ikiye bölündü. "Benimle dalga mı *geçiyorsun* ?"

Liam bir tavaya zeytinyağı döküyor, içinde bir yumurta kırıyor ve varsayılan durumuna geri dönüyor gibi görünüyor: Var olduğumu unutmak.

"Liam, beğensen de beğenmesen de, ben. Canlı. Burada. Her istediğini yapamazsın!"

"İlginç. Tam olarak bunu yapıyor gibisin."

"Neden bahsediyorsun? *Kahrolası sabahın ikisinde* omlet yapıyorsun ve yapmamanı rica ediyorum. ″

"Doğru. Gerçi *bu* hafta bulaşıkları yıkamış olsaydın, onları bu kadar gürültülü bir şekilde yıkamama gerek kalmazdı...”

"Kapa çeneni. Eşyalarını her zaman evin etrafında bırakmıyorsun demek değil."

"En azından Dadaist bir heykel gibi çöp tenekesinin üstüne çöp yığmıyorum."

Ağzımdan çıkan ses - neredeyse beni korkutuyor. “ *Tanrım* . Etrafta olman *imkansız* !”

"Burada olduğum için bu çok kötü."

"O zaman *siktir git buradan* !"

Sessizlik düşer. Mutlak, ağır, çok rahatsız edici bir sessizlik. Sözlerimi kafamızda tekrar tekrar oynatmak için ikimizin de ihtiyacı olan şey. Sonra Liam konuşur. Yavaşça. Dikkatlice. Korkunç, buz gibi bir şekilde kızgın. "Affedersiniz?"

hemen pişman oluyorum. Ne dedim ve *nasıl* söyledim. Yüksek sesle. şiddetli. Ben birçok şeyim, ama zalim onlardan

biri değil. Liam Harding'in bir cevizin duygusal aralığını göstermesi önemli değil, kırıcı bir şey söyledim ve ona bir özür borçluyum. Ona özellikle teklif *etmek istediğimden değil* , ama yapmalıyım. Sorun şu ki, devam etmekten kendimi alıkoyamıyorum. "Neden buradasın Liam? Senin gibi insanlar, rahatsız edici bej mobilyaları, yedi banyosu ve anlamadıkları pahalı sanat eserleri olan konaklarda yaşıyorlar."

"İnsanlar benim gibi *mi* ?"

"Evet. İnsanlar *senin gibi* . Ahlakı sıfır ve çok fazla parası olan insanlar!"

"Neden *buradasın* ? Senin yarısını yaklaşık bin kez satın almayı teklif ettim."

"Ve ben hayır dedim, böylece kendini onlardan dokuz yüz doksan dokuz kadar kurtarabildin. Liam, bu evde yaşamak istemen için hiçbir sebep yok."

"Bu *benim* ailemin evi!"

"Senin olduğu kadar Helena'nın da eviydi ve..."

"Helena *öldü lanet olsun* ."

Liam'ın sözlerinin tam olarak anlaşılması birkaç dakika sürer. Aniden sobayı kapatıyor ve sonra yarı çıplak, lavabonun önünde duruyor, elleri tezgahın kenarına kenetlenmiş ve kasları gitar telleri kadar gergin. Ona bakmadan duramıyorum, bu - az önce hayatımdaki en önemli insanlardan birinin ölümünden böylesine öfkeli, kayıtsız bir dikkatsizlikle bahseden bu *engerek .*

onu *yok* edeceğim. Onu *yok* edeceğim. Ona acı çektireceğim, aptal smoothielerine tükürecek, plaklarını birer birer kıracağım.

Liam'ın her şeyi değiştiren bir şey yapması dışında. Dudaklarını birbirine bastırdı, burnunu çimdikledi, sonra büyük, bitkin elini yüzünü sildi. Birden kafamın içinde bir şey tıkırdadı: Tam önümde duran Liam Harding yorgun. Ve *tüm bunlardan, en az benim kadar* nefret ediyor .

Aman Tanrım. Belki brokoli kızartmam gerçekten kötü kokuyordu ve onu bir Tupperware'e koymalıydım. Belki *Frozen* film müziği biraz can sıkıcı olabilir. Belki o aptal pakete imza atabilirdim. Belki benim çatım altında yaşamaya gelen birine de iyi tepki vermem, özellikle de bu konuda söz hakkım olmasaydı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Belki de ben pisliğim. Ya da en az biri. Tanrı. Tanrım .

"BENCE . . ” Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Sonra içimdeki bir baraj kırılıyor ve kelimeler patlıyor. “Helena benim ailemdi. Ailenle anlaşamadığını biliyorum ve. . . Belki ondan nefret ettin, bilmiyorum. Kabul, gerçekten huysuz ve meraklı olabilirdi, ama o. . . beni sevdi. Ve o sahip olduğum tek gerçek evdi.” Yarı alaylı bir alay bekleyerek Liam'a bakmaya cüret ettim. Helena hakkında, onu tekrar yumruklamak istememe neden olacak iğrenç bir yorum. Ama bana dikkatle bakıyor ve fikrimi değiştirmeden önce kendimi başka yöne bakmaya ve devam etmeye zorladım. "Bence bunu biliyordu. Belki de bu yüzden beni bu evi terk etti, böylece bir çeşit . . . bir şeyden. O gittikten sonra bile.” Son kelimede sesim kırılıyor ve şimdi ağlıyorum. *The Lion King'i ya da Up'ın* ilk on dakikasını izlediğim zamanki gibi dolu dolu uğultu değil , sessiz, seyrek, amansız, durdurma umudum olmayan gözyaşlarım. “Beni muhtemelen biri olarak gördüğünü

biliyorum. . . Aile servetinizi devralmaya gelen proleter gaspçı ve inanın bana, anlıyorum.” Elimin tersiyle yanağımı siliyorum. Sesim hızla ısı kaybediyor. "Ama şunu anlamalısın ki burada bir noktayı kanıtlamaya çalıştığın için ya da bir tür sidik yarışı için burada yaşarken, bu tuğla yığını benim için dünyalar demek ve. . ”

"Ben Helena'dan nefret etmedim."

şaşkınlıkla yukarı bakıyorum. "Ne?"

"Ben Helena'dan nefret etmedim." Gözleri hala ocakta cızırdayan yarı pişmiş omletinde.

"Ey."

"Her yaz birkaç haftalığına California'dan ayrılırdı. Nereye gittiğini sanıyordun?"

"BENCE . . . sadece yazlarını ailesiyle geçirdiğini söyledi. Bunu hep varsaydım. . ”

"İşte Mara. Buraya geldi. Seninkinin yanındaki odada uyu." Liam'ın sesi kesik kesikti ama ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşadı. Hafif bir gülümseme. "Dünyayı kirletme planlarımı kontrol etmek için olduğunu iddia etti. Çoğunlukla, eski arkadaşlarla buluşmak arasında yaptığım seçimler hakkında bana dırdır etti. Satrançta da kıçımı tekmeledi.” Kaşlarını çattı. "Aldattığından eminim ama bunu asla kanıtlayamam."

"BENCE . . ” Bunu uyduruyor olmalı. Elbette. "Senden hiç bahsetmedi."

Kaşı kalkıyor. "Senden *hiç* bahsetmedi . Yine de onun vasiyetindeydin.”

"Fakat . . . Fakat bekle. Bir dakika bekle. Cenazede . . . Ailenle anlaşamadığını sanıyordum?”

"Ah, bilmiyorum. İddialı, yargılayıcı, performatif pislikler - ve burada Helena'dan alıntı yapıyorum. Ama o farklıydı ve ben onunla anlaştım. Onu önemsiyordum. Çok fazla." Boğazını temizliyor. "Yapmadığım fikrine nereden kapıldın bilmiyorum."

"Eh, cenazeye gelmemen beni kandırdı."

"Helena'yı tanımak, sence umursar mıydı?"

İkinci yılımı düşünüyorum. Bir keresinde departmanda Helena'nın doğum günü için küçük bir sürpriz parti düzenlemiştim ve o sadece... . . ayrıldı. Kelimenin tam anlamıyla. *Sürpriz* diye bağırdık ! ve bir avuç balon düşürdü. Helena bize sert bir bakış attı, odaya girdi, biz sessizce bakarken doğum günü pastasından bir dilim kesti ve sonra yalnız başına yemek için ofisine gitti. Kendini *içeri kilitledi* . "Tamam. İyi bir noktaya değindin."

Liam başını salladı.

"Bana neden evi terk ettiğini biliyor musun?"

"Ben değillim. İlk başta bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm. Kaotik güç oyunlarından biri. Onunla eski şovları izlemen için seni suçluluk duygusuyla kandırması gibi mi?"

"Tanrım, o *her* zaman-"

" *Alacakaranlık Kuşağı* . Tüm tuhaf sonları zaten bilmesine rağmen." Gözlerini deviriyor. Sonra ifadesi değişir. "Sağlığının bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. Ölmeden iki gün önce, tam olarak iki gün önce onu aradım ve bana söyledi. . . Ona inanmamalıydım."

Kalbim batıyor. Oradaydım. Liam'ın bahsettiği konuşmayı tam olarak biliyorum çünkü Helena'nın tarafını duydum. Soru sorma ve hattın diğer tarafındaki kişinin endişelerini en aza indirme şekli. Bir saatlik konuşma boyunca yalan söyledi

- aramadan memnun olduğu açıktı, ancak işlerin ne kadar kötüye gittiği konusunda dürüst değildi ve ben aldatma konusunda rahatsız hissettim. Sonra tekrar, bunu herkesle yaptı. Doktor randevularına onun arabası olmasaydı, o da bana aynısını yapardı.

"Keşke orada olmama izin verseydi." Liam'ın sesi kişisel değil ama söylenmeyenleri duyabiliyorum. Karanlıkta kalmak ne kadar acı verici olmalıydı. “Ama yapmadı ve bu onun kararıydı. Tıpkı evden ayrılmak gibi onun kararıydı ve. . . Bundan mutlu değilim. anlamıyorum. Ama kabul ediyorum. Ya da en azından, yapmaya çalışıyorum.”

İlk defa, DC'ye gelişimin Liam'ın bakış açısından nasıl bir şey olduğunu anlıyorum: Adını daha önce hiç duymadığı bir kız, Helena'nın son birkaç gününde onunla birlikte olma ayrıcalığına sahip olan bir kız, birdenbire kendini gösterdi. yukarı ve zorla onun evinin içine kıpır kıpır. Onun hayatı. Kaybını kabullenmeye ve yakın hissettiği tek akrabasının yasını tutmaya çalışırken.

Belki de bir pislik gibi davrandı. Belki beni hiç hoş karşılamadı ya da pek hoş biri değildi ama o da tıpkı benim gibi acı çekiyordu ve... . .

Tam bir karmaşa. Ne kadar aptal bir aptalmışım.

"BENCE . . . Daha önce söylediklerim için üzgünüm. Hiçbirini kastetmedim. Seni hiç tanımıyorum ve . . ” Nasıl devam edeceğimi bilemeden uzaklaşıyorum.

Liam sertçe başını salladı. "Ben de üzgünüm."

Uzun vuruşlar için orada sessizce kalıyoruz. Şimdi odama dönersem, Liam bir pizza sipariş edecek ve ben de kulak tıkacı zulamı aramadan uyuyabileceğim. Neredeyse tam da bunu yapmak için ayrılıyordum ama aklıma bir şey geldi:

Her şey daha iyi olabilirdi. *Daha* iyi olabilirim. "Belki bir olabilir. . . bir çeşit ateşkes?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Ateşkes."

"Evet. Demek istediğim . . . Yapabilirdim . . . Sanırım sen döner dönmez termostatı yirmi beş dereceye yükseltmeyi bırakabilirim. Onun yerine bir kazak giy."

"Yirmi beş derece mi?"

“Ben bir bilim adamıyım. Fahrenheit'i gerçekten yapmıyoruz, çünkü bu saçma bir ölçek ve . . ” Bana tam olarak çözemediğim bir ifadeyle bakıyor, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum. “Ve sanırım Disney film müziklerini bırakabilirim?”

"Yapabildin mi?"

"Evet."

" *Küçük Deniz Kızı bile* mi?"

"Evet."

"Peki ya *Moana* ?"

"Liam, burada gerçekten deniyorum. Lütfen izin verirseniz-” Gerçekten gülümsediğini fark ettiğimde mutfaktan fırlamaya hazırım. İyi sıralama. Gözleriyle. Aman Tanrım, bu bir şaka mıydı? *Şaka mı* yapıyor ? "Düşündüğün kadar komik değilsin."

Başını salladı ve bir iki dakika hiçbir şey söylemedi. Ardından, “Disney film müzikleri o kadar da kötü değil.” Sesi acıyor. "Ben de daha iyi olmaya çalışacağım. Sen şehir dışındayken ve ölmek üzereyken bitkilerini sulayacağım.” Salatalığımın kasten ölmesine izin vereceğini biliyordum. *biliyordum* . _ "Ve belki gece yarısından sonra acıkırsam akşam yemeği için bir sandviç yaparım."

kaşımı kaldırıyorum.

Liam iç çekiyor. "Öğleden sonra on MU ?"

"Muhteşem olurdu."

Kocaman kollarını eşit derecede büyük, hala çıplak göğsünde kavuşturuyor ve sonra topuklarının üzerinde biraz sallanıyor.

"Tamam o zaman."

"Peki."

Sessizlik uzanır. Aniden, bu durum hissedilir. . . gergin. Yapışkan. Bir tür uçurum. Bir dönüm noktası.

Ayrılmak için iyi bir zaman.

"Ben gidiyorum. . ” Yatak odamın olduğu merdivenleri işaret ediyorum. "İyi geceler Liam."

“İyi geceler Mara” dediğinde arkamı dönmüyorum.

4. Bölüm

Dört ay, üç hafta önce

Mutfağa girdiğinde Liam Harding'in yapmasını beklemediğim pek çok şey var.

Örneğin, adada kastanyet ve flamenko çalması pek mümkün değil. 80'lerden bir Michael Bolton hitini kırmak için. Bana bir yaprak üfleyici satmak ve beni bazı bahçecilik aletleri MLM girişimine almak için. Bunların hepsi *çok* olasılık dışı olaylardır ve yine de hiçbiri beni onun yaptığı kadar şok etmez. Bana bakıp şunu söylemek için:

"Onun . . . bugün dışarısı güzel."

Öyle olmadığından değil. Aslında, gerçekten güzel. Mevsimsiz sıcak. Bunun nedeni, elbette, Dünya ölüyor. Artan küresel ortalama sıcaklıklar, hava düzenlerindeki yaygın dalgalanmalarla ilişkilidir ve bu nedenle, DC'de Kasım ayı sonlarında olmasına ve Noel ağaçlarının haftalardır ortaya çıkmasına rağmen hala hafif ceketler giyiyoruz. Birkaç yıl önce Helena, insan eyleminin aşırı hava olaylarının periyodikliğini ve yoğunluğunu nasıl artırdığı hakkında bir makale yazdı. *Nature Climate Change'de* yayınlandı ve yaklaşık zilyon alıntısı var.

Bunların hepsini Liam'a söyleyebilirim. En iğrenç ben olabilirim ve konuyla ilgili saatlerce ders verebilirim. Ama yapmıyorum ve nedeni şu ki, kırpılmış, tereddütlü tonu ve şu

anda indirilmiş bakışlarıyla bile, beni kıçımdan ısırdığında bir zeytin dalını tanıyabiliyorum.

Ki, şu anda kesinlikle öyle. Isırmak, yani.

Liam'ın insani duygulara sahip olduğunu ilk fark ettiğimden bu yana yaklaşık iki hafta geçti. Ve ortaya çıktığı gibi, birlikte yaşarken bir ateşkes içinde olmak, önemli ölçüde daha az bağırma kibriti anlamına geliyor, ancak yine de konuşma konularını bulmayı kolaylaştırmıyor. Hangisi iyi. Çoğu zaman. Sonuçta büyük bir ev. Ancak, programlarımızın çakıştığı ve oturma odasına ya da mutfakta birlikte olduğumuz nadir durumlarda. . .

Garip.

Lanet olsun.

"Evet." Başımla boyun burkulması hevesli - aşırı telafi edici. "Bu iyi. Havanın güzel olması için, yani."

Liam da başını salladı (sertçe, ama belki de sadece yansıtıyorum) ve aynen böyle, birinci kareye döndük: sessizlik.

Küçük resmimi ısırırım. Görünüşe göre on dört yaşıma geldiğimde bunu *yapmayı bırakmadım* . Söyleyecek bir şeye ihtiyacım var. Ne derim? *Çabuk, Mara. Düşünmek.* "Hım. . . Yani . . "

Düşünce yok. Kafa boş.

Cümlemin fazla pişmiş bir erişte gibi sallanmasına izin verdim ve bir . . . bir ne? Spatula mı? Bir ekmek kızartma makinesi? Abur cubur! Evet, bir şeyler atıştıracağım. Sanırım tek porsiyon Cheez-Its aldım. Kesmeye çalışıyorum ve hepsi bu. Bunların dışında onları dolabımda bulamıyorum. Bir aile kutusu var. Bir diğer. Üçüncüsü, çedar aromalı - Tanrım, bir sorunum var. Ama küçük çantalar öyle değil. . . İşte oradalar.

Tabii ki en yüksek raf. Gelecek Mara için sorun olacağını düşünerek onları oraya fırlattığımı hatırlıyorum.

Future Mara dener, ancak ulaşamaz. Bu yüzden Liam'dan onun için bir tane almasını istemek için arkasına bakıyor ve kalbi sıkışıyor.

Gömleğimin belimden yukarı çıktığı yere, yani kıçıma bakıyor.

Hayır. O değil. William K. Harding asla bu kadar alçalmazdı ve gönüllü olarak sıska kıçıma bakacağı fikri gülünç. Ama *bana* bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış ve eli havada unutulmuş, bu da muhtemelen öyle olduğu anlamına geliyor. . . dehşete mi düştü? Bahse girerim sekiz yaşındaki eşofmanlarıma. Ya da tenimdeki çillerin patlamasıyla. Veya tarafından . . . Tanrım, hangi külotum var ki? Lütfen, Hannah'nın geçen yıl bana aldığı Jeff Goldblum'un suratına sahip olanlar olmasın. Ve kaç tane delik var? Beni iç giyim polisine ihbar edecek. Victoria's Secret çetesi tarafından idam edileceğim ve...

Boğazını temizliyor. "Burada." Cesurca tiksintisini yendi ve arkamda durmak için geldi. O sadece *masif* . O kadar büyük ki, tepedeki ışığı tamamen engelliyor. Bir mikro saniyeliğine içim ısınıyor, tuhaf bir şekilde karıncalanıyor. Sonra bir poşeti daha sormama gerek kalmadan yanıma bırakıp, "Onları senin için bir alt rafa mı alayım?" diyor.

Sesi biraz cılız. Belki de üşütmüştür. Umarım anlamam. "Eh, bu harika olurdu. Teşekkürler." Yaklaşık yarım saniye sürer. Sonra ikimiz de eski yerimize döndük, ben kahvemle, Liam çayıyla ve son dakikadaki hafif ürkütücü maceralarda, düzgün bir zeytin dalı sohbet konusunu düşünmeyi unuttuğumu fark ettim. *Harika.*

Bu yüzden ağzımdan kaçırdım: "Ulusallar bu sezon iyi gidiyor." sanırım ? _ Otobüste bir adamın söylediğine kulak misafiri oldum. Liam her zaman ahbap arkadaşlarıyla video oyunları oynuyor. Muhtemelen sporu da seviyordur.

"Ey. Bu. . . iyi." Liam başını salladı.

Başımla onayladım.

Daha garip bir baş sallama ve ardından sessizlik. Tekrar.

Peki. Bu *çok* rahatsız edici. Yollarımızın bir daha asla kesişmemesini sağlamak için evin her odasına hareket sensörleri kuracağım.

“Yine ne sporu bu?”

Öfkeyle karıştırdığım kahveden başımı kaldırdım. "Hımm?"

“Ulusallar. Hangi spor?"

"Ah. . ” Mutfağa bakıp ipucu arıyorum. Hiçbirinin genel toplamını bulun. "Hiç bir fikrim yok."

Liam çay poşetini fincanına daldırıyor, gözlerinde bir eğlence pırıltısı var. "Ben de değil."

Odayı karşı kapılardan terk ediyoruz. Neredeyse birbirimize gülümsediğimizin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Bölüm 5

Dört ay, iki hafta önce

Pencereden dışarı bakıyorum, mühendislik derecemi bir gecede kaç metre kar düştüğünü tahmin etmek için kullanmaya çalışıyorum. Bir? On yedi mi? Ne yazık ki, lisansüstü müfredatımda Ballpark How Snowbound You Are 101 yoktu, bu yüzden telefonuma bakmak için vazgeçtim.

İşe yaramamın hiçbir yolu yok ve EPA'daki tüm ekibim aynı durumda. Sean'ın arabası garaj yolunda mahsur kaldı. Alec, Josh ve Evan garajlarına bile gidemezler . Ted, aşırı hava olaylarıyla ilgili beşinci şakasını yapıyor. Slack kanalı, her türlü yağışı lanetleyen birkaç mesaj daha veriyor ve ardından Sean, hepimizin evden çalışmamız gerektiği çağrısını yapıyor. EPA tarafından verilen dizüstü bilgisayarlarımızdan güvenli sunucuya erişim. Ki bu benim için biraz sorun.

Bu yüzden Sean'a mesaj attım:

Mara: Sean, EPA tarafından verilen dizüstü bilgisayarım evde değil.

Sean: Neden? Niye?

Mara: Bana henüz bir tane vermedin.

Sean: Anlıyorum.

Sean: Pekala, o zaman e-postaları ve bunun gibi şeyleri cevaplamak için bir gün ayırabilirsin. Bugün sadece elektrostatik

püskürtücü sorununu çözmeye çalışacağız, bu yüzden size gerçekten ihtiyacımız yok.

Sean: Ve bir dahaki sefere, henüz bir dizüstü bilgisayarın olmadığını bana hatırlat.

Sean'a iki gün önce gönderdiğim hatırlatma e-postasını iletmek ne kadar pasif agresif olurdu? Çok, hayal ediyorum.

İçini çektim, hızlıca Will'i yazdım ve elektrostatik püskürtücü konusunda görüşlerimi vermeyi çok isterim diye dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. Aslında lisansüstü çalışmamla yakından ilgili, ama kimi kandırıyorum? Ben orada olsam bile, Sean her zaman yaptığı gibi davranırdı: katkılarıma kibarca mırıldanır, onları atmak için önemsiz bir neden bulur ve on beş dakika sonra bunları kendi fikirleri olarak yeniden ifade eder ve yeniden ifade ederdi. Takımdaki en yakın müttefikim Ted, bunu fazla kişisel almamamı söylüyor çünkü Sean hemen hemen herkese bir pislik. Ama onun en korkunç davranışının her zaman bana yönelik olduğunu hayal etmediğimi biliyorum (“Nedenini merak ediyorum,” diyorum kendi kendime, STEM'deki kadın çenemi okşayarak). Ama Sean takım lideri, yani . . .

Yeni EPA işimi sevdiğimi söylemiş miydim? Belki yalan söyledim. Ya da belki seviyorum ama Sean'dan daha çok nefret ediyorum. Söylemesi zor.

Günümü, sınıflandırılmış bilgilere erişmeden, yani çok az şeye erişmeden yapabileceğim işi yaparak geçiriyorum. Sadie ile kısa bir süreliğine FaceTime'a giriyorum ama o, hippi-dippy eko-sürdürülebilir bir proje için son teslim tarihine yaklaşıyor ("Otuz sekiz saattir uyumadım. Lütfen, boynuma bir örs bağla ve beni Sargasso Denizi'ne bırak."), Hannah'ya ulaşılamıyor (muhtemelen bir buz parçasının

üzerinde morslarla oynuyor) ve . . . Bu kadar. Gerçekten başka arkadaşım yok.

Muhtemelen bunun üzerinde çalışmalıyım.

Bir ÖĞLEDEN sonra ölümcül bir şekilde sıkıldım. kestiriyorum; Stegosaurus'un tabak düzeniyle ilgili bir YouTube videosu izliyorum; Tırnaklarımı oldukça kırmızı mat bir renge boyuyorum; *Lisans* blogum için gelecek sezon için beklentilerim hakkında yarım yamalak bir yazı yazıyorum ; Saçımı taç şeklinde örüyorum; İşkolik olup olmadığımı merak ediyorum, muhtemelen öyle olduğuma karar verin.

En son ne zaman bütün gün içerideydim hatırlamıyorum. Ben her zaman biraz huzursuz, biraz fazla huysuz oldum. Ailem beni meşgul etmek için mümkün olan her takım sporuna kaydettirmeye çalışırken *çok aktif , derdi.* Kötü insanlar değiller, ama bir çocuk istediklerinden şüpheliyim ve varışımın yaşam tarzlarına getirdiği her türlü değişikliğin hayranı olmadıklarından eminim. Muhtemelen asla büyük hayranlar olmamalarının nedeni. Artık yılda belki bir veya iki kez konuşuyoruz ve arayan her zaman ben oluyorum.

Oh iyi.

Alnımı pencerenin soğuk camına dayadım, sanki tüm dünyadan kopmuş, boğuk beyaz bir koza içinde kundaklanmış gibi garip bir yalnızlık duygusu hissettim.

Yeniden çıkmaya başlamalıyım.

Yeniden çıkmaya başlamalı mıyım?

Evet. Yapayım. Bunun haricinde . . . erkekler. Hayır teşekkürler. #NotAllMen'in Sean gibi küçümseyen pislikler olduğunun çok iyi farkındayım ve ben de konuşmaya çalıştığımda *aslında bana ihtiyaç duymayan mükemmel*

derecede hoş erkek arkadaşlardan payımı aldım. Ama en iyi hallerinde bile, tüm romantik ilişkilerim iş gibiydi. Sadie, Hannah ve Helena'nın asla yapmadığı bir şekilde. Bir şekilde *gerçek iş* asla yapmadı. Ve ne için? Seks? Jüri bunu umursayıp umursadığım konusunda hala kararsız.

Belki de buluşmayı atlayıp havalar düzelir düzelmez Sadie'yi NYC'de ziyaret etmeliyim. Evet, bunu yapacağım. Bir hafta sonu yapacağız. Buz pateni. Hayran kaldığı o donmuş sıcak çikolata şeyini alın, ısrar ettiği şey sadece yeniden markalanmış bir milkshake değil. Ama bu arada hala kar yağıyor ve ben hala burada mahsur kaldım. Yalnız.

Pekala, *yalnız* değil. Liam buralarda. Bu sabah aşağı indi, iri eli düz ahşap korkuluklara dokunarak baktı. . . pek darmadağın değil. Ama her zamanki kıyafetiyle uğraşmadı. Solmuş kot pantolon ve yıpranmış tişört onu daha genç, mesafeli, katı benliğinin daha insani bir versiyonu gibi gösteriyordu. Ya da belki saçıydı, her zamanki gibi koyuydu ama sadece arkadan biraz yukarı çıkıyordu. Birbirimizden biraz daha az nefret etseydik, uzanıp onun için düzeltirdim. Bunun yerine, artık o kadar geniş hissetmeyene kadar geniş girişe adımını izledim. Görünüşe göre, Liam kadar uzun biri altında durduğunda hiçbir yüksek tavan *o kadar yüksek değildir.* Birkaç dakika yarı büyülenmiş bir şekilde ona baktım - ta ki hemen geriye baktığını fark edene kadar. *Hata.* Sonra pencereden dışarı baktı, derin bir iç çekti ve tekrar yukarı çıktı. Muhtemelen gezegeni fotosentez yapan bitkilerin şeytani pençelerinden kurtarmayı amaçlayan bir proje hakkında sakin, ayrıntılı talimatlar verirken telefon kulağına geldi.

O zamandan beri onu görmedim ama duydum. Burada gülün. Orada yalın ayak adımlar. Gıcırdayan odun ve mikrodalganın bip sesi. Odalarımız bir buçuk koridor ötede. Bir ev ofisi olduğunu biliyorum ama oraya hiç gitmedim - biraz üstü kapalı Batı Kanadı, *Güzel ve Çirkin* durumu. O yokken etrafı gözetlemeyi düşündüm, ama ya etrafa canlı tuzaklar kurarsa? Onun eve geldiğini, beni ağlarken bulduğunu, ayak bileğimin bir tuzağa takıldığını hayal ediyorum. Muhtemelen beni orada aç bırakacaktı.

Üstelik pek dışarı çıkmaz. Şaşırtıcı derecede inek şeyler yapmak için gelen birkaç arkadaşı var (bu bana biraz fazla beni, Sadie ve Hannah'yı bir *Parks and Rec* maratonu için kek yaparken hatırlatıyor - bu da belli belirsiz acı veriyor - bu yüzden rol yapıyorum. olmuyor). Postalarını imzalama konusunda küçük bir gremlin olmamama rağmen, iş günleri on altı saat gibi görünüyor, ama hepsi bu kadar. Çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Acaba her gece eve başka bir kızı gizlice sokup ona *Şşş, sessiz ol diyor mu? Çömelmiş zencefilli oda arkadaşım, eğer çok gürültülüysek pikapımı çalacak* . Büyükanne yorganımın altına tıkılıp blog yazılarımı özenle hazırlarken her hafta sonu mutfakta yaptığı maskeli seks partilerini fark edip etmediğimi merak ediyorum.

Merak ediyorum neden merak ediyorum.

Akşam yemeği için aşağı indiğimde ev karanlık ve sessiz. Ve soğuk. Dürüst olmak gerekirse, Liam nasıl donmuyor? Yetmiş kilo kas mı? Kendini bebek fok yağıyla kaplıyor mu? Termostatı yükseltip yemem gerekenden daha fazla yiyecek ısıtırken başımı sallıyorum (ama en önemlisi: yiyebileceğimden daha fazla yemek değil *)* .

Birinci katta birkaç oturma/oturma/ön/oturma odası/odalar var ama benim favorim mutfağa bağlı olan. Muhtemelen yüksek lisans eğitimimden daha pahalıya mal olan geniş, rahat bir kanepe, evde yalnızken gizlice okşamayı sevdiğim yumuşak bir alan halısı ve en önemli özelliği : dev bir TV. (Birçok) yiyecek kaplarımı ceviz sehpaya taşıyorum ve kendimi koltuğa bıraktım.

Anlamadığım nedenlerden dolayı, Liam kablolu televizyon ve daha önce kullandığını görmediğim yaklaşık on beş farklı yayın hizmeti için para ödüyor. FGP Corp'un kan parasını sömürmekten hiçbir şekilde üstün değilim, bu yüzden *The Bachelorette'in* 12. sezonunun tekrarını buldum . Favorim değil, blogumda uzun uzun anlattığım nedenlerden dolayı (beni yargılama), ama iyi. yerleşirim.

On dakika sonra, bariz bir solaryum bağımlılığı olan bir salak, protein tozunu açıkça çeken bir salakla yumruk yumruğa kavga ediyor, hepsi de memnun bir kızın gözlerinin altında - yani, gösterinin öncülü. Ama tüm seslerin televizyondan gelmediğini fark ettim. Sesi kapattığımda, başka bir argüman duyabiliyorum. Üst kattan. Liam'ın sesinde.

Özünü anlamak için yeterince yüksek değil, ama arada sırada kelimeleri dinlemeyi başarabiliyorum . *yanlış* . *Etik olmayan* . *Karşı* , belki? Oldukça sağlam *Hayır* s, ama bu kadar. Kısa bir süre sonra sesler yine boğuk çıkıyor. Bir dakika daha ve bir kapı çarpıyor; ayaklar hızla basamaklardan aşağı iner.

Saçmalık.

Hemen bir Lars von Trier filmine geçmeyi düşünüyorum ama Liam onu bir entelektüel olduğumu düşünmesi için

kandıramadan geldi. Yumurtalı rulomdan başımı kaldırıyorum ve o orada, kanepeden görebildiğim mutfak diliminde, gibi görünüyor. . . cinayet.

Yani: her zamankinden daha fazla.

İlk içgüdüm, kendimi kanepeye yaslamak, değersiz şovumu izlemeye ve mükemmel yemeğimi yemeye devam etmek. Ama dönüyor, gözlerimiz buluşuyor ve tereddütle ona el sallamaktan başka seçeneğim yok. Kısa bir baş hareketiyle cevap veriyor ve. . . Korkunç bir on dakika geçirmiş, belki de berbat bir gün geçirmiş gibi karamsar ve karanlık görünüyor. Daha da kötüsü, yolunda bulacağı ilk kişiden kurtulmaya hazır görünüyor - hava koşulları göz önüne alındığında, ne yazık ki ben olacağım. Dikkatini dağıtmaya ihtiyacı var gibi görünüyor ve aklıma çok aptalca bir fikir geliyor.

Yapma, Mara. yapma. Pişman olacaksın.

Ama Liam gözle görülür şekilde dişlerini sıkıyor. Açık buzdolabına bakış şekli, her kavanoz tartar sosunu boğmak istediğini gösteriyor (bilinmeyen nedenlerden dolayı üç tane var). Belki ketçap da. Aşırı geniş omuzlarının çizgisi o kadar gergin ki onu bir baloncuk seviyesi olarak kullanabilirim ve-

Ah. Onu vidala.

"Yani." boğazımı temizliyorum. “İhtiyacımdan çok daha fazla yemek sipariş ettim.” Rahatsızlığımı gergin kahkahalarla kapatma dürtüsüne direniyorum. Muhtemelen kokusunu alabiliyor, benim sefil korkum. "Biraz ister misin?"

Buzdolabının kapağını yavaşça kapatıp arkasını döndü. "Affedersiniz?" Bana sanki birlikte banka soymayı teklif etmişim gibi baktı. Hava yogasına kaydolmak için. Gecenin geri kalanını güve izleyerek geçirmek için.

"Çıkarmak. Çince. Biraz istemek?"

Pencereye bakar. Evet, hala kar yağıyor. Biz resmen Kuzey Kutbuyuz. "Paket siparişi verdin." Şüpheli geliyor.

"Bugün değil. İki gün önce. Her zaman çok fazla sipariş veririm çünkü yemek artıkları daha lezzetlidir. Özellikle lo mein, gerçekten sosun içine batırılması gerekiyor. . ” Bun durdum. Ve sifonu çek. "Her neyse, biraz ister misin?"

"Bir kar fırtınasının ortasındayız Mara." Neden bir anda titriyorum? Ah evet. Çünkü soğuk. Adımı söylediği için değil. “Yemeğinizi biriktiriyor olmalısınız.”

Evet, yapmalıyım. "Kötü olmak üzere. Ve paylaşmaktan mutluluk duyuyorum.”

Liam'ın cevap vermesi çok uzun sürüyor. Şüpheyle baktığı on iyi saniye, belki de oda arkadaşlarını zehirlemek için sinsi sinsi sinsi bir katil olduğumdan şüpheleniyordu. Sonunda “Tabii” diyor.

Her şeyi söylüyor ama emin. Çok dikkatli. Bana doğru gelirken de temkinli görünüyor. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor ve suratsız bir şekilde etrafa bakıyor ve ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığı açık; kanepeye, sandalyeye, yere oturmak. Oturma odasının ortasında ayakta yemek yiyin. İlk defa, onun soğuk, sert kişiliğinin bir parça beceriksizliğini gizleyebileceği geliyor aklıma. Profesyonel ortamlarda kendine aşırı güvenen, sosyal yaşamlarında ise tam tersi olan insanlardan biri olabilir mi? Hayır. Olası olmayan.

Yanımda bir yere vuruyorum, şimdiden buna pişman oldum. Daha önce hiç birlikte oturmadık. Şimdiye kadar, aramızdaki her etkileşim koşullu oldu. Yan yana oturma

eylemi, kasıtlılık ve daha uzun bir süre anlamına gelir. Yeni bir bölge.

Garip.

Liam o kadar ağır ve uzun ki, oturduğunda minder iniyor ve ona doğru kaymamak için karın kaslarımı gerip yeniden ayarlamam gerekiyor. Bunda olağandışı bir şey yokmuş gibi davranarak ona bir tabak ve bir çift yemek çubuğu verdim. Kısa bir baş sallamasıyla onları kabul ederken aynısını yapıyor, parmakları asla yanlışlıkla benimkilere değmiyor.

"Ne izliyorsun?" O sorar.

" *Bekarlığa veda* ." Tanıma belirtisi yok. “Bu aptal, *harika bir* gösteri. gerçeklik. Benimle izlemek zorunda değilsin. Yapabiliyorken kendini kurtar.” Şaşırtıcı bir şekilde, Liam yerinde kalıyor. Hâlâ bütün evi mahvetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ama ifadesi biraz daha az kana susamış. İlerlemek? "Yani, Sheryl, yeşil elbiseli kız—tek kız—bütün erkekler arasından bir koca seçmek için birkaç haftası var."

Liam bir an gözlerini kısarak televizyona baktı. "Neye bağlı olarak? Hepsi aynı görünüyor."

"Yapıyorlar, değil mi?" omuz silkiyorum. "Onu randevulara götürüyorlar. Ve sohbet et. Sonlara doğru seks bile yapabilirler.”

Kızarıyor mu? Hayır. Sadece ışık. "Ekranda?"

"Hey, bu ABC, HBO değil." Tabağına bir yaylı rulo koydum. Sonra ona bakıyorum; kolları gömleğine, göğsüne, generaline doluyor. . . büyüklük - ve iki tane daha ekleyin. Günde kaç milyon kaloriye ihtiyacı var? öğrenmeliyim. Bilim adına. "Daha az embesil görünme umuduyla, ihtiyacı olmadığı belli olan gözlük takan adamı görüyor musun?"

"Mavi gömlek?"

"Evet. Onun için kök salıyoruz."

"Biz."

"Evet. Çünkü o Michigan'lı. Ben de lisans için U of M'ye gittim," diye açıkladım, başparmağımdan bir damla kuru üzüm sosu yalayarak. Gözleri çok uzun bir süre dudaklarımda oyalandı, sonra aniden uzaklaştı.

"Anlıyorum."

"Harika bir yer. Hiç?"

"İnanmıyorum, hayır." Hala bana bakmıyor. Belki Ann Arbor'a karşı derin ve mantıksız bir nefret besliyordur?

"Nerede okula gittin?"

Sorduğuma biraz şaşırmış görünüyor. Adil, çünkü geçmişte sıra alma ve konuşma yapma konusunda tam olarak mükemmel değildim. "Dartağız. Sonra Harvard Hukuk Okulu."

"Doğru." bilerek kafa sallıyorum. "Şu sesler . . . ucuz."

O koyun gibi görünme nezaketine sahip, bu yüzden ona acıyorum. "Kaju tavuk ister misin?"

"Ah. . . Evet lütfen."

"Burada. Bitirebilirsin, ben zaten yedim, on pound."

Başını sallıyor. "Teşekkürler."

Liam Harding. Kibar olmak. Vay. "Rica ederim."

Birkaç dakika sessiz kaldık - Liam televizyon izliyor, ben gizlice Liam'ı hırsla yerken izliyorum, genç yaşta sevimli olan büyük, hızlı ısırıkları. Sonra bana dönüyor.

"Mara."

"Evet?"

"Açıkçası sen bir tür dahisin."

Ah? Ben miyim? "Bu, sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bu fikre çok ciddi ve hafifçe kırılmış görünüyor. "Sen temelde bir roket bilimcisisin."

“ *Temelde* operasyonel kelime olmak.”

"Ve gülünç standartları olan Helena, onunla çalışman için seni seçti. Belli ki olağanüstüsün."

Aman Tanrım. Bu bir iltifat mı? kızaracak mıyım? "Hım. . . Teşekkürler?"

Başını sallıyor. "Anlamadığım şey, neden senin kadar zeki biri bu boku izliyor?"

Kızarmış pilavıma gülümsüyorum. "Göreceksin."

Bir saat sonra Sheryl, *“İlişkimizin uzun bir yol kat ettiğini düşünüyorum, ancak daha fazla gelişebileceğine ikna olmadım. . ”* Elimi kol dayanağıma çarptım ve Liam'ın kol dayanağına vurup, "Sheryl . Ne oluyor be?"

Birbirimize dönüp kısa, şaşkın bir bakış atıyoruz. *Sana söyledim* , onu gülümseyerek düşünüyorum. Ağzı seğiriyor, sanki beni yüksek sesle ve net bir şekilde duymuş gibi.

". . . Bu noktada, aramızdaki şeyin yürümeyeceğini biliyorum. Seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Liam dehşet içinde başını salladı. "Bu sadece kötü bir karar."

"Biliyorum."

"O en iyisi."

"Çok aptalca, değil mi? Buna çok pişman olacak. Biliyorum, çünkü sezonu zaten gördüm.” *Birden çok kez* . Liam'ın birkaç dakika önce buzdolabından çıkardığı biralardan birine uzandım. "Başka bir yengeç rangoon ister misin?" Soruyorum.

Başını salladı ve arkasına yaslandı, uzun bacaklarını sehpanın üzerinde benimkinin yanına uzattı. Dışarıdaki kar hala yağıyor ve bir sonraki bölümün başlamasını bekliyoruz.

* * *

Sanki tek mesleğiymiş gibi kar kürüyor.

Belki de izolasyonun neden olduğu delilik konuşuyor, ama bunda hipnotik bir şey var. Omuzlarının siyah yapağının altında ritmik inip kalkması. Görünüşe göre zahmetsizce saatlerce uğraşıyor, ara sıra kolunun arkasıyla alnındaki teri silmek için duruyor. Alnımı pencereye dayadım ve sadece. . . bakmak. Helena'nın sesini neredeyse kafamda duyabiliyorum (*Kuş gözlemciliği dürbünümü ödünç almak ister misiniz?*). Bunu umursamadan görmezden geliyorum.

Belki de Dartmouth: Snow Shoveling'de okuduğu şey buydu. Kaslarda bir minör tarafından güzel bir şekilde tamamlandı. *Ergonomik Kazılarda Armceps'in Önemi* başlıklı yüksek lisans teziydi . Daha sonra, Sıradan Bir-Kış-Görev-Görünüm-Çekici Hukuku Nasıl Yapılır-Kış-Nasıl-Yapılır okumak için yüksek lisans okuluna taşındı. Ve işte buradayım, on yıllık fazladan ödenen yüksek öğrenimden gözlerimi alamıyorum.

Bu garipleşiyor. Onu ilk gördüğüm zamana, kara gözleri ve o (açıkçası gülünç) omuzları kafama bir tuğla gibi çarptığı zamana geri dönüşler veriyor. Tekrar ziyaret etmek istediğim bir anı değil, bu yüzden başka yere bakıp öğle yemeği hazırlamak için aşağı iniyorum, geçici çılgınlığımı kahvaltıyı atlamakla suçluyorum. Dün gece geç saatlerde, finalin ortasında, esnemeler arasında Liam'a *Bachelor* ve

Bachelorette yarışmacılarının zorunlu STD taraması yaptırdığını açıklarken uykuya daldığım için aldığım şey bu. Bu sabah kanepede uyandığım için aldığım şey, üzerime yumuşak, cennet gibi kokan bir battaniye. Her neyse, nereden geldiğini merak ediyorum. Oturma odasından değil. Etrafta biri olmadığına eminim.

Liam ve ben artık arkadaş değiliz. Onu dünden daha iyi tanımıyorum - sanırım, konu realite TV'ye geldiğinde şaşırtıcı derecede geçerli fikirleri olması dışında. Ama anlaşılmaz bir nedenden dolayı çorbam üzerinde çalışmaya başladığımda kendimi iki kişilik yeterli buluyorum.

İşte bu yüzden insanlar evde tecrit edilmemelidir. Can sıkıntısı ve yalnızlık akıllarını yumuşak yulaf ezmesine çevirir ve kötü pişmiş yemeklerini hiçbir şeyden şüphelenmeyen Kar Avukatlarına empoze etmeye başlarlar. Ve görünüşe göre tuhaflığımı kucaklıyorum çünkü Liam içeri girdiğinde, eriyen kar tanelerinden dolayı nemli ve kıvrılmış siyah saçları, egzersizden yanakları parlıyor, ona "Öğle yemeği hazırladım" diyorum.

Sanki nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi kollarını iki yanında sallayarak bakıyor. Ben de ekliyorum, "İkimiz için. Bir teşekkür olarak. Bunu yapmak için. Kürek, yani." Biraz daha bakıyor. "İstersen. Zorunlu değil."

"Numara. Hayır, ben. . " O bitirmiyor. Ama kaselere yüksek bir rafa uzandığımı fark edince arkamdan geldi ve tezgâha iki tane koydu.

"Teşekkürler."

"Sorun değil." Bunu hayal ediyor olabilirim ama sanırım uzaklaşmadan önce yavaşça nefes aldığını duyuyorum. Saçım kötü kokuyor mu? Dün yıkadım. Garnier Fructis,

yıllarca sadakatle hizmet ettikten sonra nihayet beni hayal kırıklığına uğrattı mı? Bir Campbell's reklamındaki genç bir aile gibi, mutfak masasında birbirimizin önünde kibarca yemek yerken Pantene'e geçmenin zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum.

Sorun: TV açık değilken konuşacak hiçbir şeyimiz olmadığı çok bariz. Liam birkaç saniyede bir bana bakıyor, sanki yüzümü doldurmam ya onun bakmayı sevdiği bir şeymiş ya da tamamen iğrenç bir şeymiş gibi - kim söyleyebilir? Sessizlik uzadıkça, yaptığım her seçimden bir kez daha pişmanlık duyuyorum. Ve telefonu çaldığında, o kadar rahatlıyorum ki yumruk atabilirim.

Onun dışında almıyor. Arayanın kimliğini kontrol ediyor (*FGP Corp—Mitch*), gözlerini devirdi ve sonra kıkırdamama neden olan küçümseyici bir hareketle telefonu çevirdi.

Liam bana şaşkın bir bakış attı.

"Afedersiniz. demek istemedim . . Sadece . . ” omuz silkiyorum. "Meslektaşlarından da nefret ettiğini bilmek güzel."

Tek kaşını kaldırıyor. “Meslektaşlarından nefret mi ediyorsun?”

"Pekala, hayır. Onlardan nefret etmiyorum. Yani *bazen* onlardan nefret ediyorum ama . . ” Bu neden *benimle ilgili* ? "Her neyse, sence kar tamamen bitti mi?"

“Neden bazen meslektaşlarınızdan nefret ediyorsunuz?”

"Yapmıyorum. yanlış söyledim. Bu sadece . . ” Liam yemek yemeyi bıraktı ve bana gerçekten ilgileniyormuş gibi bakıyor. *Ah.* "Hepsi erkek. Tüm mühendisler. Ve erkek mühendisler olabilir. . . Evet. Ve ben en yeni gelenim ve zaten hepsi bir nevi cana yakın. Ve patronum Sean'ın benim bir

çeşit merhametli çeşitlilik çalışanı olduğumu düşündüğünden oldukça eminim. Hangi değilim. Aslında çok iyi bir mühendisim. Öyle olmalıyım, yoksa Helena beni uykumda doğrardı."

Anlıyormuş gibi başını salladı. "Seni kesip uyandırırdı."

"Doğru? Tam olarak bağışlayıcı değildi. Ve şikayet etmiyorum - ona çok şey borçluyum. Gerçekten daha iyi bir bilim insanı olmama yardım etti, ama ekibimdeki herkes bana ohm'un ne olduğunu bilmeyen bir bebek mühendismişim gibi davranıyor ve-" Neden *hala konuşuyorum* ? "Pekala, Ted hariç herkes, ama bana gerçekten saygı duyduğundan ya da sadece sevişmeye mi çalıştığından emin değilim, çünkü bana üç kez falan çıkma teklif etti, bu da işleri biraz garip kılıyor. . ”

Liam'ın yüzü anında sertleşiyor. Kaşığı yüksek sesle şıngırdayarak kaseye batıyor. "Bu cinsel tacizdir"

"Oh hayır."

"En azından, son derece uygunsuz."

"Hayır, öyle değil-"

"Onunla konuşabilirim."

göz kırpıyorum. "Ne?"

"Onun soyadı ne?" Liam, sanki bu tamamen normal bir soruymuş gibi soruyor. "Onunla konuşabilirim. Seni rahatsız ettiğini ve durması gerektiğini açıkla..."

"Ne?" bir kahkaha patlattım. "Liam, sana soyadını söylemeyeceğim. Ne yapacaksın, evine bir varil yağ mı dökeceksin?

Uzaklara bakıyor. Sanki bir seçenekmiş gibi.

"Hayır, ben. . . Aslında Ted'den hoşlanıyorum. O iyi. Yani, evet demeyi bile düşündüm. Neden olmasın, değil mi?”

Neden? Helena bunu söylerdi ama Liam'ın ifadesi kararda. Ya da belki de tamamen iyi olan ve beni haşlanmış ıspanak kadar heyecanlandıran bir adamla çıkmak için eyeliner sürme fikriyle kararan tüm ruhum. "Sadece o . . ” omuz silkiyorum. Tanıştığım erkeklerden sonsuza kadar ilham alamadığımı nasıl açıklayabilirim? zahmet bile etmeyeceğim. Onun umurunda değil. Yine de teşekkür ederim, diye ekledim.

Israr etmek istiyor gibi görünüyor ama sadece "Fikrini değiştirirsen bana haber ver" diyor.

"Şey. Peki." Sanırım şimdi köşemde altı fitlik bir kas dağı var? Bu biraz güzel. Daha sık çorba yapmalıyım. "Madem buradasın," *ve tekrar garip bir sessizliğe düşmemek için* , "resimlerin nesi var?"

"Resimler?"

"Ağaçların, göllerin ve diğer şeylerin siyah beyaz resimleri. Kelimenin tam anlamıyla her duvarda asılı. ”

"Onları almayı seviyorum."

"Beklemek. Fotoğrafları kendin mi çektin?"

"Evet."

"Bu, tüm o yerlere gerçekten gittiğin anlamına mı geliyor?"

Bir kaşık çorba içiyor, başını sallıyor. “Çoğunlukla milli parklar. Birkaç devlet. Kanada da.”

Biraz şoktayım. Sadece resimler iyi değil, profesyonel düzeyde de iyi, aynı zamanda . . . "Tamam" -Masanın arkasındaki çerçeveyi, Sierra Nevada'ya benzeyen bir mobius yayı- "bu, çevreden nefret eden birinin işi değil."

Bana şaşkın bir bakış atıyor. “Ve ben çevreden nefret ediyorum?”

"Evet!" göz kırpıyorum. "Numara?"

Omuz silkiyor. CO_2 salınımından kaçınmak için kendi dışkımı kompostlaştırmayabilir veya nefesimi tutamayabilirim ama doğayı seviyorum."

Biraz şaşkınım. "Liam? Sana kaseyi bana atmak istemeni sağlayacak bir soru sorabilir miyim?"

"Olmayacak."

"Soruyu duymadın."

"Ama çorba gerçekten çok iyi."

ışınlanıyorum. Ve sonra, onun yemek pişirmemi sevdiğini bilmekten kaynaklanan sıcaklık dalgalanmasıyla hemen kendime geldiğimi hissediyorum. Yaparsa kimin umurunda? O rastgele bir adam. O Liam Harding. Kağıt üzerinde ondan nefret ediyorum.

Helena'nın çalışmasına gerçekten saygı duyduğunu söylemiştin. Ve o senin en sevdiğin teyzendi. Ve yakın olduğunuzu. Ama FGP Corp'ta çalışıyorsun ve merak ediyorum . . "

"Nasıl hala hayattayım?"

Güldüm. "Oldukça."

"Beni neden bağışladığından tam olarak emin değilim."

"Biraz karakter dışı, değil mi?"

"Her ziyaretinde keskin bıçakları sakladım. Ama çoğunlukla bana FGP Corp'un dünyada yaptığı tüm kötülükler hakkında günlük mesajlar göndermeye odaklandı. Belki de yavaş bir eziyet için gidiyordu? "

"Ben sadece . . . Helena'yı ve doğayı nasıl sevdiğinizi ve amacı medeniyeti ateşli karanlığa sürüklemekmiş gibi karbon vergilerini ortadan kaldırmak için lobi yapan bir şirkette çalışmanızı anlamıyorum . "

Bir kahkaha patlatıyor. "Orada çalışmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun ?"

"Bildiğini sandım. Çünkü sürekli çalışıyor gibisin." Sifon çekiyorum - tamam, tamam, saatini fark ettim, beni dava et - ama umursamıyor gibi görünüyor. "Sen . . . değil mi?"

"Numara. Boktan bir şirket ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum."

"Ey. O zaman neden . . " burnumu kaşıyorum. Ey. Bunu *beklemiyordum* . "Sen bir avukatsın. Başka bir yerde avukat olamaz mısın?"

"Karmaşık."

"Karmaşık?"

Kaşık bir an için kasenin dibini sıyırır. "Mentorum beni işe aldı."

"Mentorun mu?"

"Hocalarımdan biriydi. Ona çok şey borçluyum - tüm stajlarımı düzenlememe yardım etti, hukuk fakültesinde bana tavsiyelerde bulundu. Benden bu işi kabul etmemi istediğinde, hayır diyebileceğimi düşünmedim. O artık benim patronum ve . . " Koltuğuna yaslanıp elini saçlarının arasından geçirdi. Yorgun. Çok yorgun görünüyor. "FGP Corp'un ne yaptığı konusunda çok karmaşık hislerim var. Ve şirketi de misyonunu da sevmiyorum. Ama sonunda, etrafta olmam iyi bir şey. Ben olmasaydım, başka biri de benim işimi yapardı. Ve en azından yönettiğim takım için orada olabilirim. Ve gerektiğinde patronumla aralarına müdahale edin."

Dün gece kulak misafiri olduğum kelimeleri düşünüyorum. *Etik olmayan* . *yanlış* . "Tartıştığın kişi o mu? Telefonda?" Tek kaşını kaldırdı ve yanaklarım ısındı. "Söz

veriyorum kulak misafiri olmadım!" Ama Liam umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. Bu yüzden gülümseyerek masanın üzerinden öne doğru eğildim. "Tamam, belki öyleydim. Birazcık. Peki soyadı ne?"

"Kimin adı?"

"Patronun. Belki *sen Ted'le* konuşurken *ben* de *onunla* konuşabilirim ? Eski güzel bir karşılıklı vekil zorbalık mı? Karşılıklı uyarı mı? Arkadaşımı-Yalnız Bırakın Altmış Dokuz?"

O zaman bana gülümsüyor - tam, gerçek bir gülümseme. Benim huzurumda ilk kez, sanırım ve bu nefes almayı çok daha zorlaştırıyor, odanın sıcaklığı çok daha sıcak. Nasıl - *neden* bu kadar yakışıklı? Konuşmadan ona bakıyorum, gözlerinin berrak kahverengisini, dudaklarının eğriliğini, sıcak, kibar bir ifadeyle beni inceliyormuş gibi göründüğünü fark etmekten başka bir şey yapamıyordum ve...

Gözlerimiz telefonuna kaydı. Hangisi tekrar çalıyor.

"İş?" Soruyorum. Sesim kısık.

"Numara. Onun . . ” Masadan kalkıp boğazını temizliyor. "Affedersiniz. Hemen döneceğim."

Dışarı çıkarken, kıkırdadığını duyuyorum. Telefonun diğer tarafında bir kadın sesi onun adını söylüyor.

Bölüm 6

Dört ay önce

Duştan dikkatli bir adım attım ve ayak parmaklarımın kalın, yumuşak paspasın derinliklerine inmesine izin verdim. Ölümcül derecede kötü bir seçim olduğu ortaya çıktı, çünkü tam olarak aynı anda Liam içeri adım atmak için banyonun kapısını açıyor.

Zıplamama neden oluyor. Ve sallanıyor. Ve bağırarak:

"Aaaaaaaaaa!"

"Mara? Ne-"

"Aaaa!"

“Üzgünüm—yapmadım—”

Tüm vücudum kaygan ve çılgın - iyi bir kombinasyon değil. Duş perdesini etrafıma sarmaya çalışırken neredeyse dengemi kaybediyorum. Sonra *dengemi* kaybediyorum ve Liam'ın her şeyi görebildiğine eminim.

Hannah'nın göbek deliği beni hep kızdırır.

Sağ göğsümün üzerindeki orak şeklindeki lakros yarası.

ve sol meme dedi .

Bir saniyenin bir kısmı için ikimiz de hareketsiz duruyoruz. Birbirinize bakıyor. Tepki verilemez. Sonra, "Şu... şuradaki havluyu bana verir misin?" diyorum.

"Ah - tabii. Hadi bakalım. BENCE . . ”

Ben havluyu (kendi havlusu; Liam'ın havlusu) etrafıma sararken o kolunu uzatıyor ve diğer tarafa dönüyor. Kabarık ve temiz ve güzel kokuyor ve - zaten siyah havluları kim kullanıyor? Onları kim üretiyor? Onları nereden satın alıyor, Bloodbath ve Ötesi?

"Mara?" Kapı çerçevesinin altında duruyor, anlamlı bir şekilde benden uzağa bakıyor.

"Evet?"

"Neden benim banyomdasın?"

Saçmalık. "Afedersiniz. *çok* üzgünüm . Duşum çalışmıyor ve . . . Sanırım bir boruda bir sorun var ve . . . Bilmiyorum ama Bob'u aradım."

"Bob?"

"Tesisatçı. Peki, *bir* tesisatçı. Yarın sabah çıkıyor."

"Ey."

"Ama daha önce koşuya çıktım ve çok terli ve kokuyordum, bu yüzden. . ”

"Anlıyorum."

"Afedersiniz. Daha önce sormalıydım. Bu arada, şimdi dönebilirsin. ben iyiyim."

Liam dönüyor. Ancak oldukça yoğun bir iç tartışma gibi görünen on saniyeden sonra. İfadelerini okumak asla en kolayı değil, ama biraz telaşlı görünüyor.

Aslında çok. Olduğu gibi, benden bile fazla.

Hangisi tuhaf. Memeleri olan benim ve Liam muhtemelen çıplak kadınlarla birlikte olmaya çok alışmıştır. Yani *aslında* çıplak kadınlar. Şu anda olduğumdan çok daha çıplak. Gerçekçi olalım - eski sevgilisi, sanat tarihi alanında doktorasını bitirmek ve Smithsonian'da genç küratör olmak için mankenliği bırakan bir Victoria's Secret Meleği olabilir.

Kusursuz bir göbek deliği var ve bir el bombası atmak için hangi PlayStation düğmesine basacağını biliyor. *Eski sevgilisi* mi dedim ? Bildiğim kadarıyla hala çıkıyorlar. Çok atletik bir seks hayatına sahip olmak. Rol yapma ve oyuncaklardan bahsediyorum. Popo eylemi. Her ikisinin de mükemmel olduğu bir sürü sözlü. Tamam, bu düşünce treninin hemen şimdi çökmesi gerekiyor.

Belki benim adıma utanmıştır? O olması gerektiğinden değil. Ben güzelim. Demek istediğim, ben güzel olduğumu *düşünüyorum* . Şirin, çilli, iki santim daha uzun olmayı dilerdim, burnumdaki kambur hakkında biraz bilinçli. Bazen, genellikle Sadie bana eyeliner sürdükten sonra güzel olduğumu bile düşünüyorum. Ama asla Liam kadar çekici olmayacağım. Bu yüzden mi bu garip şeyi yapıyor - bakmamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken açıkça bakıyor mu?

"Seni uyarmadığım için çok üzgünüm. Şehir dışında falansın sanıyordum. Çünkü dün gece eve gelmedin ve . . ” Bunu fark ettiğim için biraz utandım. Ama nasıl yapamadım? Kar fırtınasından beri, bu tuhaf ritmin içine girdik. Yedide birlikte akşam yemeği. Kabul edilmiş bir anlaşma falan yok ama önceden biliyorum ki o biraz daha geç yerdi ve tüm hayatım boyunca ben biraz daha erken yemek yerdim ve bir şekilde her ikisine de uygun bir zaman bulduk. bizim . . . Belki dün gece ona mesaj atmaya yakındım. Ama yapmamaya karar verdim çünkü söylenmemiş bir sınırı aşmak gibiydi.

"Hayır, ben sadece. . . İş yerinde olmak zorundaydım. Son tarih nedeniyle. Seni uyaracaktım ama. . ” *Söylenmemiş bir çizgiyi aşmak istemedin mi?* Ben sormak istiyorum. Ama

konuşulmayan şeylerden bahsetmiyorum, bu yüzden sadece şunu söylüyorum:

"Tabii ki." boğazımı temizliyorum. "Ben odama gideceğim. Giyinmek."

"Doğru."

ayrılmak için yapıyorum. Liam'ın hala orada dikilip çıkışı kapatması dışında. Tek çıkış, pencereyi saymazsak, bunun uygulanabilir bir seçenek olmadığını kabul etmeden önce kısaca düşünüyorum. Şu anki dağınık halimde değil. "Sen . . ” *Nerede olduğunu* anlamıyor gibi görünüyor . El hareketi yapıp işaret ederdim ama onu teşhir etmemek için havlumu iki elimle tutmam gerekiyor ve...

"Ey. Ah, doğru, ben. . ” Kenara doğru büyük bir adım atıyor. Çok büyük - şimdi lavaboya karşı sıvalı.

"Peki. Banyonu kullanmama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim.”

"Sorun değil."

Gerçekten şimdi gitmeliyim. "Ve şampuanından biraz ödünç aldım. Peki, çaldı. Sanki bir daha iade edecekmişim gibi değil. Ama biliyorsun."

"Sorun değil."

"Bu arada Old Spice'ı seviyorum. Sağlam seçim.”

"Ey." Liam benden başka her yere bakıyor. "Mağazada ilk gördüğümü alıyorum."

O anda biliyorum, sadece biliyorum ki Old Spice, William K. Harding'in en sevdiği kişisel hijyen ürünleri markasıdır ve bundan dolayı derin bir utanç içindedir. "Doğru. Tabii ki." Bazen sevimli olabiliyor. "Hey, bilginize, utanmıyorum. Yani sen de olmamalısın.”

"Ne?"

"Beni çıplak görmen umurumda değil. Çünkü umursamadığını biliyorum. Sadece söylüyorum, bu konuda tuhaf olmamıza gerek yok. İnan bana" - gülüyorum - "sinir bozucu kızıl oda arkadaşının minik çilli göğüslerini şaplak bankası malzemesi olarak kullanmayacağını biliyorum."

Genelde yaptığı gibi şakayla cevap vermesini bekliyorum ama yapmıyor. Aslında hiç cevap vermiyor. Sadece dudaklarını birbirine bastırır, bir kez başını sallar ve birden her şey daha da garip hissettirir. *Saçmalık.*

"Neyse. Tekrar teşekkürler."

"Rica ederim."

Küçük bir el sallayarak dışarı çıktım ve iki şeyi fark ettim: Ayaklarına dik dik bakıyor ve sol eli de yanında sıkı bir yumruk.

Bölüm 7

Üç ay önce

Dalga kılavuzunda yanlış bir şey yok. Bunu kesinlikle biliyorum. Transformatör ve karıştırıcı da iyi görünüyor, bu da bana sorunun magnetronda olduğunu düşündürüyor. Şimdi, ben gerçekten bir uzman değilim, ama filamanı kurcalarsam montajın kendi kendine düzeleceğini umuyorum ve...

"Bu, dün gece *Transformers izlediğimiz için* mi?"

yukarı bakıyorum. Yüzünde tatlı bir gülümseme olan Liam, mutfak adasının diğer tarafında duruyor, mermer tezgahın üzerine özenle yerleştirdiğim mikrodalga fırın parçalarını alıyor.

Bir karışıklık yapmış olabilirim.

"Ya bu ya da Optimus Prime hayran kurgusu yazıyordu."

Başını sallıyor. "İyi seçim o zaman."

"Ama aynı zamanda mikrodalganız da çalışmıyor. Düzeltmeye çalışıyorum."

"Sadece yeni bir tane alabilirim." Başı eğilir. Hafifçe kaşlarını çatarak bileşenleri inceliyor. "Bu güvenli mi?"

sertleşiyorum. "Kadın olduğum ve bu nedenle radyoaktif kirliliğe neden olmadan uzaktan bilimsel bir şey yapamadığım için mi soruyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse, ben-"

"Soruyorum çünkü nereden başlayacağımı bilemiyorum ve *uzaktan bilimsel herhangi bir konuda o* kadar cahilim ki atom bombası yapıyor olabilirsiniz ve ben söyleyemem," dedi sakince. Sanki savunmaya ihtiyacı bile yokmuş gibi, çünkü benim cılız bir kız olduğum fikri aklına bile gelmemişti. "Ama açıkça yapabilirsin." Bir ara. "Lütfen atom bombası yapmayın."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Iç çekiyor. "Plütonyum için peynir çekmecesinde yer açacağım."

Güldüm ve saatler sonra ilk defa yaptığımı fark ettim. Bu da beni iç çekiyor. "Bu sadece . . . Sean tam bir pislik oluyor. Tekrar."

İfadesi anlayışla kararıyor. "Ne yaptı?"

"Olağan. Sana bahsettiğim dekorasyon projesi mi? Nasıl düzeltileceğine dair bu harika fikri açıklıyordum ama neden işe yaramayacağını söylemeden önce sadece yarım dakika konuşmama izin verdi." Magnetronla oynuyorum, sonra fırını yeniden monte etmeye başlıyorum. İki elim de meşgul olduğu anda, bir tutam saç sol gözüme düşmeye karar verdi. patlatırım. "Mesele şu ki, tüm itirazlarını çoktan düşünmüş ve çözümler bulmuştum. Ama devam etmeme izin verdi mi? Hayır. Şimdi çok daha az zarif bir yöntemle gidiyoruz ve . . " izini sürüyorum. Bu noktada, Liam benden haftada iki ila dört Sean ile ilgili rant alıyor. En azından onları kısa tutabilirim. "Neyse. Savunma yaptığım için özür dilerim."

"Mara. Onu ihbar etmelisin."

"Biliyorum. Bu sadece . . . bu sürekli küçümseyen davranışı kanıtlamak çok zor ve . . " Omuz silktim - kötü fikir,

çünkü saçlarım şimdi tekrar gözlerime geldi. Biraz sıkışmış hissediyorum. Çok sıkışmış.

"Peki, Sean'ın soyadı ne?" diye soruyor.

"Neden?"

"Sadece merak." Sıradan görünmeye çalışıyor ama bunda çok kötü. Açıkça dünyanın en kötü yalancısı - hukuk fakültesini nasıl kazandı? Her seferinde beni gülümsetiyor.

Tornavidamı ona doğrultarak, Pratik yapmalısın, dedim.

"Uygulama?"

“Söyleme alıştırması yapın. . ”

Sesim kısılıyor. Çünkü Liam parmaklarını elmacık kemiğime değdirmek için uzanıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme. Beynim kısa devre yapıyor. Ne-? O-?

Ey. *Ah* . Saçlarım. Kaybolan, dağınık saç telim. Kulağımın arkasına sıkıştırdı. O sadece kibar davranıyor ve sırayla büyük bir beyin osuruk geçiren zencefil ahmak oda arkadaşına yardım ediyor. *Klas, Mara. Çok klas.*

“Neyi söyleme alıştırması?” diye soruyor, hâlâ kulağımın kabuğuna bakarak. Muhtemelen şekilsizdir ve ben bunu hiç bilmiyordum.

"Hiç bir şey. Yalanlar. BENCE . . ” boğazımı temizliyorum. *Topla, Floyd* . "Hey, biliyor musun?" Tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. Konuyu değiştir. "Bu birlikte yaşamanın başlangıcı mutlak bir kabustu, ama bunu çok seviyorum."

"Bu?"

"Bu şey." Mikrodalganın arka plakasını vidalamaya başladım. “Birbirimize sandalye fırlatmadan sohbet ettiğimiz ve bana karşı kaba olan, onlara karşı yetkisiz adalet eylemleri gerçekleştirme fikriyle kabalık eden heriflerin soyadlarını gelişigüzel soruyorsun.”

"Ben bu değil-"

kaşımı kaldırıyorum. Kızarır ve uzağa bakar.

"Her neyse, bu daha çok hoşuma gidiyor. Arkadaş olmak, sanırım."

Bana dik dik bakıyor. "Ben senin arkadaşın *değilim* ."

"Ey." neredeyse geriliyorum. Hemen hemen. "Ey. Üzgünüm. Bunu ima etmek istemedim-"

"Geçen gece Eileen Bernie'ye bir gül verdi ve sen bunun iyi bir hamle olduğunu söyledin. Bu bir arkadaşımdan kabul edebileceğim bir şey değil."

gülmekten patladım. "Hadi ama çok tatlı. O bir köpek eğitmenidir. K-pop'u seviyor!"

"Bunu gör? Yeminli düşmanım olma sebebin." Bana başını sallıyor ve ben daha çok gülüyorum ve sonra kahkahalarım kesiliyor ve bir an için birbirimize gülümsüyoruz ve içime yabancı, sıvı bir sıcaklık dökülüyor.

Helena'nın Bernie'yi destekleyeceğinden *eminim* . "

Homurdanıyor. "Bunu bir onaymış gibi söylüyorsun. Sanki beni sürekli olarak hiç umursamadığım rastgele insanlarla kurmaya çalışmamış gibi."

"Aynısını bana da yaptı!"

"Ve ben gençken, dört aydır duş grevinde olan bu adamla çıktı."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Emin değil. Çevre?"

"Hayır - neden onunla çıkıyordu?"

Liam irkildi. "Görünüşe göre – ve alıntı yapıyorum – 'şaşırtıcı cinsel kimya'. "

Liam sessizliği bozup, "Hiç iş değiştirmeyi düşünüyor musun?"

başımı sallıyorum. “Bu EPA. Hep olmak istediğim yer. Cidden, on beş yaşındaki Mara, eğer bırakırsam beni incitebilmek için zamanda yolculuk ederdi." Yine de sorusunda tuhaf bir not aldığımı düşünüyorum. "Neden sordun? Hiç iş değiştirmeyi *düşündün* mü?”

O da başını sallıyor. “Yapamadım” diyor. Ama onu biraz tanımaya başlıyorum. Ben onun ruh haline, düşüncelerine, ciddi bir şey düşündüğü zaman içe dönme şekline daha çok uyuyorum. Kendisiyle onu tanımaya çalışan herkes arasında ördüğü bir çeşit duvar vardır. Bazen keşke orada olmasaydı diyorum. Bu yüzden onu nazikçe itip, "İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Bir süre sessiz kaldı, ellerini adaya iki yana bastırdı, ben parçaları birleştirmeyi bitirirken sessizce beni izliyordu. Saçlarım güvenli bir şekilde kulağımın arkasına sıkışmış durumda. "Bugün benden birini kovmamı istedi."

"Ey." Onun kim *olduğunu* zaten biliyorum . Mitch. Liam'ın patronu. Binlerce mikrodalga fırının yoğunluğuyla özel olarak nefret ettiğim kişi. Liam'ın karaborsa-organ-fiyatlı yüksek lisans derecelerini ve kurumsal bir kabadayı olarak uzun yıllara dayanan tecrübesini toparlayıp başka bir iş bulamamasının sebebi kim? "Neden?"

"Ekibimden biri gerçekten aptalca bir hata yaptı. Ama düzeltilebilir. Ve hala . . . bu sadece bir hata. Hepimiz sıçarız - biliyorum *yaparım* ." Dalgın bir şekilde elinin tersini dudaklarına sürtüyor. "Gerçekten onu vazgeçirebileceğimi düşündüm." Başını sallıyor ve ben kaşlarımı çattım. Ve dudaklarımı birbirine bastır. Ve bir şey söylemeden önce kendime beşe kadar saymamı emrediyorum, sadece araya

girmekten ya da saldırgan olmaktan kaçınmak için. Beş, dört, üç—

"Dürüst olmak gerekirse, patronun bir bok külçesi ve seni hak etmiyor ve sen de istifa etmeli ve onu bok suyuyla karıştırmaya bırakmalısın!"

Liam şaşırmış bir şekilde yukarı bakar. Ve eğlendim, sanırım. "Boktan bir külçe mi?"

silerim. “Değerli ama hafife alınmış bir hakaret. Ama Liam, gerçekten daha iyi bir işi hak ediyorsun. Ve bunu kendim yapmayacakken sana iş değiştir demenin ikiyüzlülük olduğunu belirtmeden önce, bunun tamamen farklı bir durum olduğunu söylememe izin verin. İşimi *seviyorum* - sadece birlikte yapmak zorunda olduğum insanlardan nefret ediyorum. Sean'da dahil. Özellikle Sean. Gerçekten, çoğunlukla Sean.” Oh, koşu sonrası çoraplarımı kaynatmayı, onlardan çorba yapmayı ve sonra Sean'a yedirmeyi ne kadar çok isterdim.

"Transfer isteyebilirsiniz."

"Bunu yapmayı planlıyorum. Ama yardımcı olmayacak." Omuz silkip mikrodalgayı tekrar takıyorum. “EPA yeni bir ünite açıyor. Ben nakil olmak için başvuruyorum ama Sean the Asshole da öyle." gözlerimi deviriyorum. "Ondan kurtulmak imkansız. Parazit bir ayak tırnağı mantarı gibi."

“Yani pozisyon için onunla rekabet mi edeceksiniz?”

"Pekala, hayır. Liderlik için başvuruyor. Ben plebler arasında olurdum - düşük seviyede bir ekip üyesi."

“Yeterli kıdemin olmadığı için liderlik edemiyor musun?”

"Ah, kıdem şartı olduğunu sanmıyorum."

“Öyleyse neden liderlik etmek için başvurmuyorsun?”

"Çünkü..." Ağzımı kapatıp tornavidama baktım. Evet. Neden? Niye? Neden lider pozisyonuna *başvurmayayım* ? Benim sorunum ne? Sean benden daha zeki değil. Sadece yoldan geçenlere kendi sesinin sesini empoze etmeyi seviyor. Belki de iyi bir patron olacağımı bilecek kadar liderlik deneyimim yok ama olmayacağını bilecek kadar Sean deneyimim *var* . Bana Lara deyip duruyor, Allah aşkına. E - *postalarda* . Benim e-posta adresime yazdığını, marafloyd@epa.gov. Dostum, kelimenin tam anlamıyla kopyalayıp *yapıştırabilir misin* ?

yukarı bakıyorum. Liam bana sakin bir ifadeyle bakıyor, sanki sabırla şu kesin sonuca varmamı bekliyormuş gibi: Sean'dan daha iyiyim. Çünkü *herkes* Sean'dan daha iyi ve buna ben de dahilim.

Omurgamdan aşağı sıcak bir şeyin titrediğini hissediyorum, sanki tutuluyormuşum gibi. Bu garip, çünkü ben kimseye sarılmadım. . . Tanrım, aylar. Helena'dan beri değil.

"Size ne diyeceğim." Aniden kararlı bir şekilde ellerimi kalçalarıma koydum. "Liderlik pozisyonu için başvuracağım."

"Tam olarak yapman gereken bu-"

"Eğer işini bırakırsan. ″

Duruyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. “İşimi bırakırsam, seni alışkın olduğun pahalı, çok katlı tuvalet kağıdı yaşam tarzına kim sokacak?”

“Yapacaksın, çünkü muhtemelen nesiller boyu eski New England parası yığınlarının üzerinde oturuyorsun. Ayrıca, diğer, biraz daha az iğrenç şirketler için tamamen avukat

olabilirsiniz. Varsa, yani. Ve eğer bu kan anlaşmasını yaparsak ve işi alırsam, senin için daha da iyi bir şey var."

Sean'ın kafasını klozete tutmama izin mi verdin?

"Numara. İyi evet. Ama aynı zamanda, takım lideri pozisyonu alırsam daha fazla para kazanırdım. Ve sonunda taşınabileceğim." *Evin yarısını satmaya gerek kalmadan* .

Liam'ın ifadesi aniden değişti. "Mara-"

"Bunu düşün! Dondurucu hoş bir evde çıplak dolaşıyorsunuz, tartar sosuyla dolu bir buzdolabının önünde kıçınızı kaşıyarak, gramofonunuzda postmodern endüstriyel pop dinlerken SAAT ÜÇTE TACO PİŞİRİYORSUNUZ. Her tarafta dev ekranlar, yirmi dört/yedi video oyunu oynanışını yayınlıyor. Kulağa hoş geliyor, ha?”

"Hayır," diyor düz bir sesle.

"Çünkü en iyi kısımdan bahsetmeyi unuttum: sinir bozucu eski oda arkadaşın gitti, hiçbir yerde görünmüyor." ışınlanıyorum. "Şimdi, bana her saniyesini sevmeyeceğini söyle..."

"Yapmayacağım, Mara. Ben..." Arkasını döndü ve bu evdeki varlığım onu rahatsız ettiğinde ve beni iyi olan her şeyin baş belası olarak gördüğünde çenesinin eskisi gibi kasıldığını görebiliyorum. Ama eli bir kez tezgahın kenarını sıkar ve kendini toplar gibi olur. Uzun bir süre beni inceliyor.

"Lütfen," diye basıyorum. "Sen yapmazsan ben başvurmam. Gerçekten beni bir ömür Sean'a mahkûm etmek istiyor musun?"

Gözlerini kapatır. Sonra onları açar ve başını sallar. Bir kere. "İşimi bırakmayacağım..."

"Ah, hadi ama!"

"—ta ki başka bir sıraya girene kadar. Ama etrafa bakmaya başlayacağım."

Yavaşça gülümsüyorum. "Bekle - gerçekten mi?" Bunun işe *yarayacağını* düşünmemiştim.

“Yalnızca lider pozisyonu için başvurursanız.”

"Evet!" ellerimi çırpıyorum. "Liam, sana yardım edeceğim. LinkedIn'de misiniz? Bahse girerim işe alım görevlileri her yerdedir."

“LinkedIn nedir?”

"Uh. En azından yakın zamanda bir vesikalık fotoğrafınız var mı?”

Bana boş boş bakıyor.

"Tamam, senin bir fotoğrafını çekeceğim. Bahçede. İyi bir doğal ışık olduğunda. Kömür rengi üç parçalı takım elbiseyi ve o mavi düğmeyi giyin - üzerinde harika görünüyor." Kaşını kaldırdı ve bunu söylediğime anında pişman oldum ama bu tuhaf profesyonel intihar anlaşması fikri beni çok heyecanlandırdı. "Bu *harika* . Bunu sallamak zorundayız."

Elimi uzattım ve o hemen aldı, kendi sıkı, sıcak ve geniş elini benimkinin etrafına sardı ve - ocakta çalışırken kollarımızı birbirine sürtmek yerine, bilerek ilk dokunduğumuz zaman olabilir, ya da postalarımı sıralarken parmakları otluyor. Hissettiriyor . . . Güzel. Ve doğru. Ve doğal. Beğendim ve onun da beğenip beğenmediğini görmek için Liam'ın yüzüne baktım. . . Yüzünden binbir türlü ifade geçiyor. Milyonlarca farklı duygu.

Birini bile ayrıştırmaya başlayamıyorum.

"Anlaştık" diyor, sesi kalın ve biraz boğuktu.

Mikrodalgayı açmak için boştaki elini kullanıyor - işte, işte, yeniden çalışıyor.

Bölüm 8

Bir ay, iki hafta önce

Yağmur benim en sevdiğim hava türüdür.

Yaz fırtınalarına, kuvvetli rüzgarlarına ve sıcak havasına, bana patlamak üzere olan bir balonun nemli içinde oturuyormuşum gibi hissettirmelerine bayılırım. Çocukken, yağmur başlar başlamaz ıslanmak için dışarı koşardım - bu da annemi sonuna kadar çileden çıkarıyor gibiydi.

Ama ben özel değilim. Daha Şubat ayıydı, gecenin erken saatlerinde ve şemsiyemin plastiğine dövme yapan sert damlalar beni mutlu ediyor. Ön kapıyı açtığımda gülümsüyorum. Hımm da. Koridorda yürüyorum, evin içinde olanlar yerine yağmuru dinliyorum ve onları duymamamın sebebi bu olmalı.

Liam ve bir kız. Hayır: bir kadın. Mutfaktalar. Bir arada. Tezgaha sırtını yaslıyor. Yanında oturuyor, yanağını omzuna koyacak kadar yakınken telefonunda her ikisinin de gülümsediği bir şey gösteriyor. Liam'ı biriyle gördüğüm en rahat andı. Açıkçası , kendimi hareket ettirememe dışında bölmemem *gereken* çok özel bir an . Kadın başını sallayıp Liam'ın kulağına benim duyamadığım, Liam'ın alçak, derin tonlarda kıkırdamasına neden olan bir şeyler mırıldanırken, midemin battığını ve yere kök saldığını hissediyorum, geri çekilemiyorum ve...

Nefes almalıyım. Ya da bir tür gürültü yapın, çünkü bir an gülüyorlar, kollarını birbirine bastırıyorlar ve bir sonraki anda ikisi de yukarı bakıyorlar. Bana.

Bok.

Gözlerimin onun ne kadar rahat ve rahat göründüğünü, ne kadar tanıdık ve rahat olduğunu anlamamak için gerçekten çok uğraşıyorum. Koridorda kazara birbirimize çarptığımızda, kendimizi unuttuğumuzda ve ellerimizi birbirine sürttüğümüzde aramızda çatırdayan o yüklü, elektrik gerilimi gibi bir şey değil. Ama mesele bu, değil mi? Benimle Liam arasındaki herhangi bir fiziksel temas muhtemelen onun tarafından istenmiyor, oysa bu. . .

Bu can sıkıcı. Bu odadan çıkmak ve bir daha geri gelmemek istiyorum. Yalıtımlı bir öğle yemeği çantası ve bir kamp ocağı satın alın, onları yatak odama koyun ve tamamen kendi kendine yeterli olun.

Yine de kadın, şu anda kendisine ait olmayan bir evde bir mobilya parçasının üzerine tünediği, eteğinin uzun, tonlu bacaklarını gösterecek şekilde yukarı kalktığı gerçeği konusunda neredeyse huzursuz veya kendinden emin görünmüyor. Bana gülümsüyor ve bir şekilde, bir yerde sesimi buluyorum. "Afedersiniz. Çok özür dilerim, bölmek istemedim. . . İçecek bir şeyler almak istedim ve ben. . ” Ve ben? *Ve şimdi kendimi tuvalete atmak için odama gideceğim. Hoşçakal zalim dünya.*

"Olacağını düşünmüştüm. . ” Liam'ın sesi her zamankinden daha derin görünüyor. Acaba bu her ne ise yatak odasına götürecekler miydi? *Aman Tanrım. Aman Tanrım, oda arkadaşım ve kız arkadaşının sözünü kestim. Ben bir kaybedenim.* "Dışarı. Çıkacağını düşünmüştüm."

Ey. Doğru. Kendim randevuya çıkmam gerekiyordu. Ted'le. Geçen gün şu dürtüyle yapmayı kabul ettiğim bir şey: meh, neden olmasın? Bu sabah Liam'a eve neden geç kalacağımı söyledim ama iptal ettim çünkü . . . Gerçekten gitmek içimden gelmiyordu.

Bazı sebeplerden dolayı.

Bu benim için belirsiz.

"Numara. Yani, evet. Evet bendim. Fakat . . ” Havada belli belirsiz bir hareket yapıyorum. Bulabildiğim kadar iyi bir açıklama.

"Ey."

"Evet. BENCE . . ” Gerçekten odama gitmeli ve şu kendi kendine sifonu çekmeliyim. Ama Liam bana öyle bakarken bu zor. Beni gördüğüne yarı meraklı, yarı mutlu, yarı başka bir şey. Onu ilk kez Calvin olmayan biriyle ya da sonsuza kadar tanıdığı açık bir şekilde tanıdığı ahbap arkadaşlarından biriyle, açıkça . . . Peki. O bir randevuda. Bir kadınla. Muhtemelen sevişmek üzere. Ve sözünü kestim. *Bok.*

"Ben . . . Şimdi gideceğim, böylece siz-”

"Gerek yok" diyor bir ses.

Bir ses? Ah. Evet. Doğru. Odada üçüncü bir kişi var. Hala tezgahta oturan uzun siyah saçlı güzel bir kadın, beni ve Liam'ın arasında büyülenmiş bir ilgiyle bana bakıyor ve. . .

“ *Tam* ayrılmak üzereydim” diyor. Ama bu bir yalan. Kesinlikle ayrılmak üzere *değildi .* "Doğru, Liam?" O ve Liam, deşifre edebilmek için yarım böbreğimi vereceğim sessiz, dolu bir bakış attılar.

"Oh hayır. Gitmek zorunda değilsin," dedim zayıf bir şekilde. "BEN-"

"Bu arada, ben kendimi tanıtacağım, çünkü Liam burada kesinlikle yapmayacak." Daha önce sadece bale dansçılarında ve olimpik jimnastikçilerde gördüğüm zarafetle aşağı atlıyor ve elini uzatıyor. Liam'ın başı omzundayken koluna sarılan elle aynı olup olmadığını hatırlamaya çalıştığım için kendimden nefret ediyorum. "Ben Emma'yım. Sen ünlü Mara olmalısın?"

Adımı neden bildiği tam bir muamma. Emma ve Liam çok ciddi değilse ve o zaman Liam sinir bozucu oda arkadaşından bir veya iki kez bahsederdi, buna bakar mısın? Görünüşe göre bu düşünceye dayanamıyorum. "Evet. um. . . Tanıştığıma memnun oldum."

Emma'nın el sıkışması soğukkanlı ve sıkı. Kibarca, hoş ve kendinden emin bir şekilde gülümsüyor, sonra bir tabureden ceketini almak için dönüyor.

"Peki. Bu komikti. Bilgilendirici de. Mara, umarım bir *ton* daha görüşürüz. Ve sen . . ” Liam'a dönüyor. Sesi alçaldı, ama yine de kelimeleri anlayabiliyorum. "Neşelen dostum. Düşündüğün kadar ömür boyu özleme mahkûm olduğunu sanmıyorum. Seni yarın ararım." Çok uzun boylu değil ve onu yanağından öpmek için parmak uçlarında durmak zorunda, bir eli dengesini sağlamak için karın kaslarına bastırıyor ve Liam onu kendi alanına kaldırmaya karar verirse, bunu göstermez. Sonra, bu sefer bana yöneltilen dostça bir dalga var, neşeli bir "İyi geceler", girişe doğru giderken parke zemine vuran topuklarının sesi ve sonra...

Gitmiş.

Bu ses ön kapının açılıp kapanmasıydı, bu da demek oluyor ki Liam ve ben yalnızız.

"Liam, *çok* üzgünüm. demek istemedim . ”

"İle?" Tepkim karşısında kafası karışmış görünerek boynunun arkasını kaşıdı. Hâlâ tezgaha yaslanıyor ve kendimi girişten uzaklaştıramıyorum. Devam edemem ve randevusunu böldüğüm için özür dileyemem. *ayrılacaktım. Söz veriyorum. Odanızda devam edebilirdiniz, Liam. Aklıma gelmezdi.*

Yok canım.

“Sunum nasıl geçti?”

Ayakkabılarıma bakarken kafamı kaldırdım. "Ne?"

"Sunumunuz bugün mü? Liderlik pozisyonu için mi?”

"Ah." Doğru. Sunum. Günlerdir şikayet ettiğim kişi. Dün onunla pratik yaptığım şey. Ve önceki gün. Muhtemelen ezbere bildiği biri. "Hım, çok iyi. İyi. İyi tamam. Geçilebilir.”

"Bu kelimeyle daha da kötüleşiyor."

ürküyorum. "Öyleydi . . . Biraz tökezledim."

"Anlıyorum."

"Ama belki hala Sean'dan daha iyisini yaptım?"

"Belki?"

"Muhtemelen."

Liam gülümsüyor. "Muhtemelen?"

geri gülümsüyorum. "Neredeyse kesin."

“Ne kadar hızlı bir gelişme.”

Kıkırdadım ve tezgahtan uzaklaştı ve tam önümde durmak için geldi. Sanki bu konuşma için daha yakın olmak istiyormuş gibi. Bana daha yakın.

"Yine de senin için kötü haber," diyorum.

"Bu mu?"

“Bu pozisyonu alırsam, senin de adım atman ve yeni bir iş bulman gerekecek.”

"Ah. Evet."

"Bir anlaşma yaptık."

"Anlaşma anlaşmadır."

“Ayrıca görüşmeden sonra maaş hakkında bilgi verdiler. Bu büyük bir zam. Kesinlikle taşınabileceğim.”

Gözleri sertleşir, sonra nötr bir maskeye geri döner. "Doğru."

"Ne?" onu kızdırırım. "Kendi kremanı almaya gücün yetmeyeceğinden mi korkuyorsun?" *Hatta ne için kullanıyor? Hala bilmiyorum.*

"Eileen'in kendi başıma korkunç hayat seçimleri yapmasını izlemek zorunda kalacağım için endişeleniyorum."

“Eileen ne yaptığını biliyor. Son blog yazımda açıkladığım gibi.”

"Elbette ki okudum."

O komik değil. O kadar *komik* değil. Onun tuhaf mizah anlayışına âşık değilim. “'Hesabını sil' yorumunu yaptığına inanamıyorum. Bu siber zorbalık, Liam."

Hâlâ gülümsüyor ve şimdi göğsümde sıcak bir şeyler açılıyor. Hangi gerçekten orada olmamalı, çünkü . . . Çünkü. "Sen ve arkadaşın mısınız? . . " Soruyorum.

"Arkadaşım?"

"Emma."

"Ah."

Sessizlik. Gerçekten bir soru formüle etmediğimi fark ederek ellerimi sıkıyorum. *o senin mi . .* Hayır. Çok doğrudan. *Siz ikiniz çıkıyor musunuz?* Ve bu düşünceyi düşünürken kalbimdeki bu hıçkırık nedir? Belki Liam bir kız arkadaşından hiç bahsetmemiştir. Ya da herhangi bir kız. Ama ne düşündüm? Bekarlık içinde yaşadığını mı? Zaten

benim işim değil. Sadece arkadaşız. İyi arkadaşlar. Ama arkadaşlar.

"Ne?" Sanki gerçeğe dayanmayan akıl almaz bir soru sormuşum gibi bana uzun bir bakış attı. Ona PDA yaparken girdiğim gerçek.

"Siz ikinizi düşündüm. . . "

"Numara." Bir kere başını sallıyor. Sonra tekrar sallıyor. "Hayır, Emma öyle. . . Anaokulunda beraberdik. Ve o . . . Hayır. Biz arkadaşız, iyi arkadaşız ama öyle bir şey yok."

"Ey." Ey? Yok canım? Mümkün değil. Yol?

"Biz sadece arkadaşız," diye tekrarladı. Sanki bildiğimden emin olmak istiyormuş gibi. Sanki ona inanmamamdan korkuyormuş gibi. Hangi, adil olmak gerekirse, bilmiyorum. Ona bakmak. *ona* bak . "Aslında o. . . Benim olduğunu biliyor. . " Bunaldığında veya yorulduğunda her zaman yaptığı gibi elini yüzünü siliyor. Son zamanlarda daha çok gördüğüm bir jest. Çünkü Liam onu daha çok görmeme izin veriyor. Hepsi kötü değil, bu adamın kişiliğinin keskin kenarları ve derin olukları. Beklenmedik, ama hiç de fena değil.

"Biliyor musun?"

"Genelde yapmam. . . Ben asla . . . Görünüşe göre neredeyse *hiç . . "* Liam, Boş ver dercesine başını salladı ve neredeyse *hiçbir* zaman ne yapmadığından emin değilim, çünkü devam etmiyor ve araştırmak isteyip istemediğimden emin değilim. Ayrıca, bana anlayamadığım bir şekilde bakıyor ve birdenbire oyalanma zamanının geldiğini hissediyorum. "Ben uyuyacağım, tamam mı?" Gülüyorum. "Yarın erken bir sabahım var."

Başını sallıyor. "Peki. Elbette." Ama neredeyse odadan çıktığımda arkamdan sesleniyor. "Mara?"

duraklıyorum. Arkanı dönme. "Evet?"

"BENCE . . . İyi geceler."

Başlangıçta söylemek istediği gibi gelmiyor. Ama ben de, "Sen de" diye cevap veriyorum ve yine de odama koşuyorum.

9. Bölüm

Bir ay önce

"Bu gece çok eğlendim."

"İyi. Teşekkürler. Demek istediğim . . ” boğazımı temizliyorum. "Ben de öyle."

Ted tahmin edilebilir değilse hiçbir şey değildir. Beni Etiyopya restoranına götürdü, ona denemek istediğimi söyledim (mükemmel); kendimi rahat hissedecek kadar bildiğim konuşma konularını gündeme getirdi, ama o kadar tanıdık değil ki birkaç dakika içinde sıkıldım; ve şimdi, beni kapıma kadar getirdiğine göre, tam üç saat önce beni aldığında tahmin ettiğim gibi, eğilip beni öpecek.

Tahmin edilebileceği gibi, iyi bir öpücük. Sağlam bir öpücük. Onu bir içki içmeye davet etmeye karar verirsem, muhtemelen iyi bir sekse yol açabilirdi. Sağlam seks. Uzun zamandır seks yapmamak. Burada yıllardan bahsediyoruz. Helena şampanyayı patlatır ve örümcek ağlarının tozunu almamı hatırlatırdı.

Ve henüz.

Ondan içeri girmesini istemeye niyetim yok. Gerçekten asırlar oldu ama Ted'le olan bu şey sadece. . . hayır.

O iyi bir adam, ama çeşitli nedenlerle bu işe yaramayacak. Kendi kendime bunun Liam'ın bugün erken saatlerde, Ted garaj yolumuza çıkmadan önce bana ne kadar uzun süre

baktığıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Ya da onu yakaladığımda anında bakışlarını kaçırmasıyla. Ya da elbisemi giyip, “Ben. . . Güzel görünüyorsun."

Sanki başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. Biraz hüzünlü. Neredeyse özür dileyecek. Başka biriyle çıkmak için otuz dakika makyaj yaptığım için pişman oldum, zavallı bir adam, olmaması gibi basit bir nedenden dolayı etkilemek bile istemiyorum. . .

Evet.

"BENCE . . ” Derin bir nefes alıyorum ve tek hatası olan Ted'den bir adım geri gidiyorum. . . başka bir adam olmamak. Görünüşe göre bir anlaşma kırıcı olan *The Bachelor'u* benimle izlediğini hayal edemiyorum . Ne kadar çok bilirsen, ha? "Ben şimdi içeri gireceğim. Ama her şey için teşekkürler. Güzel bir akşam geçirdim.”

Ted hayal kırıklığına uğradıysa, söyleyemem. Kredisine göre, sadece kısa bir süre tereddüt ediyor. Sonra gülümseyip arabasına geri çekildi, *seni arayacağım* ya da bir *dahaki sefere görüşürüz* , ikimiz de biliyoruz ki, ikimiz de nezaket yalanlarından başka bir şey olmayacağını biliyoruz. Geçen hafta onu başka bir takıma transfer ettikleri için EPA tanrılarına sessizce teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum.

Liam'ı oturma odasında, bir elinde bira, diğerinde bir yığın kağıt, burnuna tünemiş gülünç derecede sevimli okuma gözlükleriyle kanepede otururken bulduğuma şaşırdım. Ya da belki değilim. Ne de olsa cumartesi gecesi. Cumartesi gecelerimizi genellikle o kanepede, televizyon izleyerek, her şey hakkında konuşarak ve hiçbir şey hakkında konuşarak geçiriyoruz. Ben gitmiş olsam da onun burada olması mantıklı.

Hayatım boyunca evde pijamalarımla kalıp oda arkadaşımla takılmaktan daha iyi bir aktivite hatırlamıyorum.

"Ne okuyorsun?"

Liam bana bir bakış attı, kısa ama çok da kısa olmayan elbisemi, gevşek saçlarımı, kırmızı dudaklarımı aldı, sonra hemen tekrar gazetelerine baktı. “İş için sadece bir kılavuz belge.”

“On kolay adımda kendi petrol sızıntınızı nasıl elde edersiniz?”

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Bence sadece birine ihtiyacın var."

"Dinle, bunu aştık. Henüz bırakmak istemiyorsan sorun değil, ama en azından *hafta* sonları çalışmayacaksın. Hadi, Liam. Bunu çevre için yapın.”

İçini çeker, ama gözlüklerini çıkarır ve kağıtları bırakır. Gülümsedim ve birasını almak için uzandım ve sorma zahmetine girmeden bir yudum aldım. Liam sessizce beni inceledi ama tekrar okumaya başlamadı. Tek kaşımı kaldırdığımda - *ne?* - mağaraya girer ve sorar: "Girmiyor mu?"

"Kim?"

Liam girişe doğru baktı.

"Ah." Doğru. Başka erkekler de var. Bazen hatırlamak zor. "Numara. Ted değil. . . Eve gitti."

"Ey."

"Değilim . . . Değildi . . ” Nasıl koyulur? “Yapmadık. . ”

Liam başıyla onayladı, ancak az önce mırıldandığım şeyi anlaması mümkün değil. Ve sonra hiçbir şey söylemiyor. Ve sonra işler biraz garipleşiyor gibi görünüyor. Odada garip bir

gerginlik var. Sanki ikimiz de bir şeyleri saklıyoruz. Ne olduğunu anlamak için kendi içimde aramamayı tercih ederim.

"Yatağa gitmeliyim."

"Peki." Yutuyor. "İyi geceler."

Belki iki bulanık göbek çok fazlaydı, ya da belki de topuklu ayakkabılardan gerçekten hiç hoşlanmadım. Gerçek şu ki, yanından geçmeye çalışırken dengemi kaybediyorum ve sendeliyorum. Elbisemin içinden bile iri, sağlam ve sıcak olan elleri, tekrar stabil hale gelene kadar kalçalarıma kapandı. Ben ayaktayım, o oturuyor ve bu şekilde ondan birkaç santim daha uzunum ve. . . Onu bu açıdan görmek yeni. Daha genç, neredeyse daha yumuşak görünüyor ve ilk sarhoşluk içgüdüm yüzünü avuçlamak, burnunun çizgisini çizmek ve baş parmağımı alt dudağında gezdirmek oldu.

Kendimi durduruyorum ama yavaş, tekleme yapan beynim durmuyor. Bana garip bir görüntü veriyor: Liam gülümsüyor ve beni kucağına çekiyor. Dizlerimin arasına iterek. Elleri elbisemin altında uyluklarımda geziniyor, tenimi gıdıklıyor ve beni güldürüyordu. Sırtıma uzandı ve tutuşu sıkılaştı, uzun parmakları külotumun lastiğinin altından kayarak beni bastırmak için kıçımı kavradı. . . *Ah* . O zor. Büyük. Israrcı. Beni tam olarak istediği gibi ayarladı ve kulağıma "Dikkat et Mara," diye inlerken ben nefes verdim.

Beklemek. Ne?

O her neyse, Liam beni bırakırken gözlerimi kırpıştırdım. "Dikkat et Mara," diyor ve kendimi aptalca ve tamamen utanç verici bir şeyle küçük düşürmeden önce bir adım geri atıyorum.

"Teşekkürler." Gözlerimiz çok uzun hissettiren şeyleri bekler. boğazımı temizliyorum. "Sen de mi yatacaksın?"

"Henüz değil."

"Daha fazla petrol sızıntısı okumana izin yok, Liam."

"O zaman belki biraz oynarım."

"Calvin'siz mi?" başımı eğiyorum. "Calvin'in geleceğini söylemedin mi?"

"Yapması gerekiyordu."

"Biliyor musun?" Elimi saçlarımdan geçiriyorum. Anlık bir karar. "Aslında ben de o kadar uykulu değilim. Seninle oynamalı mıyım?"

Güler. "Yok canım?"

"Evet. Ne?" Ayakkabılarımı çıkardım, bir battaniyeyi aldım -o ilk gece üzerime giydiği, o zamandan beri bu odada olan- ve kendimi kanepeye, hemen yanına bıraktım. Belki biraz fazla yakın ama Liam şikayet etmiyor. “Doktora derecem var. kullanarak kötü adamları öldürüyormuş gibi yapabilirim. . . oyun kolu?"

"Kontrolör." Başını sallıyor ama bakıyor. . . mutlu bence. "Hiç video oyunu oynadın mı?"

"Hayır. Tam açıklama, berbat görünüyorlar ve iç organlarımdan daha pahalıya mal olan bir sürü Ivy League derecesine sahip bariz akıllı bir insanın neden bu kadar saçma sapan bu kadar çok şey yapabileceğinden emin değilim, ama bir *Bachelor* blogu işletiyorum, Bu yüzden üzerinde duracak bir bacağım yok.” omuz silkiyorum. "Peki, Calvin'e ne oldu?"

"Yapamadım."

"Başka biriyle mi oynuyorsun?"

"Buluşma."

mırıldanıyorum. "Belki de ona katılmalıydın. Emma meşgul müydü?”

Bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı. Sanki söylediklerimde feci bir şekilde yanlış bir şeyler varmış gibi. "Sana söyledim, Emma benimle çıkmak istemiyor, benim onunla çıkmak istediğimden daha fazla."

Şüpheliyim. Kim istemez? Ayrıca geçen gece rüyamda seni ve Emma'yı mutfakta yan yana otururken gördüğümü ve üzüldüğümü söylesem ne kadar korkardın? Ama sadece biraz için. Çünkü bir süre sonra sen ve Emma değildiniz. Sen ve ben vardık ve sen bacaklarımın arasında duruyordun ve ellerini uyluklarımın iç kısmına koydun ve kendine yer açmak için onları daha da açtın ve - "O zaman başka biriyle çıkabilirsin," diye patladım. Kafamda olup bitenlere bir son vermek için.

"İstediğimi sanmıyorum, Mara."

"Doğru." Kalbim hıçkırıyor. "İyi yemekten, hoş sohbetten ve sevişmekten hoşlanmazsın."

"Senin randevun böyle mi geçti?" yumuşak bir şekilde soruyor, artık bana bakmayarak.

"Ben sadece-" Şaşırdım. “Doğru kişiyle çıkmaktan zevk alabilirsin.”

"Helena'yı kanalize etmeyi bırak."

Güldüm. “İnsanların özel hayatları hakkında meraklı olma geleneğini sürdürmek zorundayım.” Bana bir şey oluyor ve nefesim kesiliyor. “ *Gerçekten şok edici* olan ne biliyor musun ?”

"Ne?"

"O Helena bize asla tuzak kurmaya çalışmadı. Sen ve ben gibi. Bir arada."

"Evet, bu-" Liam sanki onun da aklına bir şey gelmiş gibi aniden sustu. Bir an için orta mesafeye bakıyor ve ardından alçak, derin bir kahkaha atıyor. "Helen."

"Ne?" Bana cevap vermiyor. Bu yüzden tekrar ediyorum, "Liam? Ne?"

"Bunu yeni anladım. . ” Başını sallıyor, eğleniyor. "Hiçbir şey, Mara." Hangi vahye ulaştığını açıklayana kadar ısrar etmek istiyorum ama elime bir kontrolör koyup “Hadi oynayalım” diyor.

"Peki. Kimi öldürmem gerekiyor ve bunu nasıl yapacağım?”

Bana gülümsüyor ve omurgamdan aşağı milyonlarca küçük kıvılcım çatırdıyor. "Asla sormayacağını düşündüm."

10. Bölüm

Üç hafta önce

Liam eve geldiğinde ayak parmaklarımı zar zor hissedebiliyorum, dişlerim takırdıyor ve ben insandan çok battaniyeyim. Kravatını çıkarırken oturma odasının girişinden beni inceledi, dudaklarını eğlenceye çok benzeyen bir şekilde birbirine bastırdı.

pislik .

Yaklaşmadan önce uzun süre beni izliyor. Sonra önüme çömeldi, gözlerimi daha iyi görebilmek için battaniyelerin arasındaki mesafeyi açtı ve “Sormaya korkuyorum” dedi.

“B-s-ısı çalışmıyor. Zaten araştırdım - sanırım bir sigorta atmış. Geçen sefer tamir eden adamı aradım, yarım saat içinde burada olur."

Liam başını eğiyor. "Üç Snuggie'nin altındasın. Dudakların neden mavi?"

"O dondurucu! Bir türlü ısınamıyorum."

"O kadar soğuk değil."

"Belki seni izole edecek altı yüz kilo kasın varken o kadar soğuk değildir, ama gg-öleceğim."

"Sen."

"Hipotermiden."

Kesinlikle gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıyor . "Bebek fok kürkümü ödünç almak ister misin?"

tereddüt ediyorum. "Gerçekten var mı?"

“İsteseydim, ister miydin?”

"Öğrenmekten korkuyorum."

Kafasını sallayıp kanepede yanıma oturuyor. "Buraya gel."

"Ne?"

"Buraya gel."

"Numara. Neden? Niye? Koltuğumu çalmayı mı planlıyorsun? Geri bas. Onu ısıtmak çok zamanımı aldı..."

Cümlemi tamamlayamıyorum. Çünkü beni, Snuggies'i ve diğerlerini kaldırdı ve kıçım kalçalarına dayanana kadar beni kucağında kaldırdı. Hangi . . .

Ey.

Bu yeni.

Bir an için omurgam sertleşti ve kaslarım şaşkınlıkla gerildi. Ama çok kısa, çünkü o çok lezzetli *kızarmış ekmek* . Kanepedeki aptal noktamdan ve teninden çok daha rahat. . . tanıdık ve güzel kokuyor. Çok çok iyi. "Çok sıcaksın." Alnımın yanağına düşmesine izin verdim. "Sanki ısı üretiyormuşsun gibi."

"Bence bütün insanlar yapar." Burnu kulağımın buzlu ucuna değiyor. "Fizik ya da başka bir şey."

"Termodinamiğin birinci yasası. Enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir.”

Eli, enseme dokunmak için omurgamda geziniyor ve sıcaklık aniden beş, on derece daha yüksek oluyor. Isı omurgamı yalıyor ve gövdeme yayılıyor. Memelerim. Göbeğim. neredeyse sızlanıyorum. "Görünüşe göre senin dışında," diyor.

"Bu çok adaletsiz." Liam'ın başparmağı boğazımdaki desenleri takip ediyor ve iç çekmekten başka seçeneğim yok. Şimdiden daha iyi hissediyorum. *parlıyorum* . _

“Isının ölmeye gittiği yer sen misin?”

"Evet." Göğsüne daha da yaklaştım. "Belki de ailem gizlice köpekbalığı şekil değiştiricileridir. Soğukkanlı, poikilotermik çeşitten. Sıfır termoregülasyon becerisini miras aldığım ve asla karada yaşamamam gerektiği konusunda beni uyarmayı unuttular.”

"Tek olası açıklama bu." Nefesi şakaklarıma çarpıyor, güzel, hoş bir kaşıntı.

"Termal dengeyi sağlayamama patolojik yetersizliğim için mi?"

"Seni ne kadar az takdir ettikleri için." Aniden beni biraz daha sıkı tutuyor. Biraz daha yakın. "Ayrıca, bifteğinizi ne kadar nadir sevdiğinize göre."

"BENCE . . . Orta nadir.” Sesim titriyor. Kendi kendime bunun soğuk yüzünden olduğunu söylüyorum, ona ailem hakkında söylediğim şeyleri hatırladığından değil.

"Lütfen. Temelde çiğ."

"Hump." Haklı olduğu zaman onunla tartışmanın anlamı yok. Eli kolumda bir aşağı bir yukarı koşarken değil; battaniyelerin arasından bile ısınan, sakinleştirici bir jest. "Sence bu gece sigortayı tamir edebilecek mi?"

"Umarım. Olmazsa markete gidip sana bir ısıtıcı getireceğim.”

"Bunu yapardın?"

Omuz silkiyor. Aramızda yaklaşık on katman var (Liam, bir kerede giyebileceğim Snuggies'leri büyük ölçüde hafife aldı) ama çok sıcak ve sağlam hissediyor. Birkaç ay önce,

mümkün olan her şekilde soğuk olduğunu düşündüm. Ondan nefret ettiğime inandığım zamanlar. "Sizi donma tedavisi için acil servise götürmekten daha az iş gibi geliyor." Yanağı alnıma doğru kıvrılıyor.

"Düşündüğün kadar kalpsiz değilsin Liam."

kadar kalpsiz değilim ."

Güldüm ve ona bakmak için arkama yaslandım, çünkü sanki gülümsüyormuş gibi geliyor, kocaman bir sırıtış ve bu, tadını çıkarmak istediğim ender ve harika bir fenomen. O değil ama. O da bana bakıyor, bazen yaptığı o ağır ve ciddi şekilde beni inceliyordu. Önce gözlerim, sonra dudaklarım ve nedir bu, kalbimin hızla çarpmasına ve tenimin karıncalanmasına neden olan bu ağır, tam sessizlik anı?

"Mara." Yutkundukça boğazı hareket ediyor. "BEN-"

Yüksek sesle vurmak bizi ürkütür.

"Elektrikçi."

"Ey. Evet." Sesim hem tiz hem de nefes nefese.

"Kapıyı alacağım, tamam mı?"

Lütfen, yapma. Kalmak. "Peki."

"Seni bırakırsam hipotermiden kurtulabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Muhtemelen." *hayır* . "Belki?"

Bana Helena'yı fazlasıyla hatırlatan o küstah tavırla gözlerini devirdi. Ama daha önce aradığım gülümsemesi - işte burada. Nihayet. "Pekala o zaman." Bırakmadan ayağa kalktı ve beni girişe kadar taşıdı.

Yüzümü boynuna gizledim, sıcaklık ve başka bir şeyle mırıldandım, tanıdık olmayan ve tanımlanamayan.

Bölüm 11

İki hafta önce

Telefonu Çarşamba gecesi akşam yemeğinden önce ama işten döndükten sonra alıyorum.

dikkat çekici bir şekilde sakinim: Ben *oh* ve *ah* tüm doğru yerlerde; İlgili, önemli sorular soruyorum; Haberleri benimle paylaştığı için arayan kişiye teşekkür etmeyi bile hatırlıyorum. Ama ikimiz de kapattıktan sonra, tamamen kaybediyorum.

Sadie'yi aramam. Hannah'ya şu an ikamet ettiği Nordik ispermeçet balinasının karnında kabul göreceğini umarak mesaj atmıyorum. Beş kuşaktır Harding ailesinde olan halılara ve mobilyalara neredeyse takılıp yukarı koştum ve Liam'ın ofisinin önüne geldiğimde kapıyı çalmadan açtım.

Ki bu da benim en kibar anım değil. Ve bir sonraki de değil, (pencerenin yanında telefonda konuşan) Liam'a koştuğumda, ne yaptığını umursamadan kollarımı beline doladım ve bağırdım:

"Anladım! Liam—İşi aldım!”

Vuruş atlamaz. "Takım lideri pozisyonu mu?"

"Evet."

Sırıtması kör edici. Sonra hattaki kişiye “Sizi arayacağım” diyor, “Efendim, bu zamana duyarlı bir konu” olduğunu

tamamen görmezden geliyor ve telefonu en yakın koltuğa fırlatıyor.

Sonra bana geri sarılıyor. Kendini durdurmayı düşünemeyecek kadar mutluymuş gibi beni kaldırdı, az önce yaptığım bu telefon görüşmesi gibi, hayatımı değiştiren onun da değişti, sanki bunu benim kadar çok ve yoğun bir şekilde istiyormuş gibi. Ve beni odanın etrafında döndürdüğünde, tek, mükemmel bir saf mutluluk girdabı, işte o zaman fark ediyorum.

Bu adam için ne kadar inanılmaz, tamamen gitmiştim.

Haftalardır orada. Aylar. Kulağıma fısıldıyor, sürünüyor, demir raydaki bir tren gibi yüzüme çarpıyor. Görmezden gelemeyeceğim kadar ürkütücü ve parlak oldu, ama sorun değil.

Bunu görmezden gelmek istemiyorum.

Liam beni ayağa kaldırdı. Geri bir adım atmadan önce elleri üzerimde oyalanıyor - bir eli kolumdan aşağı iniyor, diğeri bir tutam saçı şakağımdan kulağımın arkasına doğru itiyor. Bıraktığında, onu takip etmek istiyorum. Ona yalvarmak istiyorum.

"Mara, harikasın. Muhteşem."

Harika hissediyorum . Seninleyken harika hissediyorum. Ve senin de aynı şeyi hissetmeni istiyorum. "Bu gece televizyonda ne izleyeceğimi seçmeyi açıkça hak ediyorum."

“Her gece televizyonda ne izleyeceğinizi siz seçin.”

"Ama bu gece gerçekten bunu *hak ediyorum* ."

Gülüyor, başını sallıyor, gözlerimi tutuyor. Zaman uzar. Aramızdaki ağır, tatlı gerilim yoğunlaşıyor. Onu öpmek istiyorum. Onu çok ama çok öpmek istiyorum. Ona sormalı mıyım? Beni uzaklaştırır mıydı? Yoksa beni geri iter mi, beni

masasına bastırır mı, beni çevirir ve kürek kemiklerimin arasına uzattığı bir el ile beni tutar ve fısıldar mı *Son olarak* , *Sakin ol* ve *kutlayalım* ve-

Durmak yok.

nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım - sence Sean şu anda ne yapıyor?"

"Banyoda ağlıyorumdur umarım."

"Umarım umutsuzluğunu tweet atıyor ve Spotify'da My Chemical Romance çalma listesini dinliyordur. Onu sosyal medyadan takip *etmeliyim .* Hemen dönecek." Koştuğum gibi hızla Liam'ın ofisinden dışarı fırladım. Yine de bir eli bileğimdeyken beni durdurdu.

"Mara?"

"Evet?"

Dönüyorum. Mutlu, karakteristik olmayan açık yüzü başka bir şeye dönüştü. Daha bastırılmış bir şey. Opak.

"Dedin . . . Birkaç hafta önce işi alırsan taşınacağını söylemiştin."

Ey.

Ey.

Hatırlatma, kaburgalarımın arasına bıçak gibi saplanıyor. Bunu *söyledim* . Yaptım. Ama haftalar oldu. Haftalarca birbirimizin tabaklarından yemek çalıp gün ortasında mesajlaşıp Eileen'in aşk hayatı hakkında tartıştık ve o zaman beni o kadar çok güldürdü ki on dakika nefes alamadım.

Şeyler . . . Bizde işler değişmedi mi? Aramızda?

Bir an konuşamıyorum. İlk düşüncesinin benim taşınmam olduğu gerçeğine ne diyeceğimi bilmiyorum— Hayır, bu acımasızlık. Benim için mutluydu. Gerçekten mutlu. İkinci *düşüncesi* , sonunda yalnız yaşamaya geri döneceğiydi.

Bir şakayı kırmaya çalışırım. "Neden? Beni kovuyor musun?"

"Numara. Hayır Mara, ben öyle değil..." Telefonu çalarak onun sözünü kesti. Liam sinirli bir bakış attı ama gözleri tekrar üzerimdeyken kendimi toparladım.

Liam yalnız yaşamak istiyorsa, sorun değil. Benden hoşlanıyor. Benimle ilgileniyor. O harika bir adam - hepsini biliyorum. Ama biriyle arkadaş olmak, hayatınızın her anını onunla geçirmek istemekle aynı anlama gelmez. . . Evet.

Sanırım bu benim çözmem gereken kendi sorunum. Taşındığımda ve hayatımın bu kısmı bittiğinde üzerinde çalışacak bir şey.

"Elbette yeni bir yer bakacağım." Neşeli görünmeye çalışıyorum. Kötü sonuçlarla. “Çıplak dolaşmak ve Eileen'in mükemmel yaşam seçimlerini kutlamak için kremayla doymak için sabırsızlanıyorum. . ” Devam edemiyorum ve sesim kısılıyor.

Liam'ın gözleri kapalı kaldı. Yok, neredeyse. Ama bir süre sonra kibar, nazik bir tonda, "Ne istersen Mara," diyor.

Son bir gülümsemeyi başardım ve ilk gözyaşı köprücük kemiğime düşerken ofisinden çıktım.

12. Bölüm

Bir hafta önce

Apartman avcılığının (daha doğrusu: kalbi kırıkken apartman avcılığının) keyifli olabileceği hiçbir boyutsal düzlem yoktur. Ancak itiraf etmeliyim ki, Liam'ın bir FGP Corp inzivasından aldığı pahalı kırmızı şarabı yudumlarken arkadaşlarımla telefonda Craigslist'e göz atmak, çilenin acısını dindiriyor.

Sadie bir saatini öfkeli bir şekilde, daha sonra tam bir pislik olduğu ortaya çıkan bir mühendisle son zamanlarda nasıl çıktığını anlattı - adamdan gerçekten hoşlandığı düşünüldüğünde (aslında, gerçekten, *gerçekten* sevdiği gibi). Bu konuda alışılmadık bir şekilde tehlikeli olmasına rağmen, seksin gerçekleştiğinden yüzde 97, seksin mükemmel olduğundan yüzde 98, hayatının en iyisi olduğundan yüzde 99 eminim. Adamın kahvesini kurbağa zehriyle süsleme planlarını körüklüyor gibi görünüyor ki bu Sadie'yi tanıyorsanız oldukça iddialı.

Hannah, internet bağlantısı için iyi, ancak iç huzuru için kötü olan Houston'a geri döndü. Evcil hayvan araştırma projesini sebepsiz yere veto eden NASA'nın önde gelen bir adamıyla kafa kafaya çarpışıyor. Hannah elbette cinayete hazır. FaceTime'da ellerini göremiyorum, ama kılıcını keskinleştirdiğinden neredeyse eminim.

Hayatlarını duymanın güven verici bir yanı var. Bu bana, terapiye paramızın yetmediği ve sırf bu çılgınlıktan kurtulmak için her gece sağlıklı bir toplumsal orospulukla meşgul olduğumuz lisansüstü okulu hatırlatıyor. Bazı kötü anlar oldu - lisansüstüydü: çok fazla kötü an vardı - ama sonunda birlikteydik. Sonunda, her şeyin yolunda olduğu ortaya çıktı.

Yani belki bu sefer de öyle olacak. Evsizliğin eşiğindeyim, kalbim bir taş gibi ve birisinin benimle olmak istediğinden çok daha fazla biriyle birlikte olmak istiyorum. Ama Sadie ve Hannah burada (az ya da çok) ve bu nedenle işler (az ya da çok) iyi olacak.

Sadie, "Erkekler bir hataydı" diyor.

"Büyük hata," diye ekliyor Hannah.

" *Büyük* ." Oturma odasındaki kanepeye daha da gömüldüm, kişisel hatam Liam'ın bu gece eve gelip gelmeyeceğini merak ettim. Saat dokuzu çoktan geçti. Belki akşam yemeğine çıkmıştır. Belki kutlayacak bir şeyi varsa, başka bir yerde uyur. Emma'da, belki.

Sadie, "Bazen işe yararlar," diye belirtiyor. "2018'de bir kavanoz turp turşusu açmama yardım eden Korn tişörtlü adam gibi."

"Ah evet." Başımla onayladım. "Onu hatırlıyorum."

"Bir erkekle olan en derin deneyimimi aktarıyorum."

"Geçmişte, ondan seninle evlenmesini istemeliydin."

"Kaçırılmış bir fırsat."

"Son derece şanssız olduğumuz için olabilir mi?" Hattın Hannah tarafında biraz gürültü var. Belki *bir* bıçak keskinleştiriyor. "Gelgitler tersine dönecek ve sonunda bir

kase raptiyeyle beslenmeyi hak etmeyen adamlarla tanışacak mıyız?"

"Olabilir," diyorum. *Pozitif ol* , derdi Helena bana. *Olumsuzluk benim gibi yaşlı osuruklar içindir* . "Gerçekten, her şey olabilir. Ömür boyu Nutella tedariki için rastgele seçilecek olabiliriz."

Sadie kıkırdar. "Üçüncü sınıfta yazdığım sürrealist slam şiiri bana Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandırabilir."

"Kaktüsüm bu yıl gerçekten çiçek açacak."

"Twizzlers dondurması üretmeye başlayacaklarını."

" *Ateşböceği* hak ettiği son sezonu alacak."

Birkaç saniye kimse konuşmaz. Hannah şöyle diyene kadar: "Mara, akışı bozdun. Keyifli ve yine de elde edilemez bir şey bul."

"Ah, doğru. Uhm, Liam eve gelip taşınmamamı isteyebilir ve sonra beni en yakın mobilyaya doğru büküp sert ve hızlı bir şekilde becerebilir." Cümlemi bitirdiğimde Sadie gülüyor ve Hannah ıslık çalıyor.

"Sert ve hızlı, ha?"

"Aynen." başımı sallıyorum. "Kesinlikle saçma ama."

"Hayır. Eh, benim slam şiirimden başka bir şey değil," diye kabul ediyor Sadie. "Peki, karşılıksız aşk nasıl gidiyor?"

" *Gerçekten* bir aşk değil." Çok ama çok karşılıksız.

aslında bir aşk oluşturduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum ?"

Gücenirim. "İyi. Onun . . . iyi. Zar zor orada, gerçekten. Onunla bu kadar sık seks yapmayı gerçekten hayal etmiyorum." Yalancı. Ne yalancı ama. "Hâlâ larva aşamasında." Gençlik yıllarına giriyor ve bir öküz kadar güçlü. "Bence biraz mesafe iyi olur. Şehir merkezinde ucuz

bir apartman dairesinde bir ipucum var.” Burayı özleyeceğim. Helena'ya yakın hissetmeyi özleyeceğim. Aptal PlayStation kumandalarının düğmelerini öğrenemediğim için Liam'ın benimle dalga geçmesini özleyeceğim. Çok çok fazla.

"Ve Liam'ın gitmene uygun olduğundan emin misin?"

"Onun istediği bu." Son bir haftadır işler biraz garipti. Garip. Bizim için biraz geri adım ama . . . İyi olacağım. İyi olacak. "Bence geçecek. Ezilme.”

"Doğru," diye kabul ediyor Sadie, pek de aynı fikirdeymiş gibi görünmeden.

"Çok yakında," diye ekliyorum.

"Eminim."

"Sadece ona ihtiyacım var. . . mobilya fantezilerini asla öğrenemem,” diye açıklıyorum.

"Hm."

"Çünkü bu bizim için işleri tuhaflaştırır," diye açıkladım. "Onun için."

"Evet."

"Ve o bunu hak etmiyor."

"Numara."

"O iyi bir arkadaş. Ayrıca, hayatında birçok değişiklik yapmanın ortasında. Destek olmak istiyorum. Ve onunla takılmayı seviyorum."

"Aynen."

“Temelde, benim yanımda kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum.”

"Hayır."

"Neyse." Yanaklarım sıcak. Bütün şarap olmalı. "Başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

"Peki."

"Beğenmek. Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey."

"İyi."

“Biriniz bir konu önermeli.”

Şahsen burada olsalardı, Sadie ve Hannah birbirlerine uzun, dolu bakışlar atarlardı. Olduğu gibi, birkaç dakika sessiz kalırlar. Sonra Hannah, "Sana bir hikaye anlatabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir arkadaşımla ilgili."

kaşlarımı çattım. "Hangi arkadaş?"

"Ah. . . Sarah.”

"Sarah?"

"Sarah."

"Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ne zamandan beri bilmediğim arkadaşların var?"

"Önemli değil. Yani, birkaç yıl önce arkadaşım Sarah bu adamın yanına taşındı, um . . . Niyet. Ve başlangıçta birbirlerinden gerçekten nefret ettiler, ama sonra düşündüklerinden daha benzer olduklarını anladılar ve ondan giderek daha fazla, giderek daha olumlu bir şekilde konuşmaya başladı. Yani Sadie ve ben - Sadie de onu tanıyor - şey, biz gibiydik, *Tanrım, bu adama mı aşık oluyor?* Sonra bir gece arkadaşım Will'in onu mutfak masasının üzerine eğmesiyle ilgili çok pis, çok ayrıntılı fanteziler kurduğunu itiraf etti ve..."

"Hoşçakal, Hannah."

“Bekle,” diyor Sadie, “sonunu duymadık!”

"Siz boktan arkadaşlarsınız ve sizi neden bu kadar çok sevdiğimden emin değilim." Kendime rağmen gülerek onlara

kapatıyorum. Hannah ve Sadie birine aşık olduklarında onlarla acımasızca dalga geçeceğimi ve sahte insanlar hakkında sahte hikayeler uyduracağımı ve o zaman nasıl hissettirdiğini anlayacaklarını düşünerek, telefonumu bir kenara fırlattım ve bir kadeh şarabımı yeniden doldurmak için ayağa kalktım. olmak-

"Mara."

Liam bir elinde kravatla oturma odasının girişinde duruyor, yorgun, yakışıklı ve uzun görünüyor ve...

Kahretsin. "Liam mı?"

"Merhaba."

"N-buraya ne zaman geldin?"

"Şu anda."

"Ey." *Teşekkürler.* "Nasıldı . . . Görüşme, nasıl geçti?"

"İyi, sanırım."

"Ey. İyi."

Buraya yeni geldi, dedi. Beni duymuş olamaz. Son birkaç saniyedir taviz verecek bir şey söylemedim. Ve Hannah'nın uydurma peri masalı farklı isimler kullanıyordu.

O zaman neden bana öyle bakıyor?

"İşi alıp almadığını ne zaman öğreneceksin?"

Omuz silkiyor. "Birkaç gün, sanırım." Geçen hafta saçını kestirdi. Çok kısa değil ama her zamankinden daha kısa. Bazen -çoğu zaman- onu belirli bir ışıkta göreceğim ya da kimsenin görmesine izin vermediğinden emin olduğum suratlardan birini yaparken yakalayacağım ve bunun harikası nefesim kesilecek.

"Aç mısın? Kızartma yaptım. Artıklar var."

Beni inceliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

“Havuç yok. Söz veriyorum." Onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında sahip olduğum bunca bilgiyle ne yapacağım? *Onun* bu bilgisi ? O artık hayatımda olmadığında nereye gidecek?

"Aç değilim ama teşekkürler."

"Peki." Kendimle ilgili bir şeyler arayarak kanepenin etrafında dolaşıyorum ve kapı pervazına yaslanıyorum. Ondan sadece birkaç metre uzakta. "Sanırım bir yer buldum. Hareket etmek, yani."

"Var?" Okunamaz, ifadesi.

"Evet. Ama bundan birkaç gün sonrasına kadar bilemeyeceğim.”

Sessizlik. Ve uzun, düşünceli bir bakış.

“Yine de payımı satmayacağım. Üzgünüm, beni satın almak istediğini biliyorum ama...”

"Yapmıyorum."

kaşlarımı çattım. "Ne demek istemiyorsun?"

"Yapmıyorum."

Güldüm. "Liam, bir milyon yıldır beni satın almayı teklif ediyorsun."

Ağzı tuhaf. "Bir milyon yıl önce ev yoktu ve burası bir bataklıktı, ama sanki sen bir çevre bilimcisi değilsin ve muhtemelen bilebilirsin..."

"Kapa çeneni. Tek söylediğim, uzun zamandır. . ” Gerçi şimdi düşünüyorum da, avukatı bana e-posta göndermedi. . . haftalar. Aylar, belki? "Aman Tanrım. Liam, kırıldın mı?" öne eğiliyorum. “Borsa mı? Tüm paranı kumara mı yatırdın? Tüm birikiminizi Dünya Kupası'nı kazanan ABD erkek futbol takımına yatırdınız ve geç de olsa hak etmediklerini fark

ettiniz mi? Bir LuLaRoe piramit şemasına dahil oldunuz ve yeni tozluk satın almayı bırakamıyor musunuz—”

"Sarhoş musun?"

"Numara. Senin şarabından biraz içtim. Çok fazla. Neden?"

"Sarhoş olduğun zaman sinir bozucu oluyorsun." Gözlerinde bir gülümseme izi var. "Fakat sevimli."

Dilimi dışarı çıkarırım. "Sürekli sinir bozucusun." *Ve sevimli de.*

Liam'ın gülümsemesi biraz daha genişledi ve ayaklarına baktı. Sonra: "İyi geceler, Mara." Arkasını döner ve odasına yönelir. Lambanın sarı ışığı omuzlarının genişliğine sıcak, altın bir parıltı yayıyor.

"Bu arada," diye seslendim arkasından, "yeni bir krema aldım. Tarçın. Bundan nefret edeceksin!”

Liam cevap vermiyor ve çıkarken duraksadı. Ertesi geceye kadar onu görmüyorum ve o kadar. . .

İşte o zaman olur.

13. Bölüm

Mevcut

İşin en tuhaf yanı, her şeyin ne kadar çabuk değiştiği.

Bir dakika, mutfağı temizlemenin ortasındayım, smoothie blender'ın bulaşık makinesinde yıkanabilir olup olmadığını merak ediyorum, devam eden özlemimi ve yaklaşan hamlemi, bunu ne kadar özleyeceğimi düşünüyorum - işten eve geldiğimde, on iki tane buluyorum. kaç tanesinin Liam'a ait olduğunu merak ederek, lavaboda çatallar ve bir kevgir.

Sonraki, arkamda duruyor. Liam Harding *bilerek* tam arkamda duruyor ve beni tezgâha itiyor. Sanki burada *olmak* , yakın olmak, bana dokunmak istiyormuş gibi, olmasını istediğim kadar. Mutfakta akan su konusunda bir şey yapamayacak kadar şaşkınım ama o öne eğilip suyu kapatmak için oda birdenbire sessizliğe büründü.

Eli kalçamı kavradı ve düşünemiyorum. Neler olduğunu anlayamıyorum. Nefes alıyorum. Nefes alıyor. Birlikte nefes alıyoruz -aynı ritim, aynı hava- ve bir an için sadece hissediyorum. Bu. Bu iyi. Bu iyi. Bu benim istediğim şey.

Sonra saçımı omzumun arkasına attı; boğazımın tabanını ortaya çıkarıyor. Bir şey hissediyorum - belki dişler? - derimde otlayan.

"Liam mı?" yarı inliyorum.

"Benim." Beni öpüyor. Orası. "Bu tamam mı?"

Başımı sallıyorum - *Evet* - neye, bilmiyorum. *Evet, sen Liam'sın. Evet, sorun değil. Evet, yere erimek üzereyim.*

"Çok güzel kokuyorsun Mara."

Tanrıya şükür mutfak lavabosu tutunacak çünkü dizlerim yorulmak üzere. Liam'ın elleri için de Tanrıya şükür. Bunun dışında biri gömleğimin altından kayıyor. Kendimi asla zarif biri olarak düşünmedim ama bir şekilde tüm gövdemi ve baş parmağını kapatmayı başarıyor. . .

Göğsümün alt tarafına sürtünüyor ve...

Ah .

Boğazımdaki nabzı yalıyor ve inlememi duymak beni utandırıyor.

"Çok yumuşaksın." Nefesi kulağımda sıcak ve titriyorum. Tam olarak bir kez. "Sanırım senin olmayacağını tahmin etmiştim. Sürekli koşuyorsun, çalışıyorsun. Her zaman çok güçlü görünüyorsun, ama . . ”

Beni bir anlığına bıraktı ve vücudumdaki her bir hücre bir anda isyan etti.

Numara.

Beklemek.

Kalmak.

Ama o sadece beni ayarlıyor. Eli belime bastırdı ve bana öyle bir açı verdi: hafifçe öne eğildi, sanki. . . Tanrım, sanki...

Hemen bana döndü. Kot pantolonumun fermuarını açmaya başlıyor, sessizlikte davul gibi tutuluyor. Hava keskin bir nefesle ciğerlerimden dışarı fırlıyor.

"Peki?" tekrar sorar, yumuşak, sağır edici ve *sorun değil* . Kot pantolonum uyluklarımdan aşağı kayıyor olsa bile ve hiçbir zaman daha az kontrollü hissetmedim. Sanırım seks yapmak üzereyiz ama seks böyle *değil* . Seks beceriksizce

kıyafetleri çıkarmak, pozisyonları pazarlık etmek ve saatlerce süren ön sevişme ile dolup taşıyor Zirvede *olmamanız gerektiğine emin misiniz?* ve *Bekle, bu benim dirseğim* . Seks bu şekilde sıfırdan bir milyona gitmiyor. Benim için değil. İnlememe, bir şeye -herhangi bir şeye- karşı gıcırdama ihtiyacı duymama ya da dizlerimin jöle gibi zayıfladığını hissetmeme engel olmak için lavabonun kenarını kavramak değil.

"İstediğin bu mu, Mara?" Parmağını külotumun altına kaydırıyor ve kıvrımlarımı ayırıyor. Tek parmak. "Sen ne... *Ah* ."

Bir an panikliyorum. Islak olmam mümkün değil, henüz değil. Ama sonra öyle olduğumu fark ediyorum ve onu hissedebiliyor ve duyabiliyorum, tenin tene kaygan kaymasını, kendi bedenim şimdiden çırpınmaya başlıyor.

Ve Liam bundan hoşlandığını açıkça belli ediyor. "Sen," diye mırıldandı kulağıma. "Yapmayı düşündüğüm şeylere inanamazsın."

“. . . "

"Böyle mi istedin?"

"Aranan . . . ne?"

"Sikilmek istediğini söyledin. Sert ve hızlı." Bunu söylemiş miydim? hatırlayamıyorum. Kendi adımı hatırlayamıyorum ve sonra işler daha da kötüleşiyor: arkamda dizlerinin üstüne çöküyor. O nedir? "Kapalı." Liam kot pantolonumu ve külotumu ayak bileklerime dolanana kadar çekiştiriyor, sonra ben dışarı çıktığımda onları odanın diğer tarafına fırlatıyor. "İyi bir kız."

nefesim kesiliyor. Sadece bunu mu söyledi? Bana göre? Ama yukarı çıkarken dikkati biraz dağılmış olduğu için

tekrar etmesini isteyemem. Eli uyluğumun iç kısmında geziniyor, uzun parmakları arka tarafımın yumuşak derisini tutuyor. Şimdi çıplak olduğum o anda aklıma geliyor. İnce bir tişört ve daha da ince bir sutyen dışında tamamen çıplak. Ve bu kişi sanki olgun bir meyveymişim gibi kıçımı usulca ısırıyor, bu kişi Liam Harding.

Liam. Harding. Bedenimi zaten biliyormuş gibi bana dokunan. Hukuk fakültesi kitabıymışım gibi beni ikiye bölen ve yüzünü içime gömen. İçime doğru inleyen ve "Üzgünüm," diye mırıldanan. Sağ kalçamın derisini yalamak ve emmek için geri çekilirken kulağa gerçekten özür diler gibi geliyor. "Zor ve hızlı istediğini biliyorum. Sadece, bunun hakkında çok düşünüyorum. Senin hakkında." Bir kalp atışı ve yine ayağa kalktı, göğsü sırtıma bastırdı. Bir eli kalçamı tatlı bir şekilde sıkıyor ve ağırlığımın çoğu uyluğuna gelene kadar bir dizini bacaklarımın arasına itiyor. Belli belirsiz müstehcen sesler duyuyorum: bir şey tıkırdıyor, bir şey beceriksizce, bir şey kenara itiliyor. Sonra benimkine doğru iten sıcak et ve mırıldandı, "Tamam mı?" Başımı sallamış olmalıyım, çünkü—

sürtünme .

Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor. Liam benim içimde. Zar zor. Sadece ipucu. O da muazzam - yer yok, yer *yok* - amansız, sevimli, muhteşem. *Derin* .

"Siktir, Mara. Bu *gerçek dışı* ."

Çok fazla sert nefes alıyor ve “Biraz daha fazla” ve gergin kaslar kenetleniyor ve serbest kalıyor, ama dibe vuruyor ve bu çok fazla şeyin bu tarafı. Çok fazla *olurdu* , ama Liam'ın beni bırakması onu öldürecekmiş gibi tutması ya da saçlarımı omzumdan uzaklaştırırken parmaklarının dengesiz

olması yardımcı oluyor. Ama bedenim sanki bu, kullanılmayan, içi dolu, saklı boşlukların içinde çırpınıp duruyor. . . Tanrı.

Liam'ın horozunun etrafında.

"Sen etraftayken düşünemiyorum." Sesi kaba. Sanki başlamak için hiç acelesi yokmuş gibi içimde kıpırdamadan duruyor, ama gergin bir şekilde titrediğini hissedebiliyorum. Avucunun topuğu klitorisime dayanmak için aşağı kayıyor. "Sen yokken *düşünemiyorum* . Sorun oldu. Aylardır tutarlı bir düşünce formüle etmemiş gibi hissediyorum. Kafamın içinde olmaktan vazgeçmeyeceksin gibi hissediyorum ve...”

Aynen öyle, her şey bitti. Liam henüz kıpırdamadı bile ama zihnim bomboş. Dünya geri çekildi ve ben hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru yaylanarak, bir çığlığı susturmak için dudağımı ısırarak gelmeye başladım. Zevk içime çöküyor ve onu durdurmakta çaresizim.

Kendime dönmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, nefesi kulağımda keskindi. "Sen sadece-?" Liam acı çekiyor. "Gerçekten benden mi geldin. . ”

şaşkınım. Sinir uçlarım hala karıncalanıyor. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve dişleri omzumun etli kısmına kapanırken utancımı başımla onayladım. Bir hayvan gibi homurdanıyor, sanki her türlü kontrolü elinde tutmak istiyormuş gibi.

"Siktir, Mara, sen. . . seni yatağa götürebilir miyim?"

Sesi ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor, yalvarırcasına ve biraz kabaydı. Hala içimde seğiriyor; birkaç saniyede bir, kendi üzerindeki hakimiyetini kaybediyor ve kalçalarını yuvarlatıyor. Odaklanmama yardımcı olmuyor. Ya da odak noktası. Odak noktamız .

Ki belki de tutmalıyız. Bu şimdi durmalı, belki de. Her ne kadar iyi olsa da - ve benim için seksi yeniden tanımladı - Liam'ın bunu neden istediğinden tam olarak emin değilim ve eğer bu sadece doğaçlama bir sikişse onun için hiçbir şey ifade etmiyor ama benim için çok fazla kalp kırıklığı var. . . Belki burada durmalıyız?

"Hızlı tutmaya çalışacağım." Önceki ısırığının acısını yalıyor. "Ama seni yatağa götürmeme izin ver."

Mesele şu ki, durmak istemiyorum. Zaten bir kez geldim, onun içime kayması ve beni çok fazla esnetmesi, elinin kalça kemiğimi tutması hissinden - kendi içinde küçük bir mucize, çünkü genellikle beni *sonsuza kadar sürer* . Ama beni yatağa götürmesine izin verirsem, beni mahvedecek. Başkası için beni mahvedecek. Mümkün olan her şekilde beni yok edecek.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

Gerçekten bir seçeneğim yok: Evet demek istiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. *Ne istersen alabilirsin, Liam.*

Dışarı çıktığında güzel değil. Saf bir hüsranla nefes nefese kalıyor ve bundan nefret ettiği açık. Ben de bundan nefret ediyorum ve az önce hayatını değiştiren bir orgazm yaşayan benim. Liam bana verdi ve kendisi için çok az şey aldı - ki bu sürpriz bile değil.

Kaba bir adama aşık olmazdım.

Üstümü ve sutyenimi çıkarıyor ve ben zevkin artçı şoklarıyla orada durup, tamamen çıplak ve göbek deliğim olmasına rağmen karanlık, okunamayan gözlerle dolgun bakışlarını izlemesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar aptalım. hala bir çıkış ve lakros yarası orada, odanın loş ışıklarında parıldayan beyaz.

"Buraya gel. Mara, sen. . . Kahretsin. Buraya gel." Beni kaldırıp odasına taşırken çenesi gergindi. Buraya ilk gelişim ama burayı biliyorum çünkü Liam'ı tanıyorum. Koyu renkler. Bana bahsettiği gezilerden çerçevelenmiş yarı düşmanca resimler. Seyrek mobilya. Başucu masasında bir yığın kitap. Onunla dalga geçtiğim okuma gözlükleri masasının ortasında açıldı. Her köşeyi keşfetmek istiyorum ama zaman yok. Yatak sırtımın altında sekiyor ve sonra tüm görüş alanımı kaplıyor.

"Seni öpebilir miyim?" Ağzı benimkinin birkaç santim üstündeydi, bu yüzden ellerimi ensesinden aşağı bastırdım ve ona doğru kavis çizerek onu kendim öptüm.

Yavaş, sıcak ve acı verecek kadar dikkatli. Bir dakikadan daha az bir süre önce beni beceriyordu. O benim içimde o kadar derindi ki, lezzetli bir şekilde ikiye bölünmüş hissettim. Ama şimdi dudaklarım ve dillerim nazikçe kayıyor, Liam beni kemiriyor, önce çenemi, sonra başımın arkasını tutuyor ve kalbim onun için şarkı söylüyor.

Felaket, yıkıcı bir şekilde sana aşığım.

"Seni öpmeyi seviyorum," diye iç çektim ağzına.

"Mara." Onun dudakları. Onun sesi. "Seni her yerde öpmek istiyorum." Tam o sırada başına bir şey gelmiş gibi geri çekildi. "Sana düşebilir miyim?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Gerçekten istiyor mu?

"Sadece bir dakika," diye ekliyor ve sonra. . . İnanılmaz, cevabımı nasıl bekliyor. Beni mutfak lavabosunun üzerine eğdi ve üzerime kaydı ve sikinin üstüne gelmemi sağladı ama sanki *ona* bir iyilik yapıyormuşum gibi beni dışarıda yemek için izin istiyor.

"Emin misin?"

"Otuz saniye. Lütfen."

"Evet. Yani, eğer. . . eğer eminsen— Oh."

Bunda çok iyi. Değil . . . Belki ustaca yetenekli değil, ama tamamen kendini kaybetti, o kadar kapsamlı, o kadar gürültülü ki, eylemin, benimkinin mutlak, hayret verici zevkinde. Kalçalarım kavisli ve beni aşağıda tutması, zevkin içinden taşıması gerekiyor. Otuz saniyeden fazla sürer. Üç dakikadan fazla, belki de ondan fazla sürüyor - ama bacaklarım titriyor ve amım spazmlar geçiriyor ve bir okyanus dalgası gibi gelmeye başlıyorum ve sonunda zevkin azaldığını düşündüğümde iki parmağını içime kaydırıyor ve kalçalarım kabarıyor. yukarı, çünkü bitmedi. Tüm dünyam dönüyor. Son yirmi dakikada resmi olarak geçen yıla göre daha fazla orgazm yaşadım.

Parmaklarım hâlâ içimde, yukarı bakıyor, gözleri yumuşak ve ciddi, gözbebekleri tarafından yutuluyor. "Teşekkürler."

Ey. "Bence . . ” boğazımı temizliyorum. Sesim hala cızırtılı. "Belki de sana teşekkür eden ben olmalıyım."

Başını sallıyor ve tek kolu üzerinde dengeli bir şekilde üzerime doğru kalkıyor ve gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Şaşkın bir ifadeyle göğüslerime bakarken diğer eliyle kendini okşuyor. "Bu çok iyi Mara. Çok iyisin. Neden hızlı olmasını istiyorsun?” Beni tekrar öpmek için öne eğildi, ağzımın içini yaladı, boğazımı ısırdı. "Sadece son yapmak istiyorum," diye tenime sürtündü.

Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun hızlı olmasını istemiyorum. Hiç söylemedim ama o bana bunu söyleyip duruyor. . .

Onun dışında ben *söyledim* . Kahretsin, ben söyledim. Sadece *ona değil* . "Beni duydun."

Liam meşgul. Meme uçlarımdan birini yalamak. Yavaşça ısırmak. Tekrar yalamak. *Harika* bir iş çıkarıyor.

"Beni duydun," diye tekrarladım. Onu yavaşlatmak için parmağımı saçlarına doladım. "Telefonda."

Duruyor ama başını kaldırmıyor. Göğsüme değen sıcak nefesi beni titretiyor. "Seni banyoda bulduğum zamanı hatırlıyor musun? O zamandan beri memelerini düşünmeyi bırakmadım..."

“Liam, arkadaşlarıma anlattığımı duydun. . ” Şu anda göğsümün altını emmekle meşgul, ama nedense kendimi kelimeleri tekrarlamaya ikna edemiyorum. "Senden yapmanı istediğim şey hakkında. Beni duydun."

Yukarı bakar. Yüzü kızardı, açıldı ve her zamankinden daha güzel. "Yapabilirim Mara. Bunu senin için yapabilirim. Ne istiyorsunuz."

"Ben-" Bu çok incitici. Onu itiyorum ama zar zor kıpırdanıyor. "Eğer bu bir çeşit hayır işiyse, benim acıma sikişmesine ihtiyacım yok. Ben tamamen yetenekliyim-”

Avucumu alıp göğsünden aşağı, karnının üzerinden, siki elimde ısınana kadar sürüklüyor. O devasa ve neredeyse otomatik olarak parmaklarım onun etrafına kapanıyor. Liam alt dudağını ısırarak yüzünü buruşturdu ve birden bana her türlü şekilde dokunduğunu fark ettim ama henüz ona dokunmadım, hiç dokunmadım. Üzücü, adaletsiz ve dayanılmaz derecede aptalca görünüyor. Düzeltecek bir şey.

"Bu sana acıyorum gibi mi geliyor?"

Hayır. Hayır, kesinlikle değil. Fakat. "Bilmiyorum."

Kendi özgür iradesiyle, elim onun boyunda aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor, basit vuruşlarla nefesi kesiliyor ve gözlerini kapatıyor. Başparmağımla nemli başın etrafında dönerken dudakları aralandı. Dayandığı kol titriyor. Görünür bir şekilde.

"Haydi Mara." Kalçaları titriyor artık. Yumruğumun içinde ve dışında. Yaklaşıyor. Bir şeye daha yakın. "Bilmelisin."

"Biliyor musun?"

Ellerimi senden uzak tutmak *ne* kadar da zordu . Bunu ne kadar çok istiyordum, neredeyse en başından beri."

Ey.

Aman *Tanrım* .

Gözleri parlıyor, kasları gergin. Gelmek üzere, bu çok açık. O kadar açık ki, parmakları beni durdurmak için bileğime doladığında şok oldum.

"Lütfen, seni becermeme izin ver. Sana ihtiyacın olanı vereyim. En azından denememe izin ver." Çenemin altındaki bir yeri öpüyor. "Sert ve hızlı."

Ona hayır demek üzere değilim. *Kendime hayır* demek üzere değilim . Bunun yerine gülümseyip onu üzerime çektim, kollarım boynuna dolandı, sessizce omzunun etine karşı ağzımı açarken ondan ne kadar hoşlandığımı, bunu ne kadar sevdiğimi ve Liam bizi ayarladı ve neredeyse tekrar içeri girene kadar kendini düzeltti. , sıcak ve ıslak ve . . . aklıma en sinir bozucu düşünce geliyor. *Kahretsin* .

"Prezervatif! İhtiyacımız var - siz mi -?"

Liam inliyor. " *Siktir* ." Pazıları titriyor, parmakları çarşafları yumruklarken bembeyaz. Sonra derin bir nefes aldı ve yerini değiştirdi, bir parmağını - iki parmağını - içimin derinliklerine kaydırana kadar yeniden düzenleyerek,

tam ona ihtiyacım olan yerde tıngırdatacak şekilde yukarı doğru kıvırdı.

"Sen nesin-?" Tanrım, bu delicesine iyi hissettiriyor.

"Prezervatifim yok." Sözleri biraz buruk. "Seni bu şekilde getirteceğim ve sonra kendimi indireceğim." Kulağa hayatındaki en zor şeyi yapıyormuş gibi geliyor, ancak bununla kesinlikle iyi olduğu açık. Hangi . . . Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır* .

"Liam, sen... *Ah* - temiz misin?" Baş parmağı klitorisimi okşuyor. inliyorum. “Çünkü ben hap kullanıyorum ve . . ”

"Hiç bir fikrim yok."

Nasıl bilmez? Kolunu sabit tutmak için uzanıyorum. Sorun şu ki, hala parmaklarını bükebiliyor. Uzun, güzel parmakları.

"Son seferden beri test edildin mi? . . "

Son bir gecelik ilişkim dündü , Neden, elbette hayır, Herkesin HPV'si *var, zaten* . Ama gelen şu ki, “İş için bir sürü yıllık fizik muayenem oldu. Ben... Mara, önemli değil." Beni yanağımdan öptü ve bileğinin akıllıca bükülmesi beynimin kararmasına neden oldu. "Sanırım parmaklarımla gelmeni sağlayabilirim. Bu güvenli. Ve ben daha sonra etrafta olmak zorunda değilsin. . ”

Yıllık fizik? *Çoğul?* "En son ne zaman seks yaptın? Yapabilir misin— *ah* , lütfen, lütfen şunu durdur.”

"Hiç bir fikrim yok." Liam parmaklarını çıkardı. Bir an için, sürtünme dikkat dağıtıyor. Sonra amım protesto için sıkıyor. "Seks yapmıyorum Mara."

"Sen . . . Sen ne?"

Uzaklara bakıyor. İkimiz de çok zor nefes alıyoruz. "Seksten hoşlanmıyorum."

aşağı bakıyorum. O çok zor. Onun horoz uyluğumda çok ağır. Cildimde ön-gelişme var. "Görünüyorsun . . . um, hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"Evet. Ama gerçekten istemiyorum. Bu sadece . . " Gözlerimi tutuyor. Onunki koyu, güzel bir kahverengi. "Senden çok *hoşlanıyorum* Mara. Seninle konuşmayı seviyorum. Seni yoga yaparken izlemeyi seviyorum. Her zaman güneş kremi gibi kokman hoşuma gidiyor. Hala inanılmaz derecede kibar olurken, istediğini söylemeyi nasıl başardığını seviyorum. Seninle bu evde olmayı ve burada yaptığımız her şeyi seviyorum." Boğazı düğümleniyor. "Seni becerme fikrini *gerçekten* ama gerçekten sevmemin bir sürpriz olduğunu sanmıyorum ."

Aman Tanrım. Aman tanrım aman tanrım aman tanrım-

"Ama ihtiyacım yok. . . Bundan zevk alıyorum" - sanki yetersiz ifadeden dehşete düşmüş gibi yüzünü buruşturuyor - "belki de çok fazla, çünkü neredeyse kaybediyordum. . . birkaç kez, sadece senin yanında olarak, bu yüzden seninle ilgilenmeme izin verirsen çok iyi olacağım ve..."

hayır .

Omzunu, göğsünü itiyorum ve sonra ilk istifasını, sonra kafası karışmış, sonra şok olmuş ifadesini itmeye devam ediyorum. Sırtını şilteye dayadığında, kalçalarına binmeme izin veriyor ve inliyor. "Ne yapıyorsun?"

Eğilip kulağına, "Sert ve hızlı, Liam," diye fısıldadım.

Yönünü şaşırmış bir şekilde bana baktığı uzun bir an var. O zaman şunu anlamalı: mükemmel bir şekilde sıralanmışız. Onu içeri almaya çalışıyorum, biraz zorlanıyorum çünkü bu şekilde çok *büyük* . Ama şimdi hareket ediyorum, avuçlarımı

göğsünde dengeliyorum, yukarı ve aşağı ve tekrar yukarı ve birkaç dakika sonra, aşağı vuruşta, tamamen içime sıkıştı.

Açı çok derin, görüş noktalarım. Liam'ın tutuşu neredeyse acıyla belime dolandı.

"Mara." Nefes nefese. "Çıkaramayacağım."

"Bu iyi." *Mükemmel* . _ "Sadece iyi hissettiren şeyi yap."

Nasılsa her şey olur. Etin kayması, ıslak sürtünme - hareketlerimizin beceriksiz kargaşası içinde bile, dışarı çıkıp kendini geri itmek zorunda kaldığında, bu mükemmellik gibi geliyor. Yüzüme, göğüslerime, kalçalarımın inip kalkmasına, hayretle bakma şekli; birlikte hareket etmemizin ıslak, pis sesleri; ne kadar güzel, ne kadar değerli olduğumu, bunu yapmayı hayal ettiği tüm zamanlar hakkında söylediği şeyler - ve çok fazla var.

Nabzımın yükseldiğini hissediyorum ve öne doğru eğilirken ona gülümsüyorum. *seni seviyorum* bence. *Ve senin de beni sevdiğinden şüpheleniyorum. Ve bunu birbirimize itiraf etmemiz için sabırsızlanıyorum. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.*

"Sanırım," diye homurdandı boğazıma karşı. "Mara, sanırım şimdi geleceğim."

Konuşamayacak kadar yakınımla başımı salladım ve bizi devirmesine izin verdim.

* * *

"Peki. Bu kesinlikle hızlıydı." Liam henüz nefesini tutmadı. Sesi biraz kendini beğenmiş.

"Aynen." Lezzetli. Çok *lezzetliydi* .

“Daha iyisini yapabilirim” diyor. Bunun *daha iyi* olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına eminim . En iyi. Durmadan. "Bence. Belki pratikle."

Henüz bittiğinden bile emin değilim. Sinir uçlarım hala seğiriyor. Tüm vücudum elektriksel bir zevkle dolup taşıyor, benden koparılıyor ve sonra tekrar geri dökülüyor. “O kadar hızlı değildi , ” diyorum.

Liam yüzünü boynuma gömdü ve etrafımda kıvrılarak beni cüceleştirdi. Evet. *Hızlıydı* . _

"Yani," diye mırıldandım göğsüne karşı, " *çok* hızlı değildi. Öyleydi . . ” Olağanüstü. Muhteşem. Aşkın. "İyi. Çok iyi." Boğazıma bir öpücük kondurdu ve ekledim, "Ama o kadar da zor değildi."

O gergin. "Üzgünüm. Yapıyor musun-"

"Yani, bunu tekrar yapmalıyız." Gözlerimle buluşmak için geri çekildi. Çok, *çok* ciddi görünüyor. Çok daha az hissediyorum. "Ve yeniden. Ve yeniden. Biz doğru anlayana kadar. Mükemmel sert ve mükemmel hızlı. Biliyorsun?"

Gülümsemesi yavaş yavaş açılıyor. "Evet?" Umutlu ve mutlu, her zamankinden daha genç görünüyor. Gülümseyip onu öpmek için içeri çekiyorum.

"Evet, Liam."

sonsöz

Altı ay sonra

"Kahve kremasını smoothie'lerine kim koyar ki zaten?"

"İnsanlar."

"Mümkün değil."

“Bir sürü insan.”

"Birinin adını söyle."

"Ben."

gözlerimi deviriyorum. "İki isim."

Sessizlik.

"Görmek?"

Liam iç çekiyor. "Bunun bir anlamı yok, Mara. Normal insanlar kahve kreması hakkında konuşmazlar.”

"Sen ve ben kesinlikle yapıyoruz. Fındık mı, vanilya mı?”

"Vanilya."

Sepete iki şişe koydum. Sonra parmak uçlarımda yükseldim ve Liam'ın ağzına kısa ve sert bir öpücük kondurdum. Geri adım attığımda Liam, gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi bir süre beni takip etti.

"Peki." Gülüyorum. Son zamanlarda hep gülümsüyorum. "Başka?"

Liam bugün daha önce yazdığım listeye göz atıyor, PlayStation'da kötü adamları öldürmekle meşgulken kalçalarının arasında oturuyor. Korkunç el yazımla biraz

gözlerini kıstı ve ben gülmemeye çalıştım. "Bence işimiz bitti. Birkaç tane daha aile boyu Cheez-It kutusuna ihtiyacın yoksa?"

Ona dil çıkarıyorum. Elim onunkine değene kadar yanıma düşüyor. Alışveriş arabasını itmeye başladı ve parmaklarımızı birbirine doladı. "Gitmeye hazır?" O sorar.

"Evet." ışınlanıyorum. "Hadi eve gidelim."

kaçırmayın

Beyindeki Aşk

Berkley Jove'dan çok yakında!

"Bu arada, armadillolardan cüzzam kapabilirsin."

Burnumu uçağın penceresinden ayırdım ve araştırma asistanım Rocio'ya baktım. "Yok canım?"

"Evet. Binlerce yıl önce insanlardan aldılar ve şimdi bize geri veriyorlar." Omuz silkiyor. "İntikam ve soğuk yemekler ve hepsi bu."

Yalan söylediğine dair ipuçları için güzel yüzünü dikkatle inceliyorum. Göz kalemi ile yoğun bir şekilde çerçevelenmiş iri koyu gözleri anlaşılmaz. Saçları çok Vantablack, görünür ışığın yüzde 99'unu emer. Ağzı dolu, tipik suratıyla aşağı doğru kıvrılmış.

Hayır. Hiçbirşeyim yok. "Bu gerçek mi?"

"Sana hiç yalan söyler miyim?"

"Geçen hafta Stephen King'in bir Winnie-the-Pooh yan ürünü yazdığına dair bana yemin etmiştin." Ve ona inandım. Lady Gaga'nın bilinen bir satanist olduğuna ya da badminton raketlerinin insan kemiklerinden ve bağırsaklarından yapıldığına inandığım gibi. Kaotik gotik yanlış antropi ve ürkütücü sürtük alaycılığı onun markası ve onu ciddiye almamam gerektiğini bilmeliyim. Sorun şu ki, arada bir, daha fazla incelemenin (yani, bir Google aramasının) doğru

olduğu ortaya çıkan, kulağa çılgınca gelen bir hikaye anlatacak. Örneğin *Texas Chainsaw Katliamı'nın* gerçek bir hikayeden esinlendiğini biliyor muydunuz ? Rocio'dan önce yapmadım. Ve önemli ölçüde daha iyi uyudum.

"Bana inanma o zaman." Omuz silkerek lisansüstü okula giriş hazırlık kitabına geri dönüyor. "Git cüzzamlı armadilloları sev ve öl."

O çok tuhaf biri. Ona bayılıyorum.

"Hey, önümüzdeki birkaç ay boyunca Alex'ten uzakta iyi olacağına emin misin?" Onu erkek arkadaşından uzaklaştırdığım için biraz suçlu hissediyorum. Yirmi iki yaşımdayken, biri benden aylarca Tim'den ayrı kalmamı isteseydi, denize girerdim. Sonra tekrar, geriye dönüp baktığımda tam bir aptal olduğumu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı ve Rocío bu fırsat için oldukça hevesli görünüyor. Sonbaharda Johns Hopkins'in nöro programına başvurmayı planlıyor ve özgeçmişindeki NASA satırı zarar görmeyecek. Onu davet ettiğimde bile bana sarıldı - bir anlık zayıflık eminim çok pişman olmuştur.

"İyi? Dalga mı geçiyorsun?" Bana deliymişim gibi bakıyor. "Teksas'ta üç ay, La Llorona'yı kaç kez göreceğimi biliyor musun?"

"La. . . ne?"

Gözlerini deviriyor ve AirPod'larını takıyor. " Ünlü feminist hayaletler hakkında gerçekten *hiçbir şey bilmiyorsun."*

Gülümseyip tekrar pencereye döndüm. 1905'te Dr. Curie, Nobel Ödülü parasını ilk araştırma asistanını işe almaya karar verdi. Acaba o da biraz korkutucu, Cthulhu'ya tapan bir emo kızla mı çalıştı? Canım sıkılana kadar bulutlara

bakıyorum ve sonra cebimden telefonumu çıkarıp uçak içi ücretsiz Wi-Fi a bağlanıyorum. Bana dikkat etmediğinden emin olarak Rocio'ya baktım ve ekranımı başka yöne çevirdim.

Ben çok gizli bir insan değilim, çoğunlukla tembellikten: Yalanları ve ihmalleri takip etmenin bilişsel emeğini üstlenmeyi reddediyorum. Ancak benim bir sırrım var. Hiç kimseyle, hatta kız kardeşimle bile paylaşmadığım tek bir bilgi parçası. Beni yanlış anlama, Reike'ye hayatım pahasına güveniyorum, ama aynı zamanda onu sahneyi hayal edebilecek kadar iyi tanıyorum: dökümlü bir sundress giyiyor ve Amalfi Sahili'nde bir trattoria'da tanıştığı İskoç bir çobanla flört ediyor. Belaruslu bir çiftçiden yeni satın aldıkları mantarları yapmaya karar verirler ve yolculuğun ortasında yanlışlıkla tekrarlaması kesinlikle yasak olan bir şeyi ağzından kaçırır: ikiz kız kardeşi Bee, Akademik Twitter'daki en popüler ve tartışmalı hesaplardan birini yönetir. . İskoç çobanın kuzeni, bana postayla ölü bir sıçan gönderen ve beni deli arkadaşlarına ispiyonlayan gizli bir erkek hakları aktivisti ve kovuldum.

Hayır teşekkürler. İşimi (ve sıçanları) bunun için çok seviyorum.

Lisansüstü okulun ilk döneminde @WhatWouldMarieDo'yu yarattım. Bir nöroanatomi dersi veriyordum ve dersi nasıl geliştirecekleri konusunda dürüst geri bildirim almak için öğrencilerime bir dönem ortası anketi vermeye karar verdim. Aldığım şeydi. . . bu değil. Derslerimi çıplak verirsem derslerimin daha ilginç olacağı söylendi. Biraz kilo almam, meme işi yaptırmam, saçımı “doğal olmayan renklere” boyamayı bırakmam,

piercinglerimden kurtulmam. Hatta "hiç on inçlik bir penis havamdaysam" aramam için bir telefon numarası bile verildi. (Evet, doğru.)

Mesajlar oldukça ürkütücüydü, ama beni bir banyo kabininde hıçkıra hıçkıra ağlatan şey, Tim dahil, kohortumdaki diğer öğrencilerin tepkileriydi. Yorumlara zararsız şakalar diye gülüp geçtiler ve onları bölüm başkanlığına bildirmekten caydırdılar ve bana hiçbir şeyi berbat edeceğimi söylediler.

Elbette hepsi erkekti.

(Cidden: Neden *erkekler* ?)

O gece ağlayarak uyuyakaldım. Ertesi gün kalktım, STEM'deki başka kaç kadının benim kadar yalnız hissettiğini merak ettim ve dürtüsel olarak Twitter'ı indirdim ve @WhatWouldMarieDo yaptım. Dr. Curie'nin güneş gözlüğü taktığı ve tek satırlık bir biyografinin yetersiz photoshoplanmış bir fotoğrafına tokat attım: *1889'dan beri periyodik tabloyu kızışıyor (o).* Sadece boşluğa çığlık atmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin ilk Tweetimi göreceğini bile düşünmemiştim. Ama yanılmışım.

> @WhatWouldMarieDo La Sorbonne'daki ilk kadın profesör olan Dr. Curie, öğrencilerinden biri ondan derslerini çıplak vermesini istese ne yapardı?
>
> @ 198888 Yarı ömrünü kısaltırdı.
>
> @annahhhh ONU PIERRE'YE ÇIKAR!!!
>
> @emily89 Pantolonuna biraz polonyum koy ve sikinin büzüşmesini izle.

@bioworm55 Nuke onu NUKE HIM

@lucyinthesea Bu sana da oldu mu? Tanrım çok üzgünüm. Bir keresinde bir öğrenci kıçım hakkında bir şey söyledi ve çok iğrençti ve kimse bana inanmadı.

Yarım on yıldan fazla bir süre sonra, bir avuç *Chronicle of Higher Education* başıyla, bir *New York Times* makalesinden ve yaklaşık bir milyon takipçiden sonra, WWMD benim mutlu yerim. En iyisi, bence aynı şey diğerleri için de geçerli. Hesap, STEM'deki kadınlar tarafından hikayelerini anlatmak, tavsiye alışverişinde bulunmak ve . . . orospu.

Biz kaltak. Çok fazla orospu yapıyoruz ve bu muhteşem.

@BiologySarah Hey, @WhatWouldMarieDo aslen kendi fikri olan ve bir yıldan fazla üzerinde çalıştığı bir projede yazarlık verilmeseydi? Diğer tüm yazarlar erkek, çünkü *elbette* öyleler.

"Evet." Yüzümü buruşturup Sarah'dan alıntı yapıyorum.

Marie kahvelerine biraz radyum koyardı. Ayrıca, sürecin her adımını belgelediğinizden emin olarak, bunu kurumunun Araştırma Dürüstlük Ofisine bildirmeyi düşünecektir ♥

Gönder'e bastım, parmaklarımı kol dayanağına vurdum ve bekledim. Cevaplarım, en azından hesabın ana cazibesi değil. İnsanların WWMD'ye ulaşmasının gerçek nedeni . . .

Evet. Bu. Cevaplar gelmeye başladığında gülümsememin genişlediğini hissediyorum.

@DrAllixx Bu bana da oldu. Yazar kadrosundaki tek kadın ve tek POC'ydim ve revizyonlar sırasında adım aniden kayboldu. Sohbet etmek istersen DM, Sarah.

@AmyBernard Bilimde Kadınlar Derneği'nin bir üyesiyim ve web sitemizde bunun gibi durumlar için tavsiyemiz var (ne yazık ki yaygın)!

@TheGeologician Aynı durumdan geçiyor rn @BiologySarah. ORI'ye bildirdim ve hala ortaya çıkıyor ama havalandırmanız gerekiyorsa konuşmaktan memnuniyet duyarım.

@SteveHarrison Dostum, son dakika haberi: kendine yalan söylüyorsun. Katkılarınız yazarlığı garanti edecek kadar DEĞERLİ değil. Takımınız bir süreliğine eşlik etmenize izin vererek size bir iyilik yaptı, ancak yeterince akıllı değilseniz, DIŞARIDASINIZ. Her şey kadın olmakla ilgili değil, bazen sadece KAYBOLSUN🤦

Kendi işlerine bakmaya çalışan bir kadın topluluğunun rastgele bir erkeğin fikrine ihtiyacı olduğu evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir.

Kavga aramak için çevrimiçi olan bodrum katındaki STEMlord'larla ilişki kurmanın asla iyi bir fikir olmadığını uzun zamandır öğrendim - en son isteyeceğim şey onların kırılgan egoları için bedava eğlence sağlamaktır. Biraz stres atmak istiyorlarsa, spor salonu üyeliği satın alabilir veya üçüncü şahıs nişancı video oyunları oynayabilirler. Normal insanlar gibi.

@SteveHarrison'ın keyifli katkısını saklamaya çalışıyorum ama birinin ona yanıt verdiğini fark ettim.

@Shmacademics Evet, Marie, bazen sadece bir kaybedensin. Steve bilirdi.

gülerim.

@WhatWouldMarieDo Aw, Steve. Kendinize fazla yüklenmeyin.

@Shmacademics O sadece bir erkek, bir kızın önünde duruyor ve bir bilim insanı olmaya layık olduğunu kanıtlamak için ondan iki kat daha fazla iş yapmasını istiyor.

@WhatWouldMarieDo Steve, seni eski romantik.

@SteveHarrison Siktir git. STEM'deki kadınlara yönelik bu gülünç baskı, STEM'i mahvediyor. İnsanlar iyi oldukları için iş bulmalı, çünkü VAJİNALARI VAR. Ama artık insanlar kendilerini kadınları işe almak zorunda hissediyorlar ve DAHA NİTELİKLİ erkekler yerine iş buluyorlar. Bu STEM'in sonu ve YANLIŞ.

@WhatWouldMarieDo Bu konuda üzgün olduğunu görebiliyorum Steve.

@Shmacademics Orada, orada.

Steve ikimizi de engelledi ve ben yine kıkırdayarak Rocio'dan meraklı bir bakış attım. @Shmacademics,

Academic Twitter'da oldukça popüler olan bir başka hesap ve açık ara favorim. Çoğunlukla nasıl yazması gerektiğine dair tweetler atıyor, elitizm ve fildişi kule akademisyenleriyle dalga geçiyor ve kötü ya da taraflı bilime dikkat çekiyor. Başlangıçta ona biraz güvensizdim - biyografisi “o / o” diyor ve hepimiz internetteki cis erkeklerin nasıl olabileceğini biliyoruz. Ama o ve ben bir çeşit ittifak kurduk. STEM lordları, STEM'deki kadınların saf fikrine gücendiğinde ve sözlerimde dirgenler çekmeye başladığında, onlarla biraz alay etmeme yardımcı oluyor. Ne zaman doğrudan mesajlaşmaya başladığımızdan , onun gizlice beni kandırmak için emekli bir Gamergater olmasından korkmayı bıraktığımdan ya da onu bir arkadaş olarak görmeye başladığımdan emin değilim. Ama birkaç yıl sonra, işte buradayız, gerçek isimleri bile değiştirmeden haftada birkaç kez yarım düzine farklı şey hakkında sohbet ediyoruz. Shmac'ın ikinci sınıfta üç kez biti olduğunu bilmek ama hangi saat diliminde yaşadığını bilmemek garip mi? Biraz. Ama aynı zamanda özgürleştirici. Ayrıca, çevrimiçi görüşlere sahip olmak çok tehlikeli olabilir. İnternet ürkütücü, siber suçlu balıklarla dolu bir deniz ve Mark Zuckerberg dizüstü bilgisayarının web kamerasını bir parça bantla kapatabilirse, her şeyi acı verici bir şekilde anonim tutma hakkımı saklı tutarım.

Uçuş görevlisi bana tepsiden bir bardak su veriyor. Başımı salladım, gülümsedim ve DM Shmac.

Marie: Sanırım Steve artık bizimle oynamak istemiyor.
shmac: Bence Steve iribaş olarak yeterince tutulmadı.
Marie: Yüksek sesle gülmek!

shmac: Hayat nasıl?

Marie: İyi! Harika yeni proje önümüzdeki hafta başlıyor. İğrenç patronumdan biletim

Shmac: Umarım. Adamın hala buralarda olduğuna inanamıyorum.

Marie: Bağlantıların gücü. Ve atalet. Senden ne haber?

shmac: İş ilginç.

Marie: İyi ilginç?

shmac: Politikacı ilginç. Yani hayır.

Marie: Sormaya korkuyorum. Gerisi nasıl?

shmac: Garip.

Marie: Kediniz yine ayakkabınıza kaka mı yaptı?

Shmac: Hayır, ama geçen gün botumda bir domates buldum.

Marie: Bir dahaki sefere fotoğraf gönder! Neler oluyor?

Shmac: Hiçbir şey, gerçekten.

Mari: Ah, hadi!

Shmac: Bir şeyler olduğunu nereden biliyorsun?

Marie: Ünlem işareti eksikliğin!

shmac: !!!!!!11!!!1!!!!!

Marie: Shmac.

Shmac: Bilginize, derin bir iç çekiyorum.

Mari: Bahse girerim. Söyle bana!

Shmac: Bu bir kız.

Mari: Ooooo! Bana HER ŞEYİ Söyle!!!!!!!11!!!1!!!!!

Shmac: Anlatacak pek bir şey yok.

Marie: Onunla yeni mi tanıştın?

Shmac: Hayır. Uzun zamandır tanıdığım biri ve şimdi geri döndü.

Shmac: Ve o evli.

Mari: Sana mı?

Shmac: İç karartıcı bir şekilde, hayır.

Shmac: Üzgünüm—laboratuarı yeniden yapılandırıyoruz. Biri 5 milyonluk bir ekipmanı yok etmeden gitmeliyim. Sonra konuşmak.

Marie: Elbette, ama evli bir kadınla ilişkiniz hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Shmac: Keşke.

Shmac'ın her zaman bir tık uzakta olduğunu bilmek güzel, özellikle de şimdi Wardass'ın soğuk, istenmeyen kucağına uçuyorum.

Levi'nin üç gün önce gönderdiğim e-postayı nihayet yanıtlayıp yanıtlamadığını kontrol etmek için e-posta uygulamama geçiyorum. Sadece birkaç satırdı— *Hey, uzun zamandır görüşemedik, tekrar birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum, bu hafta sonu BLINK'i tartışmak için buluşmak ister misin?* -ama cevap veremeyecek kadar meşgul olmalı. Ya da fazlasıyla aşağılama dolu. Ya da her ikisi de.

Ah.

Koltuk başlığına yaslandım ve Dr. Curie'nin Levi Ward'la nasıl başa çıkacağını merak ederek gözlerimi kapattım. Muhtemelen ceplerinde bazı radyoaktif izotoplar saklar, patlamış mısır alır ve nükleer bozunmanın büyüsünü izlerdi.

Evet, kulağa doğru geliyor.

Birkaç dakika sonra uykuya dalıyorum. Levi'nin yarı armadillo olduğunu hayal ediyorum: derisi soluk, solgun bir yeşil renkte parlıyor ve pahalı bir ekipmanla çizmesinden bir domates çıkarıyor. Tüm bunlara rağmen, onunla ilgili en tuhaf şey, sonunda bana iyi davranması.

-

Johnson Uzay Merkezi'nin hemen dışında, çalışacağımız Sullivan Discovery Building'den sadece birkaç dakika uzaklıktaki bir konaklama tesisinde küçük mobilyalı dairelere YERLEŞTİRİLİYORUZ . Yolculuğumun ne kadar kısa olacağına inanamıyorum.

Rocio bana, "Bahse girerim her zaman geç kalmayı başaracaksın," dedi ve kapımın kilidini açarken ona dik dik baktım. Gelişim yıllarımın büyük bir bölümünü zamanın kibar bir öneri olduğu İtalya'da geçirmişsem bu benim suçum değil.

Burası kiraladığım daireden çok daha güzel - belki rakun olayı yüzünden, muhtemelen mobilyalarımın yüzde 90'ını Ikea'daki pazarlık köşesinden aldığım için. Bir balkonu, bulaşık makinesi ve - yaşam kalitemde büyük bir gelişme - kolu ittiğimde yüzde 100 sifonu çeken bir tuvaleti var. Gerçekten paradigma değişiyor. Her dolabı heyecanla açıp kapatıyorum (hepsi boş; ne umduğumdan emin değilim), Reike ve iş arkadaşlarımı göndermek için fotoğraf çekiyorum, en sevdiğim Marie Curie mıknatısımı buzdolabına yapıştırıyorum (bir elinde bir resim “Ben oldukça havalıyım” yazan bir beher, sinek kuşu besleyicimi balkona asın ve ardından . . .

Hâlâ saat iki buçuk Ugh.

Boş vakit geçirmekten nefret eden insanlardan biri olduğumdan değil. Uyuyarak, Twizzlers yerken tüm *The Office sezonunu yeniden* izleyerek ya da kanepeden 5K planının 2. adımına geçerek, beş katı saatimi kolayca geçirebilirim . . . tamam, *bir nevi* taahhüt. Ama ben

buradayım! Houston'da! Uzay Merkezi yakınında! Hayatımın en havalı projesine başlamak üzereyim!

Bugün Cuma ve Pazartesiye kadar check-in yapmayacağım ama gergin bir enerjiyle doluyum. Bu yüzden Rocío'ya, benimle Uzay Merkezini kontrol etmeyi mi (*Hayır* .) yoksa birlikte akşam yemeği yemeyi mi (*sadece hayvan leşleri yerim* .) sormak için mesaj attım.

O çok kaba. Onu seviyorum.

Houston hakkındaki ilk izlenimim: büyük. Yakından takip eden: nemli ve ardından: nemli derecede büyük. Maryland'de kar kalıntıları hala yere yapışıyor, ancak Uzay Merkezi zaten gür ve yeşil, açık alanlar, büyük binalar ve sergilenen eski NASA uçaklarının bir karışımı. Ziyarete gelen aileler var, bu bana biraz lunaparkı hatırlatıyor. Önümüzdeki üç ay boyunca işe giderken roketler göreceğime inanamıyorum. NIH kampüsünde çalışan sapık geçiş görevlisini kesinlikle yener.

Discovery Building, merkezin eteklerindedir. Geniş, fütüristik ve üç katlı, cam duvarları ve tam olarak çözemediğim karmaşık görünümlü bir merdiven sistemi var. Yeni ofisimde bir pencere olup olmayacağını merak ederek mermer salona giriyorum. Doğal ışığa alışkın değilim; ani D vitamini alımı beni öldürebilir.

"Ben Arı Königswasser." Resepsiyon görevlisine gülümsedim. "Pazartesi günü burada işe başlıyorum ve etrafa bir göz atabilir miyim diye merak ediyordum?"

Bana özür dileyen bir gülümseme gönderiyor. "Kimlik rozetin yoksa seni içeri alamam. Mühendislik laboratuvarları üst katta, yüksek güvenlikli alanlar."

Doğru. Evet. Mühendislik laboratuvarları. Levi'nin laboratuvarları. Muhtemelen oradadır, çok çalışıyordur. Mühendislik. Laboratuar. E-postalarıma cevap vermemek.

"Sorun değil, bu anlaşılabilir. Ben sadece-"

"Dr. Königswasser? Bal arısı?"

Dönüyorum. Arkamda sarışın bir genç adam var. Tehdit etmeyecek kadar yakışıklı, orta boylu, tanıdık gelmese de bana eski dostmuşuz gibi gülümsüyor. " . . Merhaba?"

"Kişiye kulak misafiri olmak istemedim ama adını yakaladım ve. . . Ben erkeğim. Guy Kowalsky?"

Ad hemen tıklanır. bir kahkaha patlatıyorum. "İnsan! Sizinle şahsen tanışmak çok güzel." BLINK'ten ilk haberdar olduğumda, lojistik soruları için irtibat noktam Guy'dı ve o ve ben birkaç kez e-posta gönderdik. O bir astronot - *gerçek bir astronot!* — cezalıyken BLINK üzerinde çalışıyor. Projeye o kadar aşina görünüyordu ki, başlangıçta onun yardımcı liderim olacağını düşündüm.

Elimi sıcak bir şekilde sıkıyor. "İşini seviyorum! Tüm makalelerinizi okudum - proje için çok değerli olacaksınız."

"Aynı şekilde. İşbirliği yapmak için sabırsızlanıyorum."

Eğer uçuştan susuz kalmasaydım, muhtemelen gözlerim yaşarırdı. Bana bir dakika içinde Dr. Wardass'ın bir yılda verdiğinden daha fazla olumlu etkileşim sağlayan bu adamın, bu hoş, hoş adamın yardımcı liderim olabileceğine inanamıyorum. Bir tanrıyı kızdırmış olmalıyım. Zeus? Eros? Poseidon olmalı. Harcadığım gençliğimde Baltık Denizi'ne işememeliydim.

"Neden sana etrafı göstermiyorum? Misafirim olarak gelebilirsin." Resepsiyon görevlisine başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti.

"Seni senden almak istemem. . . astronot mu?”

“Görevler arasındayım. Size bir tur vermek, her gün hata ayıklamaktan daha iyidir." Omuzlarını silkiyor, onda çocuksu bir çekicilik var. Çok iyi anlaşacağız, bunu zaten biliyorum.

"Houston'da uzun süre mi yaşadın?" Asansöre binerken soruyorum.

“Yaklaşık sekiz yıl. Mezun olduktan hemen sonra NASA'ya geldi. Astronot Kolordusu'na başvurdu, eğitimini yaptı, ardından bir görev yaptı.” Kafamda biraz matematik yapıyorum. Bu onu otuzlu yaşlarının ortalarına, ilk başta düşündüğümden daha yaşlı gösterecekti. “Son iki yıldır BLINK'in öncülü üzerinde çalıştım. Kaskın yapısını tasarlamak, kablosuz sistemi bulmak. Ancak gemide bir nörostimülasyon uzmanına ihtiyaç duyduğumuz bir noktaya geldik.” Bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Birlikte ne pişireceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum." Ayrıca Levi'ye neden beş yıldır bu projede olan biri üzerinden bu projenin liderliğinin verildiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sadece adaletsiz görünüyor. Guy'a *ve* bana.

Asansör kapıları açılıyor ve köşedeki ilginç görünümlü kafeyi gösteriyor. "Şuradaki yer - harika sandviçler, dünyanın en kötü kahvesi. Aç mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Bende. Yumurtalı sandviçler neredeyse kahvenin kötü olduğu kadar iyidir.”

"Aslında yumurta yemem."

"Dur tahmin edeyim, bir vegan mı?"

Başımla onayladım. İnsanlarımı rahatsız eden klişeleri kırmaya çalışıyorum ve yeni bir tanıdıkla ilk üç görüşmemde

“vegan” kelimesini kullanmıyorum, ancak bundan bahsedenler onlarsa, tüm bahisler kapalı.

"Seni kızımla tanıştırmalıyım. Kısa süre önce artık hayvansal ürünleri yemeyeceğini açıkladı.” Iç çekiyor. "Geçen hafta sonu farkı anlamayacağını düşünerek mısır gevreğine normal süt döktüm. Bana hukuk ekibinin temasa geçeceğini söyledi.”

"Kaç yaşında?"

"Altı yaşına yeni bastı."

Güldüm. "Bununla iyi şanslar."

Sicilyalı büyükannemin neredeyse her gün servis ettiği lezzetli *pollo külçelerinin* ve çiftlikte otlayan şirin *galinin daha fazla* olduğunu fark ettiğimde yedi yaşında et yemeyi bıraktım . . . başta şüphelendiğimden daha bağlantılı. Çarpıcı arsa twist, biliyorum. Reike neredeyse perişan değildi: çılgınca “Domuzların da aileleri var. Onları özleyecek bir anne, bir baba ve kardeşler,” diye düşünceli bir şekilde başını salladı ve “Ne diyorsun, bütün aileyi mi yememiz gerekiyor?” dedi. Birkaç yıl sonra tamamen vegan oldum. Bu arada kız kardeşim, iki kişilik yeterli hayvansal ürün yemeyi hayatının hedefi haline getirdi. Birlikte normal bir insanın karbon ayak izini salıyoruz.

Guy, "Mühendislik laboratuvarları bu koridorun sonunda" diyor. Mekan, cam ve ahşabın ilginç bir karışımı ve bazı odaların içini görebiliyorum. “Biraz dağınık ve çoğu insan bugün izinli; ekipmanların arasında gidip geliyoruz ve alanı yeniden düzenliyoruz. Devam eden birçok projemiz var ama BLINK herkesin favori çocuğu. Diğer astronotlar arada bir gelip süslü kıyafetleri hazır olana kadar ne kadar süreceğini soruyorlar.”

sırıtırım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Astronotlar için süslü yağma yapmak benim gerçek iş tanımımdır. LinkedIn profilime ekleyebilirim. Kimsenin LinkedIn kullandığından değil.

"Sinirbilim laboratuvarları -sizin laboratuvarlarınız- sağda olacak. Bu şekilde-" Telefonu çalıyor. "Üzgünüm - alabilir miyim?"

"Hiç de bile." Kunduz telefon kılıfına ("Nature's Engineer") gülümsedim ve başka yöne baktım.

Arkadaşlarım için binanın birkaç fotoğrafını çeksem Guy topal olduğumu düşünür mü acaba? Bununla yaşayabileceğime karar verdim ama telefonumu çıkardığımda koridordan bir ses duydum. Yumuşak ve cıvıl cıvıl ve kulağa çok benziyor. . .

"Miyav."

Guy'a dönüp baktım. Çok genç birine Moana'yı nasıl giyeceğini açıklamakla meşgul, ben de araştırmaya karar *verdim* . Odaların çoğu ıssız, laboratuvarlar aitmiş gibi görünen büyük, anlaşılması güç ekipmanlarla dolu. . . kuyu. NASA. Binada bir yerde erkek sesleri duyuyorum ama hiçbir iz yok...

"Miyav."

Dönüyorum. Birkaç metre ötede bana meraklı bir ifadeyle bakan güzel bir genç patiska var.

"Peki sen kim olabilirsin?" Yavaşça elimi uzatıyorum. Yavru kedi yaklaşıyor, nazikçe parmaklarımı kokluyor ve bana hoş bir şekilde kafa atıyor.

Güldüm. "Sen çok tatlı bir kızsın." Onu çenesinin altını kaşımak için çömeldim. Parmağımı ısırıyor, şakacı bir aşk

ısırığı. "Sen en *mırıldanan* küçük bebek değil misin? Seninle tanıştığım için çok ahenkli *hissediyorum* . "

Bana küçümseyici bir bakış atıyor ve arkasını dönüyor. Sanırım esprileri anlıyor.

"Hadi ama, ben sadece *kedi yavrusuydum* ." Öfkeli bir bakış daha. Sonra yakındaki bir arabaya atlıyor, kutular ve ağır, tehlikeli görünen ekipmanlarla tavana kadar yığılmış. "Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi kısıp nereye kaybolduğunu anlamaya çalışıyorum ve işte o zaman anladım. Ekipman parçası mı? Güvencesiz görünen mi? Aslında tehlikelidir *.* Ve kedi onu yerinden çıkaracak kadar dürttü. Ve kafama düşüyor.

Doğru.

Hakkında.

Şimdi.

Uzaklaşmak için üç saniyeden az zamanım var. Bu çok kötü, çünkü tüm vücudum aniden taştan, beynimin komutlarına tepkisiz. Orada, korkmuş, felç olmuş bir halde duruyorum ve kafamın içinde karmakarışık bir düşünce kaosu dönerken gözlerimi kapatıyorum. *Kedi iyi mi? Ölecek miyim? Aman Tanrım,* öleceğim *. Wile E. Coyote gibi bir tungsten örs tarafından ezildi. Ben yirmi birinci yüzyıldan kalma bir Pierre Curie'yim, kafamı at arabasıyla ezmek üzereyim. Paris Üniversitesi'nin fizik bölümünde sevgili eşim Marie'ye bırakacak bir sandalyem olmaması dışında. Bunun dışında, yapmak istediğim bilimin onda birini zar zor yaptım. Bunun dışında çok şey istedim ve şimdi asla aman Tanrım-*

Bir şey vücuduma çarpıyor, beni bir kenara ve duvara itiyor.

Her şey acı.

Birkaç saniyeliğine. Sonra acı sona erer ve her şey *gürültü olur* : yere düşerken metal şıngırdatma, dehşetli çığlıklar, uzaklarda bir yerde tiz bir "miyavlama" ve kulağıma daha yakın. . . birisi nefes nefese. Benden bir inçten az.

Gözlerimi açıyorum, nefes nefese ve. . .

Yeşil.

Görebildiğim tek şey yeşil. Dışarıdaki çimenler gibi karanlık değil; uçakta yediğim fıstıklar gibi sıkıcı değil. Bu yeşil, hafif, delici, yoğun. Tanıdık, ama yerleştirmesi zor, farklı değil...

gözler . Hayatımda gördüğüm en yeşil gözlere bakıyorum. Daha önce gördüğüm gözler. Dalgalı siyah saçlarla çevrili gözler ve köşeli, keskin kenarlı ve dolgun dudaklı bir yüz, rahatsız edici, kusurlu bir şekilde yakışıklı bir yüz. Büyük, sağlam bir bedene bağlı bir yüz - beni duvara sabitleyen bir beden, geniş bir göğüsten ve sekoya gibi ay ışığı alabilen iki uyluktan yapılmış bir beden. Kolayca. Biri bacaklarımın arasına girmiş ve beni tutuyor. boyun eğmez. Bu adam bir orman gibi kokuyor - ve *o ağız* . O ağız hâlâ üstümde ağır ağır nefes alıyor, muhtemelen beni yedi yüz pound'un altındaki makine mühendisliği aletlerinden koparma çabasından ve -

Ben o ağzı *biliyorum .*

Levi.

Levi.

Altı yıldır Levi Ward'ı görmedim. Altı mübarek, mutlu yıl. Ve şimdi burada, beni NASA'nın Uzay Merkezi'nin ortasındaki bir duvara itiyor ve bana bakıyor. . . O görünüyor . . .

"Levi!" birisi bağırır. Çınlama susar. Düşmesi gereken şey yere oturdu. "İyi misin?"

Levi ne hareket eder, ne de başka tarafa bakar. Ağzı çalışıyor, boğazı da öyle. Dudakları bir şey söylemek için aralanıyor ama sesi çıkmıyor. Bunun yerine, bir anda hızlı ve nazik bir el, yüzümü kavramak için uzanıyor. O kadar büyük ki, kendimi mükemmel bir şekilde beşik gibi hissediyorum. Yeşil, rahat sıcaklıkla sarılmış. Tenimden ayrıldığında inledim, boğazımın derinliklerinden gelen kederli, istemsiz bir ses ama sadece kafatasımın arkasına doğru kaydığını fark ettiğimde durdum. Köprücük kemiğimin çukuruna. Alnıma, saçımı geriye iterek.

Dikkatli bir dokunuş. Sıkıcı ama hassas. Kalıcı ama acil. Sanki beni inceliyor. Tek parça olduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Beni ezberlemek.

Gözlerimi kaldırıyorum ve ilk defa Levi'nin gözlerindeki derin, maskesiz endişeyi fark ediyorum.

Dudakları kıpırdadı ve sanırım, belki de benim adımı mı söylüyor? Bir kez ve sonra tekrar? Sanki bir tür dua mı?

"Levi? Levi, o...”

Göz kapaklarım kapanıyor ve her şey kararıyor.